

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

ОБИЧАЙ РОДИНАТА СИ.
ИМАЙ СТРАХ ОТ ПРАВИТЕЛСТВОТО.
ПОЗНАВАЙ ВРАГА СИ.

„Рука поддържа високо нивото
на адреналина отначало докрай.“

Сан Франциско Кроникъл

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА **БАРД**

ГРЕГ РУКА

САМООТЪБРАНА

„Трилър като швейцарски часовник -
добре смазан, точен и неумолим.“

Ентертейнмънт Уикли

ГРЕГ РУКА САМООТБРАНА

Превод: Боян Николаев

chitanka.info

Героят на Грег Рука Атикъс Кодиак в новия роман, посветен на него, се кани да се оттегли от опасната професия на наемен убиец, когато пътят му се сплита с „колежката“ Драма, една от Десетте. Атикъс и Драма (Алена) едва се спасяват от засада, устроена с цел да бъдат убити. Тогава Кодиак разбира, че спокойният живот, за който мечтае, е все още далече. Изведнъж двамата с Алена се оказват прицелната точка на масивно издирване. Пътуват от малко каспийско селце до места, близки до най-вътрешния кръг на Белия дом.

Стават свидетели и последни съдници на корупцията, обхванала правителството на САЩ. Написан в типичния за Рука динамичен стил, Самоотбрана кара читателя да прелиства нетърпеливо всяка страница.

*Посвещавам книгата на Джери, който е приятел от
началото и ще остане мой приятел до края*

ПРОЛОГ

Никога не съм искал да убия човек толкова, колкото исках да убия мръсника, застанал пред мен в момента. Той стои на десет, може би дванайсет метра от мястото, където лежа скрит сред тръстиките и калта на това блато. Не е най-лесният изстрел в света, но не е и най-трудният, а до мен е автоматът с три пълнителя за всеки случай, държа главата му на мерника си и ми остава само да действам, да си свърша работата. Лежа тук почти четири часа и чувствам как есенният студ от мократа земя се просмуква в тялото ми; чакам този миг, чакам да затворя капана. Чакам.

В момента животът му е мой, но не мога да дръпна спусъка.

Извиквам в ума си всички причини, поради които трябва да умре. Призовавам лицата на жертвите му — малцината, за които знам. Съседът, който попада не там, където трябва, и заплаща за грешката си; репортерът, който умира като увод към нова серия убийства; приятелят, прободен в сърцето пред очите ми, но прекалено далече, за да го спася. Умря в ръцете ми — добър човек, който си отиде от този свят в ужас и болка съвсем без време.

Три души, които имаха нещастieto да ме познават. Три убийства, капки в морето от смърт, предизвикано от човека пред мушката ми.

Това е всъщност работата му — да убива. Прави го за пари, но толкова добре и толкова внимателно, че го смятат за един от десетимата най-добри професионални убийци в света днес. Наричат го „един от десетимата“ по същата причина, поради която му казват Оксфорд — никой не знае истинското му име.

Пръстът ми отказва да помръдне.

Припомням си още основания да го убия. Най-малкото от тях е пистолетът, който държи. Пистолетът, или поне куршумите му, са предназначени за мен и за жената, която съм се заклел да защитавам. Жената, която едновременно унищожи и възроди живота ми. Жената, която също като Оксфорд може донесе смъртта като птича песен,

носеща се по вятъра, жената, която наричат Драма, тъй като не знаят и нейното истинско име.

Тя се казва Алена и в момента с голяма скорост се отдалечава заедно с Натали Трент към място, където ще бъдат в безопасност.

И оставя тук мен, за да реша в кого да се превърна.

Нещо е издало присъствието ми. Оксфорд се обръща и оръжието в ръката му ме намира — сега мога да прибавя и самоотбрана към множеството причини да го ликвидирам. Не е като да не съм убивал. В миналото някои хора са насочвали пистолет към мен и част от тях са оставали мъртви след моя отговор. Ако има подходящо време да стрелям и да убия този човек, то е сега. Въпросът е той или аз, а тъй като все не мога да се накая, изглежда ще бъда аз.

Тогава лявото му коляно се изпарява в облак от кръв и кости. Той залита, изпуска ме от прицела си, търси проблясване на дуло, а аз наблюдавам как се пръска хълбокът му, когато в мрака отеква втори изстрел. Той се извърта, пада на здравото си коляно, а после и в тила му зейва дупка. Звукът от третия изстрел го следва, докато се преобръща в блатистата вода.

Вече съм се изправил и съм се затичал по следата, като знам кого ще открия, но не ми е ясно защо. Когато ги настигам, Натали Трент помага на Алена да слезе от мястото, откъдето е стреляла. После Алена закуцуква към мен на здравия си крак. Хващам я, преди да е паднала. Тя ме обгръща с ръце и се притиска — мисля, че по-скоро защото иска, а не защото ѝ е нужно.

— Той щеше да те убие, а аз не мога да позволя това. — Гласът на Алена е дрезгав от сълзите ѝ. — Не мога да те оставя да умреш за мен, разбираш ли? Нито да се превърнеш в мен.

Замислям се за всички мъртъвци.

— Вече е късно за това — махам с ръка.

ПЪРВА ЧАСТ

1.

На волана беше Натали Трент и колата бързо ни отдалечаваше от Алъндейл и трупа на човека, когото не можах да убия.

В началото тя караше бързо, за да остави повече място между нас и мястото, където лежеше тялото на Оксфорд, но след като подмина кръстовището Търнпайк и навлезе в междущатската магистрала 202, намали до разрешената скорост. От палтото си извади мобилен телефон, натисна два пъти едно и също копче, без да отделя поглед от пътя, после доближи слушалката до ухото си.

— Около трийсет минути — тихо каза тя по телефона. — И двамата са с мен. Да, и двамата. На него ще му трябва кола.

Изслуша отговора, промърмори, че е съгласна, после пусна телефона в джоба си. Провери огледалата си — страничните и после средното — и погледът ѝ срещна моя. Усмихна ми се със същата умора, каквато усещах и аз.

— Дан казва, че ще ти пригответи кола, докато пристигнем. — Натали замълча, после добави: — Нали още не си се отказал?

— Че те ме издирват за убийство! — Не споменах, че това убийство — на агента от ФБР Скот Фаулър, няма нищо общо с мен. Не го казах, защото и така си беше ясно. Скот Фаулър беше приятел и на Натали, и мой, скъп приятел от много години. До момента, когато издиша последния си дъх, а аз се опитвах да го спася от ножа, забит до дръжката в корема му от Оксфорд.

Това беше отмъщението на Оксфорд, начинът, по който работеше. Той беше убил Скот, защото имаше възможност, а и защото знаеше, че ще ме нарани — и имаше право. Беше убил Скот Фаулър, тъй като Скот Фаулър, за свое нещастие, се бе нарекъл мой приятел.

А това, че не бе убил Натали Трент например или някого от останалите, които имаха дързостта да ме смятат за свой приятел и да се грижат за мен, не беше от липса на желание. Дължеше се на върховните усилия, които положихме да не му дадем тази възможност.

Натали се намръщи, от което красивото ѝ лице се набръчка, после насочи отново вниманието си към пътя и не каза нито дума.

На задната седалка до мен Алена се помръдна и извърна глава към една полицейска кола от щата Ню Джърси с включена сирена и аварийни светлини, с която се разминахме. В краката ни Миата изправи уши, надигна муцуна и отново я сниши, по-загрижен за напрежението в колата, отколкото за всичко отвън. Беше едро куче, доберман, силно и предано, мълчаливо като гроб. Първите две качества бяха в отговор на любовта, с която го обграждаше Алена, а третото Миата дължеше на човека, от когото тя го беше взела — той беше изрязал ларинкса на кучето, за да не вдига шум.

Алена изпрати с поглед полицейската кола, която се загуби в мрака, после се обърна към мен, но бързо отмести очи, като видя, че я гледам. С опакото на дланта си изтри очи и премахна и последните сълзи. Не знаех дали я смущават.

Последния път, когато Алена Сизкова е плакала, било в килията на съветски затвор, където била заключена с мъже, три и четири пъти по-големи от нея. Тогава била на осем години.

Един изстрел би бил достатъчен, за да убие Оксфорд, а тя със сигурност би могла да улучи каквото поиска. Изстреляла беше обаче три; първите два са били за отмъщение — обикновено отмъщение. Доскоро живеях с нея и Миата в дома им на остров Бекуя. Алена ме бе завела там, за да пазя живота ѝ, и аз се справих, макар и с някои усложнения. Тогава със случаен изстрел от карабината „Неостад“, докато двамата се боричкахме, той беше извадил от строя крака ѝ.

Изстрелът бе превърнал мускула и костта под лявото ѝ коляно в пелте. Не ѝ се бе удало да намери подходяща медицинска помощ и сега Алена — наричана понякога Драма — която преди получаваше милиони долари заради уменията си да дари смърт на всекиго срещу определена цена, се нуждаеше от шина и бастун, за да се движи.

И така, тя бе отвърнала на комплимента на Оксфорд. Чудя се дали той е разбрал какво става, преди последният куршум да го настигне. Дали е видял кой го застрелва. Времето тече по-бавно в такива мигове, а той беше умен и — по-важно — бърз. Навярно бе схванал. И това е било последната му съзнателна мисъл.

Алена беше отмъстила на убиеца. Достатъчно бързо, за да го лиши от възможността да отвърне, но достатъчно бавно, за да го накара да разбере какво му причинява и защо.

Трите изстрела, независимо от символичното им значение, бяха грешка. Задрямалият съсед навярно не би обърнал внимание на един изстрел, би го помислил за плод на въображението си. Но три един след друг? Някой сто на сто е повикал полицията.

Това беше първата грешка, която съм я виждал да прави, а тя беше важна не само защото беше единствена, но и заради причините, които — подозирам — лежат зад нея. Не беше грешка в плана, нито недоглеждане. Не беше и погрешна преценка. Беше го направила преднамерено, тъй като така искаше. Искеше да накаже Оксфорд не само заради онова, което бе направил на тялото ѝ. Искеше да го накаже за това, което причини на мен. Тя и Натали Трент трябва да са били на половината път до безопасния дом в Колд Спринг по времето, когато нагласих мерника си върху Оксфорд. По някакъв начин Алена бе убедила Натали да направи обратен завой и да се върне бързо, което е голямо постижение, тъй като познавам Натали.

Двамата бяхме приятели от почти десет години, колеги — почти също от толкова, и съдружници от няколко години. Карали сме се, обичали сме се и заедно сме минали през доста черни дни. Виждали сме се в радост и отчаяние, с недостатъците си и без тях. Знаех много добре какъв ужасен инат може да бъде и колко сериозно върши работата си. Само едно нещо е в състояние да накара Натали да се отклони от принципите си за безопасност — сигурността на приятеля.

И го бяха направили заради мен.

Затова сега Алена не можеше да ме погледне в очите. Веднага щом стигнем в къщата в Колд Спринг и се убедях, че Алена е в безопасност, щях да си тръгна.

Прекошихме Хъдсън по моста Беър Маунтън и водата лъщеше черна под нас, а небето беше изпълнено със звезди. За седемнайсет минути стигнахме до Колд Спринг, а за да открием безопасния дом сред горите покрай Диър Холоу Роуд, ни трябваша още десет.

Намирахме се може би на километър от язовира Колд Спринг и на два от езерото Сърпрайз, а на улицата нямаше други къщи. Убежището беше двуетажна постройка — стара, встрани от пътя и заобиколена от дървета. Изглежда всичките му светлини бяха изгасени. Единственото забележително нещо наоколо бяха трите паркирани автомобили — мерцедес SLK 230 и фургон форд, които разпознах като

коли на охраната, и двайсетгодишна хонда. Дори в мрака възрастта ѝ личеше.

Натали изтегли аудито на заден ход в алеята и загаси двигателя. Аз слязох първи, а Миата тръгна по петите ми. Натали ме последва и веднага заобиколи към страната на Алена, за да я подкрепи. Беше крайт на октомври и предутринният студен и влажен въздух покрай реката, наситен с есенен аромат, малко хапеше.

Входната врата на къщата се отвори и се показва Данилов Коркева със сериозен пистолет в дясната ръка, опрян в хълбока му. Бързо дойде при нас и огледа внимателно пътя. После се обърна към колата, където Натали помагаше на Алена да излезе, усмихна ѝ се, но отново стана сериозен, щом тя му отвърна. После Дан погледна към мен и тъй като няхах качествата на Натали Трент, отново стана сериозен, дори се намръщи. Покрай рамото му, в затъмнения вход, успях да различа една подробност от охраната — още един руснак на пост с очила за нощно виждане, вдигнати на челото, и пушка „Ремингтон“ под ръка.

— Какво стана? — обърна се към мен Дан, когато ме достигна. — Ти трябваше да заклешиш онази гадина и да ѝ видиш сметката. Какво стана?

Аз се преместих към задната половина на колата, докато Натали я отваряше с дистанционното. Тя изведе Алена отвътре и я подкрепяше с едната си ръка, докато си извади бастуна. Отворих багажника и повдигнах автомата и оптичното устройство, с които не бях успял да убия Оксфорд.

— Какво, по дяволите, стана? — попита Дан за трети път, по-настойтелно и с по-тих глас.

Алена измърмори нещо на руски, не прозвуча враждебно, но Дан реагира като че ли бе опряла нож в гърлото му. Беше над метър и деветдесет и се извисяваше над нея и мен, тежеше поне двайсет килограма повече от мен и два пъти по толкова от Алена, но в тялото му нямаше никаква тлъстина, всичко беше мускули и кости. Не знаех колко годишен е, но би трябвало да е малко над четиридесет, което го правеше десет години по-голям от всеки от нас. С бръснатата глава и козята си брадичка имаше вид на побойник, който по-скоро би ти скършил врата, отколкото да седне на водка с теб.

Беше ветеран от руските спецназ, а тук се бе сработил с организираната престъпност с център Брайтън. Наричаше Алена

„Наташа“ или „Таша“ навярно защото е използвала това име, когато са се срещнали. Никога не съм знаел, а и не съм питал откъде я познаваше, но каквито и да бяха отношенията им, едно нещо беше съвършено ясно — боеше се до смърт от нея.

Подадох му оптичeskото устройство, когато срещнах очите му:

— Разкарай това.

От погледа му пролича, че би трябвало да се разкарам и аз.

— Не може ли да почака до сутринта? — разпери ръце той. —
Иначе трябва да изтегля един от охранителите на къщата.

— И сутринта става.

— Ще го хвърлим в Хъдсън.

Обърнах се отново към багажника, издърпах ремъка на пътната си чанта и я метнах на рамо. Беше малка найлонова раничка, нищо особено. Вътре имаше два чифта гащи, чиста риза, четка за зъби, прани чорапи и остатък от половината милион долара, които бях прибрал от парите на Оксфорд. Предполагам, че бяха към триста хиляди, но не бях ги броил.

Посочих хондата и попитах Дан:

— Това ли е за мен?

Той изглеждаше малко притеснен:

— Най-доброто, което успях да намеря толкова бързо, Атикъс.

— Е, става, все ще ме откара до Нюарк — успокоих го аз.

Той изглеждаше облекчен, но не особено. Канех се да последвам Натали и Алена в къщата, но се отбих при хондата. Открих, че шофьорската врата е отключена, а когато я отворих, лампата не се запали. Дали Дан си беше направил труда да я изключи? Съдейки по вида на колата обаче, крушката можеше спокойно и да е изгоряла.

Хвърлих пътната си чанта на мястото до шофьора, извадих ключовете от контакта и ги пуснах в джоба си. Затворих отново вратата и се огледах и ослушах още веднъж. Небето още беше катраненочерно, а единствените звуци идваха от гората, когато някъде над мен се чу звукът от удар на твърд предмет върху дърво.

Сред клоните едва-едва се виждаше дървена платформа, може би на осем метра от мен и на пет от земята. Върху нея някой се движеше — вдигна ръка за поздрав и аз му помахих в отговор. Още един от руснаците на Дан, този път на пост отвън. Сигурно му беше много студено и скучно там горе, но аз оцених предпазливостта.

Миата побутна лявата ми ръка с муцуна. Кучето явно ме беше изчакало, така че се пресегнах и го почесах зад ушите. Той ме погледна внимателно с тъжните си очи и кълна се, изглежда, че знаеше какво ще се случи след това. Кучешките очи са такива. Понякога разбираш какви са чувствата на животното, а друг път онова, което чувстваш ти.

— Така е — съгласих се аз. — Да не губим повече време, нали?

Вместо отговор Миата се обърна и тръгна по пътеката към къщата. Последвах кучето.

Натали и Дан седяха в кухнята, единственото помещение със запалени лампи, което не ме безпокоеше, тъй като не се забелязваше отвън. Гледана от пътя, къщата изглеждаше неосветена, както и Натали, и аз искахме.

— Кой е на платформата в дърветата? — попитах аз, докато си свалях самото.

Дан изглеждаше едновременно разочарован и учуден.

— Ти си го видял?

— Не достатъчно бързо.

Това го успокои и той се захлади:

— Вадим е там. Моето момче.

— Ти имаш син? — повдигна вежди Натали.

— Деветнайсетгодишен — гордо съобщи Дан и добави: — Обещаващ младеж е.

Закачих самото си на най-близкия стол и се наложи да се преборя с вълната внезапна умора, докато слушах как Натали и Дан продължават да обсъждат мерките за безопасност на къщата.

Смъртта на Оксфорд ограничи опасността за живота на Алена, но никой от нас не искаше да признае, че тя е отминала... засега. Три часа преди Оксфорд да забие камата си в сърцето на Скот Фаулър, Скот и аз се бяхме срещнали с двама души в един хотел до Таймс Скуеър. Тия двамата, бяхме решили, командваха Оксфорд. Единият сипеше добродушни предупреждения наляво и надясно, той говореше повечето време, а другият беше от по-мълчаливите и по-премислящи заплашителни типове и се казваше Матю Боулс.

Боулс и партньорът му обаче не бяха подстрекателите, а по-скоро посредниците, които трябваше да възложат задачата на Оксфорд, да го наемат по поръчка на другия да разчисти бъркотията, която двамата с

Алена бяхме създали. Оксфорд обаче започна да се превръща в бreme за тях. Накрая Скот и аз убедихме Боулс и партньора му да се откажат от него. Наблюдавахме как за четири секунди Боулс прекрати по телефона поръчението за Оксфорд, т.е. освободи го без каквито и да е обяснения.

На убиеца това не му се понрави. Още по-малко му хареса, че му откъгнах парите, събрани от две десетилетия убийства. Тъкмо тогава започна да убива всички, които имаха неблагоприятното да се наричат мои приятели.

Уби Скот в Мадисън Скуеър Парк, а аз бях достатъчно близо да стана свидетел и достатъчно далече да го спра. Скот умря в ръцете ми, а Оксфорд избяга — незабелязан и необезпокоен. Смешното около всичко това — ако тук може да има нещо смешно — е, че сега ме издирваха за убийството на Скот, убийство на федерален агент.

Имаше начини да се освободя от обвинението, разбира се. Най-лесният беше да се явя пред властите и да разкажа за всичко, което се случи. Това навярно би свършило работа. Докато не изчезнах в Бекия с Алена, се ползвах с добро име сред нюйоркските охранители — уважаваха ме и бях донякъде известен. С добър адвокат и малко доброжелателност истината около убийството на Скот би могла да се разбере. Това поне би доказало, че не съм убил приятеля си.

За това обаче щеше да ми трябва помощта на Алена, а определени охранителни и разузнавателни среди я познават като Драма. Драма е издирвана за двайсетина платени убийства и възможността сътрудничеството ѝ да се приеме с отворени обятия е твърде малка. Ако тя някога влезе в сградата на ФБР в Манхатън, единственият начин да излезе отново ще е с белезници, вериги и фаланга охранители по пътя към съда. Ако изобщо излезе...

Все пак някой беше наел Оксфорд да я убие и този „някой“ най-вероятно бе свързан с правителството. А фактът, че Оксфорд в момента се носеше по блатистите води на природния резерват Алъндейл, не означаваше, че с посегателствата върху живота ѝ е свършено. И досега не знаем кой е платил за покушението.

Бях дал на Алена думата си, че ще я защитя. Пожертвах приятелите и бъдещето си, защото ѝ повярвах, че вече не е убиец. Обещах ѝ, че ще е в безопасност. Най-добрият начин да удържа на думата си беше да я замъкна на сигурно и безопасно място като къщата

в Колд Спринг. Натали щеше да се погрижи за сигурността, а Дан да осигури мускулите и огневата мощ. Не беше нужно нищо особено — просто сигурно място, което да се наблюдава и обезопаси за седмица, най-много за две. Достатъчно време, за да сме сигурни, че вече нищо не заплашва Алена, че с Оксфорд на всичко се слага край. Достатъчно и за мен да изчезна накъде далече. Все едно къде. Просто някъде, където обичаните от мен хора не умират заради нещата, които правя, или заради онова, в което съм се превърнал.

Миата тръгна нанякъде в тъмнината да търси Алена, а аз с половин ухо слушах Натали и Дан, които седяха край кухненската маса и обсъждаха мерките за сигурност, предприети от него. Решението Вадим да заеме позиция на дървото било взето в последния момент — поставили го там, когато изпратили Иля, пазача от външната врата, да ми потърси кола. Докато те говореха, видях до себе си почти чиста чаша — напълних я с вода и я изпих. Все още носех леката си бронирана жилетка, която засега ми топлеше добре. Замислих се дали да не я сваля, но нямах представа какво би казала Алена, ако види, че я махам. Би ме нарекла глупак и би ме попитала искам ли да умра, а ако ѝ отговорех, че засега всичко изглежда наред, тя би изсумтяла по своя почти презрителен начин, без да каже нещо повече.

Натали ми беше дала пистолет още преди да се срещна с Оксфорд, *него* вече свалих и го оставих на масата. Пък и ако се канех да хващам самолет скоро, най-добре би било да съм невъоръжен. От бронираната жилетка бих могъл да се отърва лесно и на летището, но с пистолета нямаше да е така, а освен това не знаех и откъде го е взела — не исках да поема риска да я злепоставя чрез него. По-добре да ги оставя с Дан да разрешат проблема.

— Тук са трима... — обясняваше Дан, като местеше пръст по грубата схема на листчето върху масата. На него бяха скицирани къщата и непосредственото ѝ обкръжение. Схемата изглеждаше надраскана набързо, но явно вършеше чудесна работа. — ... като не броим Вадим на външния пост. Той има пушка и очила за нощно виждане.

— Да се надяваме, че има и одеяло — намесих се аз.

— Поддържате ли контакт? — обърна се към Дан Натали.

Той бръкна във външния джоб на якето си и извади мобилен телефон „Некстел“. Натали кимна и Дан го върна на мястото му.

— А другите трима?

— Иля е на вратата, видял си го на влизане. Пушката му е заредена с патрони дум-дум, по-удобни са за работа, ако се появят автомобили. Яша покрива задната врата, а Тамрин спи на горния етаж, в стаята до Таша.

— Значи с нас двамата общо сме шест.

— Мислиш ли, че трябва да сме повече?

— Не, шест са предостатъчно, поне за тази вечер.

И двамата ме изгледаха.

— Идеално — потвърдих аз.

Дан изглежда обмисли апатичното ми отношение, после се надигна:

— Ще отида да видя как е Таша. — Излезе и затвори вратата зад себе си.

Натали и аз останахме загледани един в друг. След няколко секунди се обадох:

— Не съм сигурен, че е разумно да ви оставям сами двамата. Мисля си дали като се върна, няма да заваря тук група червенокоси руски бандитчета, измъкнали вещи от близката детска градина.

— Той е грузинец, а не руснак.

— Освен това има деветнайсетгодишен син с пушка сред дърветата отвън. А казват, че нямало мотивирани семейства...

Натали се усмихна, но бързо стана отново сериозна. Поклати леко глава. Не желаше да се весели, не искаше и шегите ми. Не я обвинявах. Имахме много общи спомени, спомени от време и място, когато бяхме твърде различни. Баща й Елиът Трент с охранителната си фирма „Сентинъл“ беше нещо като началото и края на всички манхатънски охранители.

Тя беше напуснала фирмата му, за да създаде нова заедно с мен. Беше обърнала гръб на баща си, на връзките му с тайните служби и петстотинте му служители, на корпоративния му капитал и бе обвързала съдбата си с мен по време, когато изобщо няхахме шанс. Но тя си беше такава — готова да тръгне след всяко предизвикателство, тъй като животът би й изглеждал прекалено лек без предизвикателства. Беше прекрасна и умна, а Елиът Трент бе заможен човек. Дори не беше

искал Натали да работи в „Сентинъл“, а когато тя започна общ бизнес с мен, едва не се отрече от нея. За мен специално Елиът Трент мислеше, че съм заплаха не само за себе си и за останалите, а и за самата професия.

Ако някой му кажеше, че професията ми напоследък изглежда се е променила, той би го приел като потвърждение на най-лошите си опасения.

— Не е нужно да си тръгваш — отсече накрая Натали. — Можеш да останеш тук.

— Не смятам да поемам риска.

— Дали не си развил известна параноя?

Аз кимнах:

— Това не значи непременно, че греша.

— Оксфорд е мъртъв.

— Но не и този, който го е наел. Заплахата все още съществува и предпочитам тя да виси над мен, а не над нея и теб.

Натали сбърчи вежди, докато мислеше какво би могла да ми отговори, но само въздъхна:

— Има ли някакви съобщения?

Помислих за това и тръснах глава. Връзката ми с Алена вече ми беше струвала всички приятели освен Натали, а каквито и контакти да ми оставаха, те нямаше да устоят на онова, което предстоеше. Веднъж вече бях изчезвал безследно. Още един път би било прекалено.

— Сигурен ли си? — попита Натали.

— Нямам какво да кажа.

— Дори на нея? — Тя посочи горния етаж с глава.

— Нямам какво да кажа.

— Може и да се сетиш нещо. Предложението да се върнем за теб, Атикъс, беше нейно, не мое.

Отново тръснах глава с надеждата Натали да го приеме като молба да изоставим темата. Не се учудих обаче, когато продължи:

— Тя е влюбена в теб и ти го знаеш, нали? Точно затова ме накара да обърна колата и да се върнем за теб.

— Това не е важно.

— Разбира се, че е важно, Атикъс! — Тя ме изгледа съвършено смаяна. — Това е единственото важно нещо.

— Недей да се държиш като идиот.

— Какво?

— Защо не ме оставиш на мира, Нат? — изправих се аз. — Това и ти не го вярваш. Пък и изобщо няма значение. Няма значение за Оксфорд, за Боулс и най-малко за Скот. Важното е само човек да оцелее. Нищо друго няма значение.

— Я не ми казвай в какво вярвам и в какво не вярвам аз. — Видът ѝ беше отражение на моя внезапен гняв, но вече насочен срещу мен. Той бе проникнал и в гласа ѝ, макар да знаех, че се опитва да не говори силно. — Оцеляването не е просто да си поемеш дъх. То е нещо много повече.

— Тогава аз съм прав — отсякох аз. — А ти си пълен идиот.

Тя тръсна решително глава като че ли се опитваше да отхвърли непремерените ми думи. Канеше се да ми отговори, но вратата към коридора се отвори и Дан се завърна.

— Тя е добре — съобщи Дан. — Начумерена е, по това познавам.

— И други са начумерени — провлече Натали, без да откъсва поглед от мен. Беше престанала да отразява гнева ми, на негово място бе дошло объркване, което ме накара да се почувствам виновен, макар че не смятах да се връщам към спора.

Дан протегна ръка зад гърба си и от черното кожено яке, което изглежда носеше при всякакво време, извади пистолет. Подаде ми го с дръжката напред:

— За всеки случай. Чист е. Можеш спокойно да го хвърлиш заедно с колата.

Беше „Глок 34“ — просто и лесно за употреба оръжие, напълно анонимно. Пълнителят беше напълно зареден — седемнайсет куршума. Пъхнах пистолета в колана си на кръста.

— Ще се грижим добре за нея — увери ме той.

— Не се съмнявам.

— Тя иска да те види, преди да тръгнеш.

— Тогава трябва да се кача горе. — Обърнах се към стълбите.

— Атикъс — обади се Натали, — може и да съм идиот, но имам право. Единствено това е важно.

Бяха я настанили в малка стая на втория етаж, до спалнята, където спеше Тамрин. Лампите бяха угасени, а тя седеше на края на леглото с главата на Миата в скута си. Когато ме видя, въздъхна:

— Защо винаги ме слагат на втория етаж, като едва изкачвам стълбите сама?

— Защото е по-лесно да се пада надолу, отколкото нагоре — предполагих аз.

Тя изсумтя, после побутна нежно Миата встрани и се изправи, като се опираше на масата. Бастунът ѝ беше опрян на стената до нея, но тя не посегна към него, а бавно тръгна към рамката на вратата, под която стоях. Движеше се мъчително и щом ме достигна, опря длани в гърдите ми. Помислих, че ще се облегне на мен, но тя не го направи. Различавах едва-едва лицето ѝ в мрака, но не и изражението ѝ, когато се обърна към мен. Не усещах ръцете ѝ през бронежилетката, но си представях, че са топли.

— Трябва да тръгвам, Алена.

— Не знам как се прави това, Атикъс — въздъхна тя, а от притеснение гласът ѝ звучеше по-скоро измъчен, отколкото сърдит. — Никога не ми се е налагало да го правя. Никога не е трябвало да се сбогувам с човек, с когото не искам да се разделям.

Аз не отговорих нищо.

Тя помести лявата си длан, вдигна я като че ли да я сложи на бузата ми, но после отново я върна на гърдите ми, сякаш се боеше, че допирът ще я изгори. Дори в мрака виждах, че се е намръщила.

— Искам да те целуна — изведнъж заяви Алена. — Може ли?

— Може.

Тя отново помести длани по гърдите ми, този път по-леко, с разперени пръсти, като че ли четеше текст, написан с Брайловата азбука. Когато ръцете ѝ достигнаха раменете ми, тя започна да се навежда, после се спря и се отдръпна. Наклони глава вдясно, направи втори опит, но пак се спря. Когато наклони глава наляво, изглежда се почувства по-уверена, хвана раменете ми по-здраво и аз разбрах, че този път ще успее.

Посрещнах устните ѝ със своите, усетих колко са несигурни, после съвсем леко допрях кожата ѝ, която се оказа суха, но по-нежна, отколкото си представях.

После отново ме целуна, този път по-уверено. Пръстите ѝ се преместиха на врата ми, после в косата и тя се притисна в мен. Поех я в обятията си, прегръщах я и вкусвах кожата ѝ, а тя издаде някакъв почти тъжен звук под устните ми.

После ме пусна, пресегна се към шкафчето с едната си ръка и опряна на него, успя да се завърне до леглото. Седна бавничко на съвършено същото място, където я бях заварил.

— Довиждане, Атикъс.

Оставих я седнала на леглото.

2.

Оказа се, че бях прав — те идваха след мен. Тъкмо бях решил, че ще ми оставят малко време, преди да се покажат. Три минути след като излязох от безопасната къща и тръгнах по Форман Роуд, бензиномерът светна. Нямаше предупредителен сигнал, пък и нямаше нужда. Човек трудно пропуска такова нещо.

Първата ми мисъл беше, че в бързината да намери кола, Иля е забравил да провери горивото. После реших, че няма как Дан да е допуснал такава грешка — защо, по дяволите, би ми осигурил кола за бягство, след като не мога да се махна с нея?

А може би беше някаква грешка в приборите, късо съединение или повреден датчик в резервоара. Бях склонен да си мисля така, докато не забелязах фаровете в огледалото си.

Бяха надалече, може би на трийсет метра, но светлината им вече се отразяваше в хондата. Докато ги гледах в огледалото, фаровете се приближиха, после задържаха дистанцията. Може би петнайсет метра. Добро разстояние за проследяване. Не прекалено далече, за да се изплъзне плячката, и не толкова близо за нежелано разпознаване или неочаквано действие от страна на преследвания — например внезапни спирачки или обратен завои.

Казах си, че това не означава нищо, че пътят е обществен и всички могат да го използват. Казах си още: да, в четири и половина сутринта само убийците, придружителите им и ония, които ги пазят, са будни и сноват из заспалото градче Колд Спринг в общината Пътнам, но това едва ли е повод за тревога.

Глокът беше на седалката до мен, притиснат под пътната ми чантичка; пресегнах се и го преместих в скута си. Хондата беше с автоматични скорости, затова свалих и двете си ръце от кормилото, освободих предпазителя и заредих оръжието. После бутнах дулото под десния си крак, така че тежестта ми да го затиска, да не предизвиквам физическите закони, но да мога да го грабна веднага щом ми потрябва. А имах чувството, че ще ми бъде нужен много скоро.

Светлините зад мен бяха постоянни, но пазеха дистанцията. По небето се гонеха черно-сини сенки и не можех да определя каква марка е колата. Височината на фаровете обаче ме караше да мисля, че е някакъв пикап или джип.

Проклетата лампичка за бензина все така светеше и ми напомняше, че горивото ми свършва.

Пулсът ми се ускори.

Щом резервоарът е бил източен или пробит, за да мога да потегля, но не и да стигна, закъдето съм тръгнал, кой знае какво още е било направено с колата. Нямаше как да разбера дали не е поставено подслушвателно устройство или експлозив. А това, че колата не бе избухнала при запалване, не ме успокояваше особено — винаги можеше да се постави двуфазен взрив, който се задейства, когато запалиш мотора, и избухва, щом спреш. Не ми се мислеше за това, тъй като отидеше ли си колата, и аз щях да я придружа.

На щатския път 10 имаше разклонение и завих наляво. Тогава и светлините зад мен се приближиха, като че ли шофьорът се боеше да не ме изпусне.

На път за безопасния дом, бяхме подминали една бензиностанция. Сигурно беше на не повече от километър от мен. Бях забелязал, че около нея нямаше нищо — само колонките, паркинга и гората наоколо.

Тогава изведнъж се досетих и всичко ми стана ясно, като че ли сам го бях измислил. Явно ме очакваше капан и вече се бях запътил към мястото за удара.

Който и да го беше замислил, не искаше да ме нападне в безопасния дом и това беше разумно — там имаше много оръжие, което би затруднило удара. Значи ме бяха оставили да се кача на колата, за да ме изолират, но наблюдаваха къде отивам. Със светналата сигнална лампичка аз, разбира се, щях да спра на първата бензиностанция, която видех.

Екипите трябваше да бъдат два — единият в проследяващата ме кола, за да ме спре, ако реша да обърна и да се върна в убежището. Вторият екип сигурно вече беше заел позиция и ме чакаше на бензиностанцията, но поддържаше връзка с първия от проследяващата кола. По радио или по мобилен телефон, все едно. Целта беше да знаят кога идвам и да са готови за мен. После щях да завия към

бензиностанцията и да се насоча към колонките, но преди дори да изляза от хондата, преследващата ме кола щеше да се изтегли до мен, а чакащият екип да излезе от прикритието си. Щяха да стрелят едновременно и попаднал между двата огнени стълба, заклещен в хондата, аз не бих имал друг избор, освен да умра.

Виждах всичко съвсем ясно.

Разбирах и че няма как да се отърва. Вече бях в капана им. Ако отминех бензиностанцията, също нямаше да спечеля. Преследващата ме кола просто щеше да продължи след мен, а вторият екип или щеше да ме догони, или пък да изчака хондата да спре от липса на бензин, или щеше да ме принуди да изляза от пътя и да ми види сметката там. Можеха да го направят на много места — пълно беше с участъци, където нямаше нищо освен дървета и мрак.

И още по-лошо, пътят по-нататък само ме отдалечаваше от безопасния дом. Трябваше обаче да се върна там, за да се уверя, че съм единствената мишена.

Бензиностанцията се показва на около половин километър пред мен вляво от пътя. Лампите светеха в оранжево през дърветата, осветяваха колонките и правеха асфалта син. Виждах тъмното бюро, а до него — тъмния гараж. Светещият фирмен знак се издигаше над клоните като белег на гроба, предназначен за мен.

В огледалото светлините от колата, която ме следваше, се уголемиха. Шофьорът скъсяваше разстоянието помежду ни.

Аз забавих ход, дадох мигач и завих към капана.

3.

Вторият екип беше пристигнал в обикновен пътнически форд. Колата изчакваше в срещуположния край на паркинга, в който влязох, между двата реда с колонки. Фаровете ми я осветиха, когато завих, и забелязах, че е с лице към мен. Предните ѝ врати вече бяха отворени и двама души в тежки зимни палта стояха до тях, като че ли си говореха над покрива на колата. Когато фаровете ми ги осветиха, забелязах, че и двамата са бели, а ръцете им са скрити зад вратите. Човекът при шофьорската врата носеше спортна шапка, а другият беше плешив.

Колонките бяха наредени в две редици по три, което позволяваше да се зареждат едновременно четири реда коли. Насочих колата към вътрешната страна на дясната редица, без да спирам да почуквам спирачката, като че ли убивах скоростта за предстоящо спиране. С лявата ръка отключих вратата си, после смъкнах прозореца. В колата лъхна студен есенен въздух със слаб мирис на бензин и моторно масло.

Колата, която ме следваше, се нареди зад мен и видях, че е „Джип Чероки“, тъмнозелен или черен — трудно беше да се каже на това осветление. Ако се беше засилила да блъсне хондата, с мен щеше да бъде свършено и за секунда изживях истински ужас, като си помислих, че ще направи точно това. Но тя зави по-остро и от мен и аз си дадох сметка защо — не искаше да попадне под дъжда от куршуми, който щеше да дойде от форда. Вместо това джипът щеше да застане успоредно на мен, покрай колонките отдясно. Погледнах бегло и видях вътре само един човек, и той бял, чернокос. Не се обърна.

Натиснах спирачката още по-силно и спрях хондата, като леко обърнах колелата наляво и оставих двигателя да работи.

В резервоара не би трябвало да е останал много бензин, но на хондата не ѝ беше нужен много за онова, което щях да искам от нея. В дясната ми ръка беше глокът, готов. Двамата при форда още се преструваха, че си говорят, и не поглеждаха към мен. Това само по себе си ги издаваше. Когато почти в пет часа на изоставена

бензиностанция спре кола и ти свети с фарове, ти я поглеждаш. Ако не го направиш, значи криеш нещо.

Отляво, в гаража и в офиса, не светеха лампи. Дали беше така, когато Натали премина оттук на път към убежището, не мога да си спомня. Надявам се да е било така. Ако не, значи някой, който е работил, вече не работи.

Джипът „Чероки“ подмина редицата с колонки и сега завиваше леко наляво на четири-пет метра от последната. После спря и шофьорската врата застана горе-долу под прав ъгъл спрямо мен. Сега фордът, черокито и хондата образуваха обърнатата буква V, като аз и хондата бяхме на върха ѝ. Добра позиция за стрелба — ако се придвижех напред, огънят на стрелците би се засилил. Реша ли да се върна, щяха да ме направят на решето от двете страни.

Черокито спря и това беше сигналът за начало. Шофьорът посегна към нещо на седалката до себе си, оръжието, но трябваше да го пренебрегна, защото хората от форда бяха по-опасни, поне засега. И двамата се бяха обърнали към мен, ръцете им се бяха показали от скривалището зад вратите и в тях имаше бойни картечни пушки, MP5, но с удължени от заглушителите цевы.

Чукнах лекичко педала на газта и същевременно отворих вратата си, праметнах крака и се измъкнах от хондата, свих се на топка и не съм чул изстрелите, но чух резултата от тях — звук като от камъни, врязани в корпуса на колата, трясък от разбитото предно стъкло. Хондата беше на скорост и продължаваше да пълзи с не повече от седем-осем километра в час, а аз се залепих до нея и стоях наведен, като използвах шофьорската врата за щит. Последва нов залп от безшумни изстрели; куршумите се удряха в колата, но не проникваха в нея, на което се и надявах.

За двете метални плочи и стъклото от прозореца беше нужен поздрав куршум, отколкото деветмилиметровото MP5 със заглушител беше състояние да изстреля.

Продължавах да се придвижвам приведен заедно с хондата. Ако я бях насочил правилно, тя щеше да се блъсне във форда, макар че ѝ беше нужна повече от минута, за да го достигне. Щеше да бъде извънредно дълга минута, като се има предвид вниманието на тримата стрелци към мен.

Пресегнах се към вратата, бутнах я да се отвори до края и хванах глока с двете си ръце. Едва тогава си дадох сметка, че не се страхувам. Това донякъде ме учуди, но наистина изобщо не се боях. Не че не осъзнавах опасността, в която се намирах или не разбирах колко пагубно близо съм до собствената си смърт. Взех да застъпвам крачките си, за да не изгубя защитата на колата, и когато надигнах глока, за да убия човека със спортната шапка, се почувствах точен и напълно сигурен. Бях направил всичко, което зависеше от мен, за да изравня шансовете, имах план, който или щеше да проработи, или не — това можеше да се разбере само по един начин.

Изскочих бързо, отпратих пет изстрела по стрелеца със спортната шапка — по-бързо не можех да дърпам спусъка. Той беше първостепенната ми цел, защото — като шофьор на форда — можеше да наруши равновесието в своя полза и да ме постави натясно.

Изстрелите ми проехтяха един след друг и стрелецът със спортната шапка рязко се спря, после се строполи. Неговият МР5 издрънча силно, когато се удари в асфалта; чух как партньорът му, плешивият, ме нарече мръсно копеле, но аз вече се бях привел отново зад хондата. Колата се разтrese от нов залп тихи изстрели.

— Майната му! — крещеше плешивият. — Удариха Шон, майната му!

Избухването ме изненада не заради езика, а защото ги мислех за професионалисти и очаквах да запазят професионално мълчание. Но пък и аз ги бях изненадал. Те най-вероятно бяха очаквали да ме хванат по бели гащи, а аз съвсем ясно им бях съобщил, че нямам никакво намерение да си замина от тоя свят кротко.

Като че ли в отговор на гневните думи, ранната зора се изпълни с пукот от автоматично оръжие. То нямаше заглушител и гърмежите му бяха сърдити и силни — навярно стрелецът от черокито се беше намесил в играта. Този път стъклото се разбиваше, без да се пропуска преди това, а с крайчеца на окото си видях как таблото на хондата се превърна в прах.

Бензиновата колонка вляво от мен се обсипа с искри, а светещите й диоди изгаснаха.

— Къде е той? Къде е той, по дяволите? — крещеше плешивият.

— Марк! Държиш ли го на мушка? Държиш ли го на мушка?

— Млъкни, майната ти!

— Не го виждам... нямам...

— Грант! Млъкни, той...

Извъртях се, както бях приведен, към хондата и я оставих да ме подмине. Когато задният калник се изравни с мен, аз се наклоних надясно и стрелях два пъти към черокито. Шофьорът му Марк беше в задната част на джипа, като го използваше за подпора на оръжието и за прикритие. Навярно се бе измъкнал от седалката на пътника, за да се отдалечи максимално от мен и — да, бях прав, имаше автоматична пушка AR15.

И двата ми изстрела пропуснаха целта и се размазаха в джипа; едва успях да се преобърна и да застана зад подвижното си прикритие, преди Марк да отговори на огъня ми, като изстреля съдържанието на още един пълнител към мен. Улучен от куршум, багажникът на хондата се отвори, а светлините за спирачките се раздробиха; зад себе си чух шум от разбито стъкло в офиса или в гаража.

— Удари ли го? — Гласът на плешивия звучеше пронизително от адреналина. — Мръсната гадина! Марк! Марк, удари ли го мръсника?

— По дяволите, Грант! — извика в отговор Марк. — Млъкни, майната му!

— Майната му!

Гласът на Грант премина в мърморене, после спря. Настъпи абсолютна тишина за три, може би за десет секунди, докато и тримата се мъчехме да измислим какво да направим сега. Хондата продължаваше упорито да се движи напред, но вече по-бавно — губеше инерция, а двигателят беше започнал да се дави и да прекъсва. Някакво радио се дочу от форда, но не разбрах нито на коя станция е, нито какво говорят.

Хондата и аз вече се изравнявахме с черокито и се налагаше да направя нещо по този въпрос. Ако MP5 в ръцете на Грант не беше в състояние да пробие хондата, автоматичната AR15 на новия ми приятел Марк стреляше с калибър .223, бързо и с огромна скорост на въртене. Независимо колко здрава е стоманата, куршумите на Марк с лекота биха пробии колата ми.

— Изчакай го! — изведнъж изкрещя Марк. — Той ще изле...

Както вървах покрай хондата, изведнъж изскочих и изстрелях един след друг пет пълнителя по Марк и неговата AR15 — чист

отбранителен огън. Много куршуми и много шум, но накрая го достигнаха и изпълниха предназначението си.

Той се дръпна назад, зад гърба на черокито, като ругаеше с пълен глас. В хондата попадна още един откос от МР5.

Имах седемнайсет пълнителя за глока, а вече бях изстрелял тринайсет. Или дори четиринайсет. Не бях сигурен. Погледнато от оптимистичната страна, ми бяха останали четири. Извъртях се обратно към вътрешността на отворената си врата и осъзнах, че хондата е към края на пътя си. Показах се малко от вратата, този път наляво, и стрелях два пъти по Грант и плешивата му глава, като не исках толкова да го уцеля, колкото да го държа в напрежение.

Двата изстрела попаднаха в предното му стъкло, до което стоеше, и той опита да се пхне зад отворената врата.

Тогава хондата удари форда точно във вратата, зад която Грант искаше да се скрие. Не стана особено бързо, нито кой знае колко силно, но все пак беше удар между две коли, на който разчитах през цялото време.

Грант изстена и се смъкна, като че ли някой бе пуснал чувал с тухли върху главата му, а аз веднага изтичах към него, за да използвам краткия миг на предимство, който имах. Марк изкрещя някакво предупреждение, последвано от серия изстрели на неговата AR15. Аз обаче вече се бях скрил зад капака на форда с глока в лявата си ръка и не смеех нито да се обърна, нито да спра. Скочих до вратата на форда и видях Грант на земята. Той някак си бе успял да задържи своето МР5, вдигна дулото и съумя да дръпне спусъка.

Беше нагласил автомата си на режим за три изстрела и когато ги изстреля, те ме уцелиха. Куршумите се блъснаха в гърдите ми и изпитах чувството, че ме удрят много силно и много бързо с бухалка.

Паднах, но на крака, на дясната си страна, фактически редом с мястото, където Грант лежеше по гръб със своята МР5 в ръце. Всеки от нас искаше да убие другия.

Аз бях по-бързият и изстрелях два куршума от глока в главата му.

После хвърлих пистолета, взех неговата МР5 и извадих пълнителя. Имаше още осемнайсет патрона. Щракнах механизма му обратно, заредих пушката и я метнах на гърба си, а щом го направих, почувствах, че нещо ме разпорва откъм долната част на корема с острие от киселина и огън. Протегнах ръка към форда и достигнах

отвореното купе. Използвах седалката, за да се изправа с помощта на едната ръка, докато с другата стисках оръжието. Болката подскочи, избухна и всичко, което започна да се случва от десния ми хълбок надолу, ме убеди, че вече при никакви обстоятелства не бива да се движа по този начин.

По пода под мен имаше огромно количество кръв или поне така ми се струваше. Тя вече беше попила и в дънките ми. Част от нея сигурно беше на Грант. Но не много голяма част.

В жилетката ми имаше два белега, където куршумите бяха ударили и бяха спрени от бронята. Най-високият беше в горната дясна част на корема ми, другият около центъра, където е пъпът. Но кръвта, която се лееше от мен, идваше от по-долу. Със свободната си ръка се пресегнах към кръста си и под жилетката открих не по-голяма от ябълка дупка в тялото си. Когато върнах ръката си, тя блестеше в черно от кръвта ми.

Не бях чувал нито Марк, нито неговата AR15. Напълно възможно беше да не знае, че съм ранен, тъй като последното, достигнало до него, беше бърза размяна на изстрели, а сега цареше тишина. Не се провикваше да види как е Грант, което означаваше или че мисли Грант за убит от мен, или че двамата сме се убили един друг.

От друга страна пък, ако ме беше убил, Грант със сигурност щеше да го съобщи, както правеше винаги.

Взе да ми става студено и не беше само от нощния хлад.

Когато Алена започна да ме обучава, като първа и най-важна особеност тя ми показва реда при тренировките. „Показа“ в случая означава, че ме караше да правя всичко заедно с нея, като първият месец от процедурата беше истински ад и аз едва не оставих костите си там. Не става дума само за диетата и упражненията, а и за подбора им. Между плуването, бягането и бойните упражнения тя ме обучаваше на балет и йога. Но всичко, което правеше, всичко, на което ме научи, имаше една цел — контрол върху тялото, как да го накараш да направи каквото ти искаш от него, по начина, по който ти искаш, и във времето, което ти си избрал.

Дишането беше един от първите ми уроци. Как да се диша правилно?

Поех дъх, като се принудих да го направя правилно — да го вкарам дълбоко в дробовете, а после да го изпусна бавно. Поех дъх за

втори път, после за трети и когато почувствах, че може би няма да изкрещя, щом се задвижа, се отделих от страната на форда и се обърнах, доколкото можах, към мотора на колата. При движението почувствах, че буквално се разкъсвам на две, като че всичко от тази ми надолу се смила на прах, а океанският вой в ушите ми изведнъж нарасна и нощта наоколо стана бяла.

После нощта рязко се завърна и разбрах, че съм загубил съзнание за няколко секунди, надявах се, че не са били повече. Наведох се напред, като се сгънах почти на две, и пуснах пушката в скута си. Това беше щастливо хрумване и навярно ми спаси живота, защото ако Марк беше чул удара от МР5 в настилка, щеше да забрави за плана си да се промъкне бавно и внимателно. Успях да възстановя дишането си, хванах приклада и се принудих да седна с изправен гръб.

Трупът на Грант, с отворени и неподвижни очи, лежеше до мен.

През отворената предна врата на форда успях да видя партньора му — онзи, когото нарече Шон — проснат по гръб. Очите му бяха затворени. Лицето му беше гладко обръснато, момчешко. Спортната шапка се беше загубила при падането и се виждаше ниско подстриганата кафява или черна коса. Не виждах къде съм го уцелил, но кръвта под тялото му показваше, че е било някъде в гърдите, може би дори във врата. Не можах да преценя дали диша или не.

Лепкавата кръв по ръцете ми затрудняваше работата с автоматичната МР5 и се измъчих с избора на режим, за да мина от троен на пълен автоматик. Тогава се заслушах дали Марк не приближава със своята АR15. Надявах се да приключим бързо. Както кървах, не ми се вярваше да издържа дълго.

Нещо издраска по настилка, съвсем тихо, като листо, подхванато от вятъра. Нагласих своята МР5 горе-долу на равнището на главата си, подпрях цевта с лявата ръка, а с дясната държах спусъка, като се целех в земята под ъгъл. Този метод е рискован и противоречи на здравия разум, но е единственият начин човек да превърне МР5, която е за пряк огън, в оръжие за непряк, а непрекият огън беше единственият начин да се измъкна жив оттук.

Тази стрелба — стрелбата с отскок — разчита на вродената непоследователност в балистиката. В случая куршумите не приличат на билиардни топки. Независимо от картините по филмите и

телевизията те не рикошират под съвършен ъгъл. Затова войниците и ченгетата не се опират за прикритие в стените — ако ъгълът е подходящ и повърхността достатъчно твърда, куршумът няма да отскочи, а ще продължи по същата плоскост, понякога от три до пет сантиметра над точката на първия удар. Ако си се облегнал на стената, когато това се случи, може да останеш много неприятно и смъртоносно изненадан.

Не ми се искаше да го правя, а и не вярвах особено, че ще се получи, но нямах друг избор. Знаех си, че кървя много, че кръвта ми дори изтича. А разполагах с MP5 с осемнайсет куршума срещу AR15 с най-вероятно презареден пълнител. Дори да можех да се изправя за пряк бой, почти сигурно щях да загубя.

Хайде, мислех си. Хайде, мръснико, ела да ми видиш сметката.

Точно това трябваше да направи. Неговата нощ, както и моята, се бе объркала безнадеждно и трябваше да я завърши — по един или друг начин.

Самото разположение на капана говореше, че изобщо не са очаквали аз да се окажа по-добър. Така се беше случило обаче и сега Марк се бе озовал с две другарчета по-малко и съвсем сам. Последното, което беше чул, бяха изстрелите между Грант и мен и сега изобщо не знаеше какво е положението. И вече изчерпваше и ходовете, и времето си. Можеше или да се качи на черокито и да избяга, или да се приближи към форда, за да си свърши работата. А тъй като не бях чул черокито да се запалва, щеше да е вторият избор.

От далечината, някъде пред и над мен, дочух щракане от наместен пълнител и зареждащо се оръжие. Значи е взел решението и — презареден и подготвен — идва да ме довърши. Навярно заобикаляше задницата на хондата, която му служеше и за прикритие.

Океанът в ушите ми отново се надигаше, а крайчетата на онова, което виждах, отново се обезцветиха. Позата, в която седях, ми причиняваше болка, а и бях сигурен, че кървя по-силно. Ако се забавех още малко, ставаше все по-вероятно, че ще изгубя съзнание.

Пръстът ми се хлъзгаше по спусъка, но успях да го натисна, изпратих един куршум в настилка, но накрая закрепих цевта пред себе си. Опитах се да броя изстрелите, но се отказах, когато стигнах десет, а и дотам сигурно бях преброил един-два по-малко.

Долетя силен писък от болка, а после чух да падат на земята първо AR15, после Марк. Той продължаваше да пищи силно и аз не го обвинявах. Един от куршумите трябва да е попаднал в ходилото и сигурно е засегнал пръст, като може и да го е ударил малко по-горе. В крака има много костици, всичките са дребни, а някои от тях много фини. Явно имаше защо да пищи.

Нагласих отново своята MP5, насочих я към земята и този път задържах спусъка, докато пълнителят се изпразни.

Марк престана да пищи.

Опитвах се много упорито да не започна да пищя аз, докато куцуках към черокито.

4.

До днес не съм сигурен как съм влязъл в черокито, как съм обърнал колата и как съм взел правилната посока по щатския път 10. Имам смътен, неясен спомен, че си напомнях да дишам и че самото стигане до колата беше агония — не само защото бях ранен, а и защото трябваше да го направя бързо.

Десният ми крак беше станал повече от ненужен, а левият усилено се мъчеше да го догони. Как съм успял изобщо да подкарам колата, си остава загадка трябва да съм си служил само с левия крак, за да натискам педалите.

Имаше обаче няколко неща, които знаех, и най-важното беше, че трябваше да се върна в безопасния дом, и то бързо. Цялата престрелка едва ли бе продължила повече от минута, най-много две, но след шума и с приближаващата сутрин знаех, че онова, което минава за правозащитна служба в общината Пътнам най-общо и в Колд Спринг по-специално, ще пристигне съвсем скоро. Ченгето, което ме откриеше, навярно щеше да ме заведе в болница, но той или тя не биха ме доставили в убежището, а аз трябваше да отида именно там.

Първото, което си спомням наистина ясно, беше, че едва не подминах Форман Роуд, а това ме накара да направя прекалено остър завой в последния момент — той едва не запрати черокито в дърветата. Спомням си също, че небето бе започнало да почервявя, че дневната светлина взе да осветява колата, а кръвта ми изглежда беше навсякъде.

Спомням си също, че като завих по Диър Холоу Роуд, видях два големи джипа шевролет, спрени почти пред фасадата на къщата, с лице към нея. Дан, Алена и един от руснаците стояха във фургона. Друг руснак, когото не познавах, държеше пушка в ръката си. Някак си познах, че трябва да е Вадим, синът на Дан. Миата подскачаше в задната част на фургона, когато аз с мъка спрях, и всички се обърнаха към мен — и тримата с насочено оръжие. Имах достатъчно разум да се досетя защо го правят — не знаеха, че аз съм на кормилото, и не бяха виждали колата преди това.

Дан беше праметнал пушка на рамото си, а Алена държеше пистолет калибър 45; пред къщата лежаха два трупа, а краката на трети се виждаха през вратата. Отвътре долиташе дим и се разнасяше от лекия ветрец навън. Двата трупа, които виждах, носеха оперативни жилетки на бронираното си облекло, черни панталони и черни ботуши. И на двамата им липсваше по-голямата част от главата. На земята имаше още две МР5, близо до мястото, където бяха паднали, съвършено същите като пушките, които бях видял на бензиностанцията.

Който се бе опитал да ми види сметката, беше изпратил екип и в къщата навярно минути след като съм потеглил.

Спрях на пет-шест метра от групата и изгасих мотора, преди да посегна към вратата. Черокито също беше с автоматични скорости и не исках да го бутна в някого.

Алена извика името ми, когато се сгромолясах от колата, а Дан дойде и ми помогна.

— Не мога да стоя прав — оплаках им се от земята.

Той изруга на руски, докато се опитваше да ме изправи. По лицето му имаше следи, прогорени от барут, а в комбинация с кръвта това означаваше, че е стрелял от близко разстояние вътре в къщата. Хората, които са ги нападнали, явно бяха успели да нахлуят в нея.

— Добре — изсумтя Дан с ръка около мен, докато повече ме носеше, отколкото ме подкрепяше по посока на фургона. — Ние тръгваме. Но ти губиш кръв и трябва да направим нещо.

— Къде е Натали? — попитах го.

— Тя няма да дойде.

— Къде е Натали? — попитах отново.

— Тя няма да дойде, Атикъс. Ще говорим за това после.

Погледнах го, но ми беше трудно да се фокусирам.

— Къде е Натали? — настоявах аз.

Дан поклати глава и каза нещо на Алена на руски. Опитвах се да ме вкарат във фургона, а Миата тревожно сумтеше вътре. Вадим, другият руснак, вече се наместваше зад волана.

— Ще почистя вътре — съобщи Дан на Алена и бегом се върна в къщата.

— Къде е Натали? — обърнах се аз към Алена.

— Удариха ни минута-две след като ти излезе — започна Алена. В ръката ѝ се появи сгъваемо ножче, чието острие изскочи и проблесна в утринната светлина. Започна да пори якето ми с него. — Два екипа, отпред и отзад. Иля беше изчезнал — изглежда той ни е предал.

— Къде е Натали? — попитах отново.

Накрая тя свали якето ми, затвори ножчето и се захвана с ремъците на жилетката. Гледах я как работи — със затворена уста и стиснати устни, като че ли да спре някои опасни мисли. Когато издърпа жилетката от тялото ми, нещо падна на пода. Наведох се и видях, че е куршум, навярно същият, който е бил в мен, между гърба ми и жилетката. Докато гледах, взе да ми са завива свят, така че вдигнах поглед отново към Алена.

— Трябва да спрем кръвта. — Тя взе парче от скъсаното ми яке, оформи го бързо и го притисна към корема ми. С другата си ръка премести дланта ми върху него: — Дръж го така и не го пускай.

— Алена — обърнах се към нея, — къде е Натали?

Тя вдигна глава от раната и срещна погледа ми — очите ѝ бяха кафяви и дълбоки, изпълнени с неизменната за тях тъга. След миг се извърна леко към Вадим и му каза нещо на руски. Той ѝ отговори, а от тона му разбрах, че я пита нещо, навярно дали е нормална. Тя повтори въпроса си и той ѝ отвърна тихо, после слезе от фургона.

— Къде е Ната... — започнах аз.

— Вадим ще те заведе при нея — махна с ръка Алена.

Натали беше в двора зад къщата. Лежеше на една страна, на около два метра от задната врата. Автоматът, който ми беше дала, а аз ѝ бях върнал тази вечер, лежеше на петнайсетина сантиметра от бедрото ѝ, близо до протегнатите пръсти. Задният двор някога е бил затревена площ, но моравата сега беше избуяла, а през есента по нея се бяха посипали и листа. Изгряващото слънце съживяваше цвета им, правеше червеното и оранжевото по тях ярко и прекрасно. Червеното беше почти същото като цвета на косата ѝ.

Тези неща изобщо не подхождаха на кръвта около тялото ѝ.

Вадим ме държеше здраво, докато се навеждах над тялото на приятелката си, а Алена стоеше достатъчно наблизо, за да ме докосне, но не го направи.

— Кой? — попитах я. Чувах как шумът от океана отново се надига в ушите ми, а крайчетата на зрителното ми поле започваха да се свиват.

Тя ми посочи с ръката, която не държеше бастуна, и на дванайсет-тринайсет метра от нас забелязах трупа на четиридесетгодишен човек, обърнат с лице надолу, покрай едно от дърветата, ограждащи тесния двор. Беше бял, с остригана почти до скалпа коса. Облечен беше както останалите при входа, само че вместо МР5 държеше обикновена пушка.

— Вадим го уби — съобщи Алена.

Имаше още два трупа по-наблизо вдясно. На единия липсваше по-голямата част от гърлото. Другият пък беше прострелян многократно в главата и врата.

Тръснах глава, но земята не спря да се върти и след това.

— Не... — опитах се да започна, но ми ставаше все по-трудно да намеря думи. — Кой го направи? Кой причини това?

— Не знам.

— Ще убия този, който го е направил. — Струваше ми се, че говоря на Натали, но можеше и да съм го казал на Алена.

— Знам.

Едва я чувах от шума на вълните, който изпълваше ушите ми.

Принудих се да отвърна поглед от трупа на приятелката си.

— Ще убия който го е направил — повторих аз.

Алена, не на фокус в очите ми, кимна. Устните ѝ безшумно се движеха... после Дан се появи в размазаното ми полезрение, наведе се и бързо протегна ръка, за да ме хване, преди да съм паднал. Вадим стисна по-силно ръката ми, но не беше достатъчно. Преди да престана изобщо да виждам, съзрях лицето на последната си приятелка, Натали Трент, красива, каквато е била винаги, заспала вечен сън върху одеяло от листа в есента на Нова Англия.

5.

Будих се два пъти преди полета. Първия път лежах по гръб върху нещо студено и твърдо, а наоколо вонеше на чесън, лук и пържено месо. Когато отворих очи, видях два големи гевгира, един супник и нещо като трийсетсантиметров тиган, висящи от различни куки над главата ми. Между застаряла медна сосиера и съд за готвене на пара бе закрепена торбичка с физиологичен разтвор, от която излизаше маркуч, изглежда съединен с ръката ми. Дан и Вадим стояха от едната ми страна, а жена, която не познавах, от другата. Носът ѝ сякаш беше стегнат от някого в менгеме и оставен в този вид. Дан все още имаше прогорени от барут петна по лицето, но вече нямаше кръв.

Отвсякъде долитаха гласове, някои от тях много тихи, но всички на руски, а жената с удивителния нос носеше хирургически ръкавици, покрити с кръв. Отне ми малко време да се досетя, че кръвта е моята, а тя навярно работеше по мен, докато я гледах. С това се обясняваше и изключителната болка, която изпитвах.

— Моля ви, успокойте ме, нали не ме оперират в кухнята? — изстенах аз.

Дан, Вадим и жената едновременно ме изгледаха учудено. После жената погледна Дан и започна да му крещи, като явно му се караше; самият той ѝ кресна в отговор, а Вадим се пресегна към нещо извън полезрението ми. Почувствах, че игла пробожда кожата ми, после нещо топло и тежко изпълни вените ми и аз с благодарност се завърнах към мрака.

Втория път, когато се събудих, бях на легло в някаква стая и наоколо беше тъмно. Светлината от улицата се процеждаше през прозорците зад мен, но беше твърде слаба. По уличното осветление отсъдих, че трябва да е късно през нощта. През пода като удар премина звук от музика, разтrese и леглото, а после усетих през себе си — повече сетивно, отколкото слухово — и басите. Зад всичко това едва-едва долетя и шепотът от уличното движение, примесен с джапане през локви.

Леглото беше голяма спалня, а аз — със свалени дрехи — се намирах под завивките. Алена спеше върху чаршафите до мен — облечена, но без ботуши. На нощното шкафче до нея имаше пистолет и мобилен телефон. Опитах се да разчета колко е часът на екранчето му, но не успях да се фокусирам, всичко около мен изглеждаше все така размазано. Трябваша ми още няколко секунди да се досетя, че някой е свалил лещите от очите ми.

Зачудих се откъде ли ще си намеря нови очила.

По паркета на пода задраскаха лапи и усетих дишане върху дланта си — Миата се беше добрал до мен. Вдигнах ръка и го погалих по врата, но той се отдръпна и аз чух как отново се наглася на пода до леглото. Повдигнах се пробно, като се опитах да променя позата си, но болката обхвана дясната ми страна, от червата и надолу през коляното. От това се задъхах, а очите ми се насълзиха.

Алена издаде някакъв звук в съня си — може би ми отговаряше нещо, но по-вероятно преживяваше отново кошмарите на младостта си.

Болката продължи няколко секунди, после неохотно премина. Аз обаче изчаках минута или повече, преди да се осмеля да направя нов опит. Този път се ограничих само с мърдане на десния си крак, но болката, силна и омразна както преди, се завърна. Тъй като все пак я очаквах, успях да не издам и звук. После, без да бърза особено, тя се отдръпна. Когато накрая затворих очи, пред тях изплува трупът на Натали сред листата. Останах загледан в нея, докато сънят не ме взе в обятията си.

Самолетът беше „Гълфстрийм V“ и ме очакваше на малката забутана писта в Монток, в самия край на Лонг Айланд. Не го огледах добре отвън, защото Дан и Вадим трябваше да ме внесат с носилка на борда. Вече вътре, можах да се насладя на тавана, оцветен в светлосиньо-зеленикаво. Беше необичайно весел цвят, предназначен — помислих си — да даде още по-голямо чувство за свобода на зареялия се из синия простор пътник.

Летецът стоеше на входа към пилотската кабина, докато ме натоварваха — висок и слаб като клечка човек, с двудневна сиво-черна брада и костюм с всякакъв вид гънки. Погледите ни се срещнаха, докато ме носеха покрай него, и видях по лицето му такава досада, че

се зачудих дали и той не е натъпкан с толкова болкоуспокояващи като мен.

Пренесоха ме почти през цялата дължина на самолета и ме оставиха на облицована с кожа пейка близо до товарното помещение. Щом ме настаниха удобно, Вадим се измъкна покрай баща си и се отправи към изхода. Дан ме изгледа за малко намръщен, после въздъхна и се настани на пейката срещу мен.

— Искам и аз да приседна — казах му.

— Атикъс? — вдигна вежди Дан. — Не, по-добре недей.

Наклоних глава, за да го огледам. Изглеждаше уморен, едва ли беше спал пълноценно, откакто всичко в безопасния дом отиде по дяволите, колкото и време да бе изтекло оттогава. Аз самият няхах представа. Чувството ми за време беше почти изцяло изчезнало. Не ми се случваше за първи път. Но всеки следващ ми се харесваше все по-малко.

— Помогни ми да седна — подканих го пак.

Дан въздъхна тежко, но стана, за да ми помогне. Едва ли го правеше, защото още се страхуваше от мен. В положението, в което се намирах, не бих могъл да уплаша и мокра хартиена салфетка.

Не беше лесно и ми трябваше повече помощ, отколкото си мислех, но двамата заедно успяхме да изтеглим тялото ми в почти седнало положение, с гръб към стената на товарното помещение и с изглед към цялата вътрешност на самолета. Изругах на два пъти, докато се мъчехме.

— Не псувай — скара ми се Алена, докато куцукаше по пътеката с Миата по петите си. Беше преметнала раница от сив брезент през рамо, а това сигурно затрудняваше ходенето с бастун, но тя не се оплакваше. — Ако псуваш, не можеш да дишаш правилно, а и защо е седнал?

Последните думи бяха отправени към Дан и за миг помислих, че той ще разпери ръце в отчаяние.

— Каза ми, че искал да седне.

Алена пусна торбата си на една от седалките, седна до нея и ме огледа. После се намръщи. Миата се запъти към товарното помещение.

— Куршумът е засегнал слабините ти отдясно, когато е излизал. А за да се оправи, на костта ѝ е нужна почивка, време, за да оздравее. Ако продължаваш да се движиш, ще проточиш оздравителния процес,

а може и да се повредиш повече. Не е ли достатъчно зле, че аз съм наполовина окуцяла, та сега и ти се опитваш да се осакатиш?

— Имитацията е най-искреният комплимент — измърморих аз.

Вадим се завърна със собствена торба, по-малка от Аленината, черна, със синя закопчалка „Найк“.

Той ми се ухили, после се наведе да прибере багажа си в един от лакираните шкафове. Самолетът не беше особено голям, но основното помещение беше подредено с много грижа, така че имаше достатъчно място. По кожата наоколо имаше някои прокъсани места, а и лакът тук-таме беше издраскан — свидетелство, че самолетът се използва много.

Щом се нагласи, Вадим затвори шкафа, седна и извади касетофон от джоба на якето си.

От мястото си при пилотската кабина летецът ни попита дали сме готови за тръгване. Това ме учуди не защото прояви внимание, а защото звучеше като американец, а не като руснак.

— Готови са — отговори за всички Дан и се изправи. После премина на руски и попита нещо Алена, но макар да долавях по някоя дума, не разбрах нищо. Чух само името „Иля“ и това ми стигаше.

— Знаете ли къде е той? — попитах ги.

И двамата ме изгледаха — Дан с известна враждебност, а Алена с любопитство.

— Още не — призна Дан, — но ще го открием и ще се погрижим за него. Аз ще се погрижа за него.

— Но след като не знаете къде е...

— Нали ти казах, че ще го откроя.

— Да не си въобразявате, че той не го знае? Няма начин Иля да е още в Ню Йорк, Дан. Измъкнал се е, пък и някой най-вероятно му е помогнал. Трябва да извършите сериозно разузнаване, преди да попаднете на следите му.

Дан стисна зъби и ми показа един от дебелиите си пръсти.

Това беше гняв, който разбрах — гняв от предателството — затова не възприех лично нападките му към мен.

— Но аз ще го откроя, Атикъс. — Това беше изръмжаване, полузаплаха и полуклетва. — Ще го откроя и когато го направя, ще се разплатим. Той ни продаде и заради него убиха две от моите момчета и твоята Натали. Ще си плати. Ще си плати за това.

— Ще си плати за това — съгласих се аз. — Но не преди аз да съм си поговорил с него.

— Този мръсник — намеси се Алена. — Но да го намериш няма да е много лесно, Дан. Атикъс е прав.

— За такова нещо отговорът не бива да закъснява!

— Не преди аз да съм говорил с него — заявих аз тихо и категорично. От мястото си Вадим, който се канеше да си сложи слушалките, спря и погледна първо мен, после баща си.

— Таша, кажи му на този...

— Открийте го — обърнах се към Дан. — Наблюдавайте го, проследете го, вземете го на мушка. Но не го докосвайте, Дан. И той да не се досеща. А щом го откриете, съобщете ни.

— Ще се погрижа за това.

— Ще се погрижиш. Но първо трябва аз да го видя.

Преместих погледа си от Дан към Алена и видях, че е съгласна с мен, че ѝ е ясно какво искам и защо го искам.

Тя заговори тихо на руски, по лицето на Дан прочетох нетърпимост, после той изведнъж размахна ръце. Когато обстановката се успокои, той за втори път вдигна пръст към мен.

— Това не го правя заради теб — махна с ръка той. — Не и заради Таша, разбираш ли? Правя го заради Натали, защото я харесвах, макар тя да харесваше теб. Иля е мой, ясно ли ти е? Животът му сега е мой и на никого друго. Никой не убива този подвижен клозет освен мен, ясно ли ти е?

— Ясно ми е.

Дан изсумтя, извърна се и тупна Вадим по рамото. Младият човек се изправи и двамата грубовато се прегърнаха. Вадим не беше наследил гена на бащиния си висок ръст, защото стигаше едва до рамото му, а на мен и Алена — до брадичката. Беше взел обаче пропорциите на баща си, неговите силни челюсти. Когато двамата се прегърнаха, пролича, че са много близки във всяко отношение.

Дан пусна младежа, леко го потупа по бузата и се отправи към предната част на самолета. Спря се при вратата и ни погледна.

— Ще се видим, когато му дойде времето.

— Ти не ни видя и когато бяхме тук — вдигна рамене Алена.

Дан се обърна към летеца, който все още беше на вратата на пилотската кабина.

— Колко други пътници превозвате?

— Един, някакво хлапе, което връщам вкъщи.

— Така, един.

Дан погледна и нас, и сина си за последен път. После отиде до вратата и се спусна по стълбичката.

— Затегнете коланите — прозвуча по говорителите.

Седем минути след излитането пилотът се обади по интеркома:

— Над международни води сме.

Внимателно се поместих на пейката си и погледнах към Алена срещу себе си. Тя държеше краката си протегнати, като че ли ми подражаваше. Главата ѝ бе обърната към прозореца, а челото — опряно на стъклото. Миата лежеше свит на пътеката помежду ни.

Без да ме погледне, Алена попита:

— Готов ли си да говорим за онова, което се случи?

— Ако питаш дали ми се говори, да, нямам нищо против.

— Тогава разкажи ми какво стана.

Разказах ѝ за преживелиците си, доколкото си ги спомнях. Всичко от момента, когато напуснах безопасния дом с хондата, до разкъсаните проблясъци около завръщането ми. Завърших с епизода, когато тя и Вадим ме заведоха на двора да видят Натали.

Тя не спря да гледа през прозореца, докато траеше разказът ми, и въпросите ѝ бяха малко. Заинтересува се от пушката AR15, защото според нея тя била аномалия в оръжейния пазар. Пушките MP5 по-пълно се наричали MP5SD и явно всички нападатели освен двама са били въоръжени с тях.

— Набрани от едно и също място — промърмори Алена повече на себе си. — Всяка група е набрана от един и същи източник за операцията.

— Ти си наред сега — спрях я аз. — Какво стана в къщата?

Тя пое дълбоко дъх през носа си и го издиша достатъчно дълго, за да замъгли прозореца. После смъкна крака си от пейката, за да се обърне към мен.

— Натали се опитваше да ме защити — започна накрая Алена. — Не забравяй това, Атикъс.

После ми разказа какво беше станало в къщата.

6.

Прозорецът на Аленината стая в къщата на Колд Спринг бил към задния двор, а не към предния, така че тя не видяла как тръгвам. Чула обаче как съм запалил хондата, чула шума от колелата по листата на алеята и тъй като дотогава не й се бе налагало да се сбогува с човек, който не искала да си отива, останала на мястото си и само слушала, без да се помести. Слушала, докато всичко, свързано със заминаването ми, се стопило в нощта.

Разказа ми това и добави, че би се смущавала да го признае, ако по този начин не бе получила и първото предупреждение, тъй като дочула и две неща, които не очаквала.

Първото било шумът от автомобилен двигател (призна, че за миг се зарадвала и помислила — завръщам се по някаква причина, но изоставила мисълта — нямало защо да се връщам). После чула приближаването на още една кола и й станало ясно: две превозни средства подхождат към къщата.

Второто предупреждение било шумът от затваряне на входната врата.

Тези неща предупредили Алена, докато по същото време Вадим, върху платформата си сред дърветата, с очилата за нощно виждане и телефона си, забелязал двата джипа, които бързо се приближавали по пътя към къщата с изгасени фарове. Тъй като е добро момче и добре подготвен от баща си, той направил каквото трябва. Извадил радиото и съобщил на Дан, че предстои къщата да бъде нападната.

Тъкмо тогава чул, че предната врата се затваря и се обърнал навреме, за да види тичащия към дърветата Иля.

(Вадим, който бе махнал слушалките от касетофона, за да чуе какво ми разказва Алена, имаше голямо желание да изложи и своята версия за събитията, затова прекъсна Алена: „Попитах Дан дали да не застрелям малкия гаден лайнар“. Английският му беше с безупречното произношение на родените в Бруклин. „Дан каза, че Иля не е важен, а аз да остана под прикритие, докато гадовете не се заемат с къщата“.)

Много неща се случили по едно и също време, подхвана Алена. Чула движение на долния етаж, Дан изкрещял на охранителя в задната част, Яша, да има готовност, защото ще ги нападнат. Тя чула Натали да тича по стълбите. Миата също разбрал, че нещо не е наред, и тръгнал по петите на Алена, докато тя наполовина подскачала, наполовина куцукала, за да отиде в съседната стая при охранителя Тамрин.

Алена изкрещяла на Тамрин да става, грабнала пушката му и бързо се извъртяла, за да заеме позиция в горната част на стълбището. И тази пушка била Ремингтон 870, същият модел, с какъвто Дан бил въоръжил Яша и Иля („Има споразумение с тях“, обясни ни Вадим), но за разлика от Иля, Яша и Тамрин имали заряд от едри сачми, които вършели по-добра работа отблизо, в къщата.

Тамрин се измъкнал от леглото, извадил резервното си оръжие, „Смит & Уесън 910“ полуавтоматик („Откъде знаеш това“, попита я Вадим, а тя го изгледа, като че ли въпросът беше повече от идиотски, и отвърна „Нали го видях, Вадим“. Тя познаваше в подробности екипировката и принадлежностите не защото страдеше от някаква мания за инструментите на занаята, а защото чувстваше като професионално задължение да е наясно за какво служи всяко устройство и какви са възможностите му), и се втурна след нея. Докато двамата излязат от стаята, Натали вече ги била настигнала, а Дан я следвал по петите. По пътя им към стълбите Натали грабнала захвърлената пушка на Иля и я подхвърлила на Дан.

Никой от тях не успял да вземе разумно или поне практично решение за защита, което било лошо, тъй като в този момент хората, дошли да ги убият, нахлули в къщата. („Изсипаха се от джиповете си, като че ли им гореше под задника, разказваше Вадим. Действаха професионално и не вдигаха шум, поне докато не започна стрелбата. Не мисля, че очакваха някой да отговори на огъня им“.)

Влезли през вратата като добре организирана група, продължи Алена, защитени по фланговете. Светлините в къщата все още били изгасени и те ги оставили така. От мястото, където тя, Натали, Тамрин и Дан се опитвали да заемат позиция, виждали контурите на нападателите си на оскъдната светлина. Все още се движели по коридора, поради което се забелязвали лесно, а и тъкмо те първи открили огън.

Първият залп бил от пушките МР5 и прозвучал зловещо тихо, тъй като оръжията били със заглушител. В резултат от това гласовете им прозвучали много по-силно.

— Прицели се горе, над стълбите — провикнал се някой. — С пушката, удари я, удари я!

По количеството огън, изсипан към нея, Алена била сигурна, че говорят за нея, а не за Натали.

Тамрин бил поразен веднага, преди да стреля дори веднъж. Бил вляво от Алена и един от първите залпове, предназначени за нея, се отклонил и попаднал в него. Алена, Натали и Дан отговорили на огъня, но никой нямал попадение. Това не тревожело Алена, тъй като според нея не било най-важното.

Целта на занятието, така да се каже, била тя, Натали, Дан и Миата да се измъкнат живи от къщата. Ако успеели да изтласкат нападателите извън входната врата, биха могли да ги подложат на кръстосан огън и Вадим да ги избие без особени притеснения.

Отвън, на платформата си сред дърветата, Вадим изчислявал къде да насочи първия си изстрел, докато нападателите оформяли ударната си група. Трима от тях отишли надясно, за да огледат задната страна на къщата, но останалите — всичките били осем — заели позиция за нахлуване.

Вадим чул преградния огън от вътрешността на къщата и оценил това като разрешение той самият да открие огън. Стрелял и пробил главата на най-отдалечения човек от ударната група. Пушката му нямала заглушител, така че всички чули изстрела и това предизвикало суматоха сред нападателите. Един от тях се опитал веднага да тръгне в обратната посока към прикритието на джиповете. Останалите трима продължили с опитите си да нахълтат в къщата.

— Откачиха напълно, като повалих първия — продължи Вадим. — Всички се разкресяха един на друг, въпреки че се опитваха да овладеят някак положението. Искане ми се само да бях малко по-бърз.

На стълбите горе Дан, Натали и Алена се опитвали да поддържат огъня. Първоначалната яростна размяна на куршуми утихнала, така че Дан оставил пушката си и отишъл към мястото, където паднал Тамрин.

Един от нападателите се опитал да използва това и заобиколил рамката на вратата, но Алена и Натали едновременно открили огън по него.

Човекът се строполил, а Алена беше сигурна, че Натали го е убила.

(Това не ми се видя особено правдоподобно, но премълчах. Ако си мислеше, че ако припише заслугата за убийството на Натали, аз бих се почувствал по-добре, Алена се лъжеше.)

Тогава Дан хвърлил димната граната, която Тамрин носел, и тя се приземила в предния коридор точно когато Яша влизал откъм кухнята с бясна стрелба от ремингтона си. Вторият стрелец при вратата го прострелял право в гърдите и Яша паднал почти едновременно с избухването на гранатата, която изпълнила с бял дим първо коридора, а после цялата къща.

Натали и Алена отново отвърнали на огъня и човекът, който убил Яша, залитнал напред и повече не помръднал.

Тогава Натали хвърлила пушката и взела големия автомат, който ѝ бях върнал, хванала лявата ръка на Алена и я подканила да се махат.

Дан пък поел дясната ръка на Алена и ѝ подал малкия пистолет „Сийкамп“ .380, който носел в джоба си, и двамата с Натали я изправили на крака и започнали да се спускат по стълбите с намерение да излязат от задния вход. Все още не знаели с колко души си имат работа, а също и дали няма да им пристигнат подкрепления.

Знаели обаче, че стрелците са набеязали Алена за основна мишена. Ако тази мишена се отнемела от противника, той щял да излезе от къщата — явно трябвало да използват задния вход.

Върху платформата си сред дърветата Вадим не успявал да вземе добре на мушка двамата стрелци, които му оставали. Стрелял без резултат още два пъти и в пушката му останали само още четири куршума — след това трябвало да ползва револвера, който получил от баща си. На платформата нямал резервни муниции, защото никой не мислел, че ще се наложи да отблъскват нападение в такъв размер. Още по-лошо, Вадим доста се тревожел за тримата, които търсели начин да влязат отстрани на къщата. От наблюдателницата си, както утрото започвало да осветява края на гората, той виждал добре върховете на дърветата около задния двор, но не и самия двор. С останалите нападатели отвън, които от време на време стреляли по него, не можел

да сменя посоката на огъня, нито да вземе мобилния телефон от коляното си.

После димът започнал да излиза от предната страна на къщата и двамата стрелци, в които Вадим не успявал да се прицели, го забелязали. Единият от тях дошъл до вратата и нагласил своята МР5 на рамо.

(Вадим не беше сигурен защо стрелецът го е направил, затова се наложи Алена да обясни положението. Докато димът си оставал в къщата, стрелецът навярно си е мислел, че гърбът му е защитен. Но след като вече нямал видимост зад себе си, той не знаел какво става вътре. А още по-важно, нямало как да види дали нещо не заплашва самия него. Затова, като не искал да остава без прикритие, той се обърнал с надеждата, че джиповете биха му осигурили някаква преграда срещу снайпера на Вадим.)

Все пак, когато се обърнал, той показал на Вадим тила си през страничния прозорец на един от джиповете. Вадим стрелял само веднъж, човекът залитнал напред, а горната част на главата му се превърнала в мъгла.

Последният стрелец отвън се опитал да спре Вадим, после побягнал към ъгъла на къщата. Вадим го прострелял на земята, преди да стигне до ъгъла.

В къщата вече достигнали коридора на приземния етаж и Натали водела Алена към задния вход. Сега не я държала, а прикрепяла големия автомат с две ръце, като внимателно проверявала всяка стая, преди да минат през нея. Миата подскачал най-отзад, докато Алена с мъка се придвижвала.

Раненият крак затруднявал много ходенето ѝ, но шината между глезена и коляното ѝ успявала да я задържи изправена. Дан се движел най-отзад и прикривал гърба им с основното си оръжие, „Спрингфилд TRP“, което също като Натали държал в положение на повишена готовност.

Димът от гранатата се простирал навсякъде и без всъщност да затруднява дишането, свеждал видимостта до нула. Благодарение на това те предприели рискования преход към приземния етаж.

Достигнали вратата към двора, Натали я отворила, после се върнала към прикритието. Нищо не се случило и тя погледнала към

Алена и Дан. И двамата кимнали, затова всички заедно с Миата потеглили под първите лъчи на утрото.

Когато изминали метър и половина-два, радиото на Дан изпукало в якето му, тъй като Вадим се опитвал да се свърже.

Почти веднага, навярно дочули прашенето, двама от тримата, които заобиколили къщата, се показали отдясно в двора с насочени МР5.

Натали се обърнала и наполовина прикрила Алена със своето тяло. Дан пристъпил напред и всички се приготвили да стрелят. Най-вероятно тогава и тримата са си мислели, че в този миг ще умрат.

Живота им спасил Миата, защото преди някой от тях дори да разбере, че двамата стрелци завиват покрай ъгъла, кучето, по мирис или по слух, вече знаело, че са там. Когато двамата с МР5 накрая завили покрай ъгъла, Миата вече тичал с всички сили към тях.

В резултат и двамата нападатели трябвало да променят целта си, защото нямали представа към кого се е насочил Миата, а да чакат и да видят какво ще стане, било опасно. Когато към теб лети четиридесеткилограмов доберман с оголени зъби и без да придружава нападението си със звук, паниката не е разумното решение, тя може би е единственото решение.

Единият от двамата изстрелял откос, но от паниката куршумите преминали ниско, под Миата, който в момента скачал върху него. Стрелецът почти едновременно изпищял, захвърлил оръжието си и паднал. В опитите си да излезе извън обсега на Миата вторият стрелец се изложил на друга опасност. Сега той се опитал да се измести, но преди да го направи, Алена и Дан открили огън по него и изстрелите им попаднали в лицето и врата му.

Сред пукотевицата на изстрелите им проехтял още един, за който забелязващата всичко Алена помислила, че идва от оръжието на Вадим, но после преценила, че посоката е неправилна. Обърнала се в опит да открие източника и тогава забелязала, че Натали е поразена, видяла и стрелеца зад първите дървета на гората и се досетила, че сега пушката е насочена към нея.

(Нещата според Алена стоели така: стрелецът с пушката се бил приготвил да стреля по нея и сигурно би го направил, когато тя, Натали и Дан спрели с огъня си двамината, завили покрай ъгъла. Опитът на Натали да прикрие Алена от нападателите с МР5 довели и

нея под мушката на стрелеца. Алена убедено настояваше на това и бях склонен да се съглася с нея — ако Натали не се беше преместила, куршумът, който е попаднал в нея, със сигурност щеше да уцели Алена.)

С удар на рамото си Дан съборил Алена на земята, като фактически паднал върху нея и в същото време открил огън. Би било истинско чудо, ако под този ъгъл и докато се движи, бе успял да уцели нещо, и тъй като на хора като нас чудеса не се случват, той не улучил. Нападателят с пушката отново стрелял, не уцелил, после променил положението си и отново се прицелил в подготовка за третия изстрел. Този път със сигурност щял да уцели някого, Алена или Дан, затова те не се надигали от земята.

Тогава от платформата сред дърветата се дочули изстрели — Вадим изстрелял последните си два куршума срещу човека, който бил убил Натали. Вадим направил с него същото.

7.

Вадим беше открил в бюфета на самолета бутилка шампанско, три мини пици и малко салам за обяд. Учуди се искрено, че Алена и аз се отказахме от това угощение, после се върна на мястото си с касетофона, а изражението му, когато си постави слушалките, ме убеди повече от всичко останало, че момчето е само на деветнайсет години.

След малко Алена се изправи и наля вода за чай. Погледнах от люка на самолета и видях бяла земя под нас. Лед или сняг. Знаех, че отиваме към Европа, най-вероятно Източна Европа. Не бях сигурен какъв обхват има нашият „Гълфстрийм V“, но сигурно трябваше да заредим някъде с гориво, преди да стигнем крайната си цел.

Алена се върна на два пъти от бюфета, като се движеше бавно и внимателно, за да не разлее горещите напитки. Донесе първо моята, после своята и зае мястото си отново.

— Черен чай — съобщи с кисела физиономия. — Няма билков, няма кафе без кофеин. Съжалявам.

— Ще го преживеем. — Помислих си, че кофеинът сам по себе си е много важна съставка. Но сега вече го нямаше в диетата, нито нейната, нито моята, и водеше списъка от забранените стимуланти. Освен че води до привикване като никотина, кофеинът изсушава и надбъбречната жлеза. Като се има предвид колко и Алена, и аз разчитахме на адреналина, това не беше приятно на никого от нас.

— Колко дена съм загубил? — попитах.

— Три и половина. Дан искаше да те придвижим по-рано, но аз не му разреших. Ти загуби много кръв. Едва не умря.

— Могли сме да тръгнем и по-рано.

— Не исках да рискувам. Ти беше много близо до смъртта, Атикъс.

Помислих върху думите ѝ и казах:

— А ти си искала да разбереш какви ще са последствията от събитията в Колд Спринг. Може би да видиш и отзивите в печата.

Алена махна кичура коса от бузата си, в това време самолетът се наклони малко и слънцето нахлу през люковете. На местата, където то

докосна главата ѝ, медночервената ѝ коса бе сякаш планина.

— И колко зле са нещата? — продължих с въпросите аз.

— О, те не го направиха по този начин.

— Какво искаш да кажеш?

— Това изобщо не стигна до медиите, Атикъс. Нито дума. Откакто изчезнахме от убежището, до тая сутрин, когато напуснахме Брайтън Бийч, не се е разчуло, дори и шепнешком, че някой е умрял при престрелка в Колд Спринг. Не е казана и дума, че нещо е станало там.

— Трябва да е имало нещо все пак. Някой репортаж?

— Не, нищо.

Махнах очилата, с които се бях сдобил съвсем отскоро, и разтрих очи с другата си ръка. Заварих очилата до себе си тази сутрин и макар диоптърът им да беше верен — или поне достатъчно близък, за да се приспособи зрението ми — бяха много неудобни и се впиваха в кожата зад ушите ми. Сгънах ги и ги оставих на рафта до главата си.

— А Натали? — продължавах аз. — Трябва да е имало нещо поне за Натали.

— А пък аз ти казвам, че нямаше, Атикъс. Нямаше абсолютно нищо.

Тя се загледа в мен. Наистина, виждах я малко замъглено, но изражението ѝ беше съвършено неутрално, а тъжните ѝ кафяви очи гледаха в моите. Чакаше аз да го кажа, да изразя с думи онова, което тя вече беше заключила, но аз не исках, още не.

Поне не и докато не се опитам да измисля друго обяснение.

Проблемът беше, че не ми хрумваше никакъв друг вариант.

— А и не беше нужно Дан да хигиенизира къщата — добави Алена. — Те щяха да я почистят вместо нас.

— Кой са „те“?

— Знаеш кои са „те“, Атикъс, поне в общи линии, поне колкото и аз. Има само един възможен отговор на всички въпроси — от въпроса кой е наел Оксфорд, до този кой се опита да убие теб, да убие мен и кой в последна сметка уби Натали.

— Възможно е да са замесени и други.

— Които са в състояние да заглушат новините за случая във всички медии и да прикрият смъртта на десетина души? Да имат възможността да съберат, да финансират и да доставят на място два

съгласувани удара срещу теб и мен за по-малко от три, може би два часа? А и първоначално никой не е очаквал, че и ти ще дойдеш в безопасния дом, нали, Атикъс? Планът ни беше да се разправиш с Оксфорд, докато мен ме отвеждат в Колд Спринг. Ти изобщо не трябваше да идваш там.

— Натали позвъни на Дан по пътя и му каза, че пристигам с вас двете, че ще ми трябва кола.

— Колата, която достави Иля, да. Навярно тогава той е осведомил господарите си, че и ти идваш в убежището. Господарите, които най-вероятно са причината Иля да изчезне. Екипът, който устрои засада на теб, трябва да е бил част от по-големия екип за нападение срещу къщата. Навярно са го разделили, когато е проличало, че са нужни нови хора, които да се справят с теб, като организират засада.

Торбичката с чай беше изплувала на повърхността на чашата. Върнах я обратно с пръст.

— Това е нещо, което ме тревожи — продължих аз. — Защо не нападнаха всички ни в къщата? Защо са решили, че трябва да ме ударят отделно от вас?

— Смятали са те за най-голямата заплаха.

— По-голяма от теб? Трудно ми е да го повярвам.

— Знаели са, че съм ранена, и са искали да те изолират. Затова са те принудили да влезеш в капана, далече от безопасния дом.

— Това е глупаво от тяхна страна.

— Може би. Трябвало е все пак да се приспособят много бързо, не забравяй това. И оценката им за теб е била правилна — ти си разкъсал засадата им и си ги убил и тримата, без самият ти да умреш. Малцина биха се справили с това.

— Ако бяха запазили целия си екип на едно място и ни бяха ударили веднага щом пристигнахме в безопасния дом...

Алена помести лявата си ръка.

— Не се впускай в догадки, Атикъс. Не знаем дали не са били вече тук, когато сме пристигнали. Тримата, които са ти устроили засадата, може и да са били извикани отвън със същата вероятност, с която биха могли да са част от по-голям екип.

Хванах се за думата „екип“:

— Мислиш ли, че са били военни?

— Не, не на действителна служба.

— Частни наемници?

— Така ми се струва, да. А и двамата добре знаем с кого контракуват частните наемници, Атикъс. — Тя прокара пръсти през косата си. — Вече го казах, и двамата добре знаем кои са „те“.

Оставих чая на полицата до очилата си. Бях уморен и изранен — болеше ме и тялото, и душата. Отпуснах глава върху възглавницата и затворих очи. Пред погледа ми беше главата на Натали Трент, отпусната върху леглото от листа.

— Обичам страната си — прошепнах аз. — Но се боя от правителството й.

— И с право — съгласи се Алена.

Пресегна се през пътеката и взе ръката ми. Държа я, докато правителството и всичко, от което се боях, остана далече-далече зад гърба ни.

ВТОРА ЧАСТ

1.

Нужни ни бяха три години, два месеца и дванайсет дни, за да открием къде се е скрил Иля Тягачев.

Три седмици след пристигането си в Тбилиси, столицата на Грузия, бях въвн от опасност и бях започнал да оздравявам, и то бързо. Това може би се дължеше на извънредно добрата ми форма, когато ме простреляха, по-добра дори отколкото като бях на двайсет години, по време на строевата ми подготовка в армията; може би защото бях решил напук, че от двамата ни с Алена поне единият трябва да може да разчита на краката си и да направи каквото му се казва.

Каквато и да е причината, аз се възстанових бързо и можех спокойно да се движа без чужда помощ преди края на ноември. Имах само едно дребно притеснение — не можех да правя стойките при упражненията по йога, а за балет и дума не можеше да става. Вадим все още пътуваше заедно с нас — помагаше ми, действаше като придружител и резервен стрелец.

Онази Нова година посрещнахме в клиниката „Зоненхоф“ сред покритите със сняг планини покрай Берн. Алена беше оперирана само преди два дена — съчетание от проучване и почистване, при което екип от ортопеди изследва крака ѝ, за да установи пораженията, нанесени от Оксфорд. Премахнаха остатъците от кост и куршума, пропуснат от първия лекар, който се бе занимавал с нея в Кингстаун, Западните Индии.

Операцията продължи почти три часа, а лекуващият ѝ лекар, фрау доктор Марика Акерман, след това ни каза, че всичко е било „много резултатно“.

— Има обаче, за съжаление, и една не толкова добра новина — добави тя. Английският ѝ беше съвършен, а произношението много немско. — Онова, от което се бояхме заради закъснението, се случи и се налага външното кръстато сухожилие да се подмени. Освен това останалите поразени сухожилия са се свили. Ако бяхте дошли по-рано, бихме могли да ги удължим и да ги закрепим отново. За съжаление това е вече невъзможно.

Доктор Акерман беше малко над петдесетгодишна, с момичешко лице и много руса коса. Когато се намръщеше или усмихнеше, изглеждаше много по-млада. Тя се намръщи и добави:

— Със съжаление трябва да ви кажа, че според мен вече няма да танцувате както някога.

Алена и аз приехме новината по мъжки. Версията ни беше, че тя е била преподавателка по балет в Москва и като обикновен минувач е попаднала в кръстосан огън между две враждуващи бандитски групировки. Не беше най-находчивата лъжа, но ни свърши работа. Аз бях попаднал в Гугъл на репортаж за действителна престрелка между банди и доста лесно поставихме Алена на мястото на някоя си Зиновия Гариблински, невинната жертва, наскоро омъжена за американски софтуерен дизайнер, който бил готов да заплати всички възможни разходи по хирургическите операции на любимата си нова булка.

Всъщност парите за операциите — парите за всичко, което правехме: пътуване, начин на живот и т.н. — бяха на Алена и единствено на Алена. „Кървавите пари“, както ги наричаше, бяха възнаграждението ѝ за деветимата мъже и двете жени, които бе убила като една „от десетте“. Парите бяха много и се намираха в различни банкови влогове и спестовни фондове по целия свят под грижата на частните банки. Едно от първите неща, които Алена направи, щом се озовахме в Източна Европа, беше да се свърже с адвоката си и да уреди среща между него и нас двамата във Варшава. Беше ликвидирала някои от фондовете си, а други бе преместила на нови потайни места. В края на краищата аз бях подготвил покушението срещу Оксфорд със собствените му пари и тя не искаше същото да се случи и на нас.

— Колко операции като тази ѝ остават? — обърнах се към д-р Акерман.

Тя оцени загрижеността ми за съпругата:

— Още две процедури, струва ми се. Трябва да прикрепим костите към големия и малкия пищял, както говорихме, и да ги свържем трайно. После ще направим заключителна операция, за да подменим предното кръстато сухожилие. Необходима е, разбира се, и подходяща физиотерапия, след като я приберете вкъщи.

— А кога ще мога да използвам крака си отново? — попита Алена.

— Ако изпълнявате всички указания на физиотерапевта, няма да отнеме дълго време.

Д-р Акерман се усмихна професионално в опит да намали болката от онова, което ѝ предстоеше да каже:

— При липсващите сухожилия обаче силата на левия ви крак ще се ограничи чувствително. Ще ви бъде много трудно да тичате и да скачате и настоящият ми съвет е изобщо да не се опитвате.

Алена също се усмихна, кимна, че ѝ е ясно, и д-р Акерман си тръгна. Веднага щом лекарката затвори вратата след себе си, Алена издърпа възглавницата под главата си и я захвърли през стаята. Тя се удари в телевизора от другата страна и падна на земята. Алена изруга на руски.

— Недей да ругаеш — опитах се да я спра аз. — Не можеш да дишаш правилно, ако ругаеш.

Тя прехвърли ругатните към мен, като ги съпроводи с гневен поглед. В отговор ѝ се усмихнах широко. Опита се да задържи ядосания си поглед още малко, но усмивката ми надделя, в опит да задържи лошото си настроение тя извърна глава към прозореца и прекрасната зимна картина навън.

— По-добре е, отколкото очаквах — махнах с ръка аз.

— Без тичане? — повдигна глас Алена. — Без скачане? Какво му е по-хубавото?

— Ще се движиш без чужда помощ и без бастуна. Ще можеш и да плуваш.

Тя изсумтя отчаяно и не каза нищо повече.

Направиха последната операция през март, шест месеца след като бяхме избягали от Щатите. Процедурата беше по-кратка от предишната, а накрая д-р Акерман я оцени като успешна.

Изписаха Алена от клиниката след осем дена, а през следващите три двамата пътувахме до Грузия по обиколен маршрут. Тя беше с патерици и въпреки оптимизма на лекарката и двамата знаехме, че ще измине доста време, преди отново да може да се движи свободно сама.

Вадим ни беше намерил нова къща в предградията на Батуми — петото ни жилище, откакто бяхме напуснали Съединените щати, — по на юг по черноморското крайбрежие. По крайбрежието лесно се намираха къщи за наемане или покупка при състоянието на

грузинската икономика тогава, така че с малка част от парите на Алена се вършеше много работа. Повечето от дачите, използвани някога от големите партийни величия, бяха или необитаеми, или приспособени за туристи. При положение че искаме да плащаме в брой — а ние държахме на това — почти всичко ни се доставяше сравнително бързо: от коли и жилище до оръжие.

Къщата беше по-голяма и по-набиваща се на очи, отколкото аз бих избрал, и бе прекалено просторна за трима души и едно куче. Хванахме последната топлина от грузинското лято, иначе отопляването щеше да бъде кошмарна задача. Вадим си даваше сметка за всичките й недостатъци, но оправда избора си с вътрешния отоплен басейн.

Бях започнал много да харесвам Вадим.

Двамата с Алена започнахме с първите си несигурни опити да подновим тренировките си. Плувахме доста, лека-полека възстановихме всекидневните си упражнения по йога. Тя все още не можеше да включи и балета към програмата си, но с радост наблюдаваше моите опити, макар че все откриваше грешки в някои от фигурите. Нямах нищо против, тъй като изпитвах удоволствие от нескопосаното си изпълнение — то ме караше да вниквам в себе си, да усещам по-отчетливо собственото си тяло.

Един физиотерапевт от Батуми идваше три пъти седмично, за да работи с Алена. Упражняваха се главно в басейна, но също и с вдигане на тежести. Оставих ги на мира, след като изгледах първите им пет-шест сеанса. Вадим проследи терапевта след първите му четири занятия и прецени, както мислех и аз, че ако човекът смята да ни избие, то няма да е, защото някой му е поръчал това.

Преди да изтече годината, Дан на два пъти ни се обади с имейли, изпратени от анонимни адреси. За Иля не се чуваше нищо, а през февруари Дан лансира теорията, че ония, за които е работил, са запушили тази пробойна с куршум в основата на черепа му. Алена беше склонна да приеме тази версия. Аз не бях така сигурен.

В началото на април получихме трети имейл, в който Дан ни питаше дали бихме могли да се оправим и без Вадим, тъй като за него имало работа в Бруклин.

— Вадим му липсва — сподели с мен Алена, докато ме гледаше как се опитвам да танцувам на следващата сутрин. — Съобщава ни, че

имал работа, тъй като не иска да го помислим за слаб.

— Просто тъгува за сина си. Каква слабост има в това?

— Дан смята, че ако си го признае, ще бъде уязвим. А това може да се използва срещу него.

Сетих се какво ми беше казала Натали преди шест месеца в кухнята на къщата в Колд Спринг и какво ѝ бях отговорил. Тогава думите ѝ ми се сториха толкова сладникави и манипулативни като опит да ме убеди да остана, че за момента я намразих, задето превръщаше нещо бездруго оплетено в още по-сложен казус.

Нощем, затворех ли очи, все още я виждах легнала на есенното си легло. Не ми помагаше и когато се подсещах, че последните думи, които размених с нея, бяха горчиви и озлобени.

— Би могло — съгласих се аз и оставих тази тема.

В края на април се преместихме в по-малка къща край курортния град Уреки, а на следващата сутрин отпратихме Вадим при баща му.

Момчето си тръгна с радост, макар да се опитваше да я прикрие. Ню Йорк явно му липсваше, тъй като там имаше приятели, с които искаше да се види. Почти си спомнях как стоят нещата на неговата възраст.

Следващия ден времето стана необикновено лошо, като че ли искаше да ни напомни, че е все още зима, но Алена, Миата и аз все пак слязохме до морския бряг на разходка. Взехме това-онова за къщата и купихме малко пресен морски костур за вечеря. В магазина видях, че Алена се върти около щанда с вината, но щом ме забеляза, тя се отмести към плодовете и зеленчуците. Грузинците имат слабост към пиенето и обичат вината си, но Алена не беше грузинка, а руския, родена — доколкото знаеше — в Магадан, а освен това никога не докосваше алкохол. Откакто бях започнал да тренирам с нея, не го докосвах и аз.

Разходихме се, изстинахме и се измокрихме. Опитахме се да се насладим на тихото крайбрежие, но не се получи. Когато бяхме в Бекия, и двамата знаехме, че Оксфорд ще дойде — въпросът не беше дали, а кога. Съзнанието за това ни преследваше, хвърляше отпечатъка си върху настроението ни и върху околността. Дори при най-добрите ни моменти в Бекия, нямаше как наистина да се отпуснем.

Така се получи и тук, шест месеца и половина след посегателството върху живота ни. Без значение, че след кървавата нощ в Колд Спринг не последваха като заплахи или признаци за опасност. Врагът ни, неназован и неизвестен, си оставаше силен, а това, че още не ни беше открил, не означаваше, че е изоставил преследването. Както беше и при перипетиите с Оксфорд, ние живеехме със съзнанието, че ни преследват и врагът може да ни открие по всяко време.

И все пак сега живеехме и с нещо ново, каквото не бяхме имали в Бекия въпреки уроците на Алена там. Все пак бяхме проверени — първо от епизода с Оксфорд, а после от по-жестоките събития в Колд Спринг — и бяхме останали верни един на друг, бяхме се защитавали и подкрепяли. За Алена това трябваше да е било необикновено изживяване, зашеметяващо и дори плашещо. Покрай нея винаги е имало някой, който да иска да я нарани, да я убие или поне я заплашва с това. Заплашителният момент оставаше, но този път беше по-различно. Този път тя имаше човек до себе си, на когото можеше да има пълно доверие.

Когато Вадим беше в къщата, не беше трудно да отклоним всяка мисъл за интимност като неуместна, дори това да беше немошно извинение. Той не даваше пет пари с какво се занимаваме и понеже беше деветнайсетгодишен, навярно си мислеше, че правим далеч повече, отколкото бихме могли.

Но след като си беше заминал, къщата беше на наше разположение и когато и да ме погледнеше Алена, виждах всичко, което изпитва към мен, и всичко, което ѝ се иска. Чувствата ѝ бяха толкова първични и искрени, че ме караха да извързвам глава, тъй като ме плашеха. Плашеха ме много. Защото Натали имаше право. Всичко, което ми беше казала, беше самата истина.

Къщата, както и предишната в Батуми, изискваше нечовешки усилия, за да се отопли. Една печка с дърва беше основният източник на топлина. Миата се насочи право към нея, когато влязохме за първи път и зарадван на топлината ѝ, се хвърли на пода — така поне се уверихме, че в къщата няма нежелано присъствие. И двамата вярвахме далеч повече на неговия слух и обоняние, отколкото на своите, и ако Миата не реагираше на нищо, значи нямаше нищо, на което да се

реагира. Огледахме все пак и ние, като потвърдихме онова което вече знаехме, после разопаковахме в кухнята хранителните си продукти. Алена отиде да смени мокрите си дрехи, а аз хвърлих още няколко цепеници в печката, с което раздразних Миата, тъй като се наложи да ги разместя. Огънят пламна силно, затова притворих вратичката, после избърсах очилата си от дъжда. Няколко капчици от косата ми паднаха върху печката и изсъскаха. От задната част на къщата се чу малкото стерео на Алена с инструментален вариант на „Елинон Ригби“. Тя харесваше разнообразна музика, но главно „Бийтълс“ плюс някои оперни и цигулкови пиеси. Измина още малко време и чух течащата вода от душа на банята.

Свалих палтото и ботушите и ги разпънах, за да се изсушат, после преместих пистолета пред панталоните си и го оставих да ми е под ръка върху паянтовата дървена масичка, която вървеше с мебелировката. Дръпнах стола си по-близо до печката и се отдадох на удоволствията на Миата. Беше топло и приятно, а схващането от десния хълбок бе започнало да ме отпуска. Почувствах се сънлив и реших, че няма нищо лошо, ако подремна, където си бях.

Тогава чух гласа на Алена и се учудих, защото не я бях усетил да се връща в стаята.

— Атикъс?

Станах и се обърнах, видях я застанала в края на килима, загърната с кърпата си за баня, без други дрехи. Мократа ѝ коса изглеждаше по-скоро черна, а не червена. Тя потрепери.

— Нали ти казах — пошепна Алена, — аз не знам как се прави това.

— Сигурно умираш от студ.

Тя се намръщи.

— Но не ми е първият път. Не си мисли това.

Единственото, което можех да направя в случая, беше да стана и да се приближа до нея. Ясно ми беше какво се опитва да ми каже, но освен това беше споделяла с мен достатъчно много за младостта си, за да знам и какво не ми казваше. Когато момиченцето е на осем години и това се случва в килията на затвор, „първият път“ едва ли е най-подходящото му име.

Тя сложи ръце на кръста си и докато се приближавах, не гледаше в очите, а в гърдите ми. Изражението ѝ се бе променило и сега беше по

средата между мрачно и решително.

Целунах я по начина, по който исках да я целуна предишния път, в къщата в Колд Спринг...

— Добре — казах после. — Сега съм аз.

Следващата зима се преместихме в Кобулети. Това беше друг курорт между Батуми и Потти и градът не беше предназначен за големи събития, макар че ги докарваха насилно там. Когато Абхазия, на север от него, се отцепи, към нея преминаха най-хубавите грузински плажове — с мек пясък и привлекателен пейзаж. Крайбрежието при Кобулети беше скалисто, плоско и скудно.

Но тъкмо по безопасните брегове покрай Кобулети богатите московчани и младите грузинци идваха всяко лято, за да се пекат и да се къпят. Кобулети беше реагирал подобаващо и се бе превърнал в курорт, който използваше близките минерални извори, двата удобни нови хотела, няколко изискани бутици и ресторанти. В разгара на сезона, от началото на юли до средата на септември, градът беше препълнен с летовници.

При разходка по главната улица през топлите летни нощи човек чуваше музика от всички кафета и барове, които дублираха функциите си и като нощни клубове.

В извънкурортния сезон обаче Кобулети се затваряше и се превръщаше в тиха крайморска общност, която ме караше да си спомням за младостта си в Северна Калифорния. Туристите и повечето хора от обслужващия персонал си отиваха и всичко утихваше, като че ли светът около градчето се свиваше.

През тази студена ноемврийска утрин небето и Черно море споделяха един и същи сив цвят, а единствените звуци идваха от водата и чайките — като че ли цялата планета се заключаваше в малкия градец, заобиколен от борове и вода.

Бяхме си купили къща на около пет километра от морето, от северната част на града, подходяща по големина за трима ни. Беше уединена, достатъчно навътре в гората, за да не можеш да попаднеш там погрешка, но не и толкова усамотена, че да не забележим посетителя, който би поискал да дойде без покана. Къщата преди е била лятна вила за незначителен партиен функционер, а после е била давана под наем, което неминуемо довело до занемаряването ѝ.

Първата ни работа, когато се нанесохме, беше да я обезопасим. Инсталирахме алармена система с датчици за регистриране на движението и две камери, които покриваха подстъпите отпред и отзад. Като добавка към камерите поставихме външно осветление, което ни позволяваше да видим всеки, пожелал да ни посети през нощта. Подменихме всички ключалки, както и няколко от вратите.

Тогава открихме, че от покрива капе и вместо да плащаме на майстор от Батуми, който да го поправи, решихме да стегнем керемидите сами. После видяхме, че по стените и килимите има плесен, затова подменихме мазилката и вътрешното обзавеждане.

Когато вдигнахме килимите, установихме, че в почти всички стаи има дъсчен под, който ни хареса повече и решихме да го довършим. Навсякъде трябваше да се пребоядиса. Напуканата дограма беше за сменяне. Тръбопроводът също имаше течове и подлежеше на подмяна.

Поправката на къщата се превърна във важна наша задача и ѝ посветихме повечето от времето, когато не се упражнявахме в гората или в приспособения за физкултурен салон гараж. Преглеждахме книги по домашно обзавеждане, дърводелство и подновяване. Купихме си инструменти. Обикаляхме околностите в търсене на строителни принадлежности и покъщнина. Донякъде го правехме, за да си намираме работа, но донякъде — без да го признаем един на друг — защото и двамата бяхме решили, че къщата извън Кобулети ще бъде нашият дом.

Не че бяхме забравили. Все още с лекота можех да извикам спомена за Натали — виждах я легнала в смъртта си, като че ли беше се случило днес. Но след двете години бягство, без да чуем нищо за Иля Тягачев, и с все по-редките обаждания на Дан, стана невъзможно просто да отчитаме изтичането на дните.

И след като беше невъзможно да правя онова, което наистина ми се искаше — от което вече изпитвах нужда — налагаше се да си намеря нещо друго.

Малко повече от седем месеца след като бяхме купили къщата, Резо Раминисшвили, собственик на едно от двете кафета в града, които посещавахме заради достъпа до интернет, споменал пред Алена, че предстояло разрушаването на още една от летните вили на около два

километра от нашата. Собственикът на имота искал да построи по-съвременна сграда и решил, че най-добре би било да започне от нула. Ние поехме в тази посока същия следобед да видим дали няма някои ценни материали за спасяване и с радост открихме, че не само повечето от прозорците бяха добри, но и бяха в оригиналния си вид, в съвсем прилично състояние.

Спасихме пет от тях, занесохме ги въщи и се заехме с ремонта и инсталацията им. Бяха боядисвани многократно, и то с оловни бои, така че се наложи да ги изстърга върху дървената стойка на двора. Работех върху третия от петте прозореца. Беше горещо — през лятото дори по крайбрежието температурата се покачваше значително — така че спрях да пийна вода и да си отдыхна. Миата, полузаспал, лежеше на прага на отворената врата към двора, а Алена закрепваше една от готовите каси. Носеше бяла блуза и контрабандни дънки „Левис“, които бяхме купили последния път, когато бяхме в Батуми. Виждах белега, тънък и бял, който пълзеше по левия ѝ хълбок. Беше го оставил един афганистанец, който не харесваше политическите ѝ възгледи или тяхната липса. Алена не се беше подстригвала, откакто напуснахме Щатите, и косата ѝ стигаше до раменете, ако не я прикрепяше, но сега я беше привързала в набързо направена конска опашка.

Допих водата си, погледнах Миата, после нея, след това себе си и избухнах в смях.

— Какво? — попита Алена. Говореше на грузински. Ние по навик си говорехме или на руски, или на грузински. — Какво има? — повтори тя.

Продължавах да се смея. Миата, сънен и навярно раздразнен, вдигна глава. Това ме накара да се засмея още по-силно.

Нямах пристъп на истерия, което виждаше и Алена, затова не мислеше, че съм откачил. Въпреки това ме гледаше намръщено, със скръстени на гърдите ръце и очакваше да споделя смешката. Трябваше да почака още, защото докато я гледах, аз се разсмивах още повече.

Накрая успях да се овладеея.

— Какво е толкова смешно, по дяволите? — попита ме.

Успях да махна най-общо към къщата, към нея и кучето и да кажа:

— Бони и Клайд се обзавеждат.

Трябваша й няколко секунди, за да прецени наистина ли съм се побъркал, после огледа нещата, които бях посочил. Намръщи се на Миата. Намръщи се и на къщата с липсващите прозорци и готовите наполовина врати. После погледна себе си — с шепя пирони в едната ръка и чук в другата, и също започна да се смее. Смееше се на идиотското домашно блаженство и на цялата ирония в него.

Проверявахме два пъти седмично дали Дан ни е писал. Отивахме в едно от интернет кафетата в града, пиехме по чаша чай и сърфирахме из мрежата да видим какво се е случило по света.

Докато се занимавахме с това, проверявахме журнала „лайв“ на някой си Били Корк. Били Корк беше шестнайсетгодишен, живееше в Нюарк и помещаваше през няколко дена разни неща, които можеха да хрумнат на момче на неговите години. Изпращаше съобщения за музика, кино и телевизия, за момичета. Имаше много материали за момичета. Понякога споделяше и поетичните си опити. Поезията му беше много, много лоша.

Всеки път когато се появяваше някое от лошите му стихотворения, ние се включвахме със свое потребителско име и парола, която Алена беше измислила, и получавахме достъп до раздела за лични съобщения на блога. Там откривахме съобщения от Дан, препращани от Били Корк. Ако се искаше отговор, ние го изпращахме и така разговаряхме, макар текстовете да се явяваха накъсани.

Беше добра система — елементарна, но трудна за проследяване. За да влезе в сайта ни, любопитният би трябвало да знае първо, че Били Корк е Вадим, второ, че „алпинист998“ сме Алена и аз, и трето, поне една от паролите. Шансовете да се открие първото бяха много нищожни, но все пак възможни. Шансовете за второто бяха още по-нищожни, защото единствено Дан и Вадим знаеха, че ние се крием зад „алпинист998“. Да се намери третото, и особено паролата за „алпинист998“, беше невъзможно. Това не означаваше, че системата е свършена. При нас, ако някой се досещаше какво правим и проучеше паметта, след като сме работили, би могъл да получи достатъчно данни, въпреки че аз внимателно изчиствах паметта от брауъра след всеки сеанс. При тях, ако разполагаше с федерално разрешително, би могъл да отвори пощата към всички адреси и да прочете кореспонденцията ни. Но ако федералните власти знаеха за Дан и

Вадим, те щяха да са наясно с много повече и досега оперативните работници да се бяха появили. Но след като това не се бе случило, можехме да сме сравнително спокойни.

В началото съобщенията бяха информация за текущото положение. Осведомяваха ни главно за издирването на Иля, което Дан провеждаше, и за отчаянието му, че не може да открие предателя. Понякога ни съобщаваше и последните новини от Ню Йорк, както и какво става с няколкото души, които го бях помолил да следи.

Тези дни обаче отчайващо слабите стихотворения, а заедно с тях и съобщенията от Дан станаха все по-редки. Дори самият блог започваше да се разпада поради липсата на внимание от страна на Били/Вадим. Не можех да го виня, тъй като беше поддържал живота на измисления Били повече от две години. Това е прекалено много време, за да оцелее една и съща смешка.

И все пак два пъти седмично ние се озовавахме в интернет кафето и проверявахме блога на Били Корк.

Най-накрая, два месеца след като отбелязахме третата си нова година заедно, съобщението дойде.

Бях се настанил пред компютъра в малкото кафе „Хвал Дгес“, което означавало „Утре днес“, с Миата в краката ми. Той явно остаряваше; и Алена, и аз подозирахме, че ставите му страдат от артрит — когато валеше, както днес, той ставаше по-бавен, макар да оставаше внимателен към нас. Алена беше при бюфета, поръчваше чая и си бъбреше с Ирема, съпругата на Резо.

Достатъчно дълго бяхме живели в Кабулети, за да ни приемат като местни жители — затова се налагаше да сме общителни. По-добре беше общността да ни харесва и да ни приема като добри съседи — така ако някой започнеше да разпитва за нас, биха ни съобщили. Ако не поддържахме добри контакти, щяхме да станем обект на ненужно внимание и нежелани размишления. А така бяхме приятни, макар и странни хора, които подновяваха крайградската си къща. Приемаха, че сме женени, знаеха, че имаме американска валута, а ако се чудеха защо сме предпочели да живеем в Кабулети, за това можеха да се намерят много обяснения. Така или иначе, с накуцването на Алена и с nelaещия Миата, за нас имаше какво да се говори.

Порових се в мрежата няколко минути и проверих адресите на хората, които все още имаха някакво значение за мен. Спрях се на няколко съобщения. Едно момиче, което познавах, беше обещало да публикува първия си роман срещу шестцифрен аванс. Когато написах „Натали Трент“, се отвориха много сайтове, но не и онзи, който ме интересуваше. Доколкото знаех, за нея нямаше дори и некролог.

Съвсем импулсивно написах „Елиът Трент“ и получих същия резултат. Алена дойде при мен, докато добавях „Кучета охранители“, и ето ти изненада.

Тя приближи стола си до мен, наведе се и постави брадичка на рамото ми.

— Продам я е — възкликна. — Продам е компанията „Кучета охранители“.

— Аха.

— Твърди, че е по здравословни причини.

— По-добре е от разбито сърце — замислих се аз. — Той е добре със здравето. Волята му е сломена.

— Толкова ли си сигурен?

— Беше вдовец. Майка ѝ е починала много млада, когато е била дете. Не си спомням Натали да е споменавала, че Елиът се е срещал с други жени. Живееха си двамата. А сега се оказа, че той е надживял и дъщеря си.

Алена замълча за малко и ме остави с мислите ми, които в момента не бяха особено приятни. После тя продължи:

— Трябва да провериш.

Кимнах и набрах адреса на Били Корк в неговия журнал „лайв“.

— „Февруарският вятър студено вей — започнах да чета на глас, — а дали не остаряват кокалите ми?“

— За бога, Атикъс — простена Алена и скри лице в рамото ми, — моля ти се, спри това.

Посочих екрана:

— Сигурна ли си? В третата строфа ще се говори изцяло за проблемите му с акнето...

— Ясно де, не ставай лош.

Регистрирах се като потребител „алпинист998“ и набрах подходящия адрес, за да достигна до личните съобщения. 2330 БУЛ. НОРТ УИЛАМЕТ. #202 ПОРТЛАНД, ОРЕГОН.

Алена и аз се взряхме в монитора. Никой от двамата не проговаряше. В краката ми Миата се помести и нагласи по нов начин главата си върху обувките ми.

— От Тбилиси до Берлин... — започнах аз.

— Не — възрази Алена, — ще вземем ферибота от Поти до Сочи, Русия. От Сочи до Краснодар със самолет. От Краснодар до Истанбул също. От Истанбул отлитаме към Лондон, а от Лондон към целта си.

Извърнах очи от монитора, за да я погледна.

Изражението ѝ беше сериозно, а стиснатите устни бяха превърнали устата ѝ в чертица.

Тя срещна погледа ми.

— Към целта — повторих аз.

— Към целта — потвърди Алена.

2.

Комплексът беше в края на скалите и имаше изглед към Суон Айланд (Острова на лебедите) — място, наречено така, защото някога е било предпочитано от лебедите или защото земята около Уиламет Ривър е била притежание на някой си Суон. Не знаех това и не го проверих, тъй като не ме интересуваше.

Не това беше причината да дойда в Портланд. Като застанеше срещу него, човек виждаше две сгради в комплекса, всяка четириетажна и навярно с двуетажни мезонети по на два етажа. Сградите бяха достатъчно високи, за да се отървеш само със счупен крак, ако скочиш от горните балкони. Ако обаче скочиш с главата напред, циментените основи ще ти видят сметката.

Беше седем часа сутринта, студеният дъжд валеше без прекъсване, а погледнех ли през реката, едва-едва забелязвах през капките покритите с дървета планини на запад. Седях в нисан с повишена проходимост, на кормилото беше Данилов Коркева, а точно зад мен седеше Алена. Бяхме в Портланд вече двацет и седем минути. Преди трийсет часа бяхме оставили Миата на грижите на Раминисшвилис и тръгнахме към Франкфурт вместо към Лондон. Бяхме хванали директен полет с „Луфтханза“ до онова, което наричали Града на розите. Досега не бях забелязал никакви рози. И за тях, както и за произхода на Суон Айланд, нямаше да имам време.

Дан и Вадим бяха пристигнали два дена по-рано със самолета „Гълфстрийм“. Двамата бяха поставили Иля Тягачев под пряко наблюдение, като се редуваха.

— Сигурен ли си, че е той? — попитах го. Собствените ми думи прозвучаха странно, тъй като все още усещах английския чужд.

Дан кимна.

— Сам го разпознах, Атикъс. Ето, ако заобиколим оттук, можеш да видиш подстъпите. Настанил се е на втория етаж, втория апартамент от юг.

— Сам ли живее?

— Доколкото можем да преценим, да. Не съм огледал апартамента още. Не искам отново да го изпусна.

— Сигурно си прав — съгласих се аз. Дан завъртя кормилото и ние обърнахме към Северен Холман, общо взето на изток, после направихме остър десен завой и се озовахме пак на юг, този път от задната страна на жилищните сгради. Докато приближавахме, видяхме и останалите къщи от двете страни на улицата, чиято ниско окосена морава стигаше до самите тротоари. Личеше, че къщите, изхабени от годишните времена и лошото им поддържане, са доста стари. Най-хубавите неща в непосредствената околност изглежда бяха самите жилищни сгради.

Бяхме забелязали предпазна ограда от черна стомана пред комплекса с домофон при портата. В двора имаше паркинг с клетки за всяка кола, разположен под мостчето към апартаментите на втория етаж, но то осигуряваше твърде оскъдна защита срещу дъжда и на шофьора, и на колата му. Оградата беше висока два и половина — три метра, с отвесни решетки без напречни елементи, които биха поощрили прекачването. За автомобилите имаше механична порта, която се движеше по релса и се затваряше в момента, когато колата влезеше. На около два метра на север имаше по-малка порта, за пешеходци. Докато подминавахме паркинга, не видяхме никого в него, макар че в повечето клетки имаше коли. Преброих клетките от южната страна и забелязах, че четвъртата е празна. Ако приемем, че на всеки апартамент се пада по една клетка, а апартаментите от втория етаж са с нечетни номера, колата на Иля я нямаше в паркинга.

— Къде е той сега? — попита Алена от задната седалка.

— Работи, кара такси — обясни Дан. — Нощна смяна. Не исках Вадим да върви след него през цялата нощ, защото той като нищо би го направил. Казах му да си почине, затова сега е в хотела си.

Алена тихо изстена от неудоволствие.

— А кога се връща от работа? — попитах аз.

— Още един час, кара от полунощ до осем. — От тона на Дан личеше, че иска да ни увери — липсата на наблюдение не означава липса на информация. — Връща се вкъщи, спи, после става към четири следобед и отново излиза.

— Отива на другата си работа — допълних аз.

Дан беше излязъл от комплекса и бе подкарал на юг, по главния път, обратно към центъра на града.

Погледна ме с известно подозрение.

— Ти знаеш ли за другата работа?

— Е, не е платил за тия удобства със заплатата на обикновен наемник — замислих се аз. — А ако е работил за нас само заради парите, сигурен съм, че ги е изхарчил отдавна. Имал е и други поръчки. Сигурно така сте го открили.

— Наистина има други поръчки — съгласи се Дан. — Продава метадон. Предимно на руснаците. А може да добавиш и всички останали: украинци, арменци, казахи, узбеки, таджики и т.н. Те са над шейсет хиляди. Точно затова Иля е дошъл тук. Не е искал да напусне САЩ, но не е искал да остави и близките си тук. Затова е отишъл вероятно първо в Сиатъл, може би в Сан Франсиско, не сме проверили всичките му пътувания досега. Но се е озовал тук може би преди шест-седем месеца. — Дан се облегна на стола си така, че имаше опасност да се стовари върху хората, които седяха зад него.

Намирахме се в хранителния отдел на един от моловете в града. Той беше на третия етаж с изглед към пързалката за кьнки отдолу, където трийсетина момчета и момичета се пързалиха. Музиката достигаше до нас изкривена. С глухата, но силна мелодия и заобикалящия ни шум от хората, които пазаруваха и обядваха, беше много малко вероятно някой да дочуе разговора ни.

— Както и да е, свързва се с руснаците и знаеш как става нататък. Среща се с необходимите хора и си намира начин да пренася метадона от лабораториите извън града до продавачите в него. Има много метадон. А и в Орегон имат достатъчно много открити пространства, които са задължителни за производството. Продуктът вони отвратително.

— Ти сигурно познаваш хората, с които е работил — предположих аз. — Така ли го намери?

— Единия познавам от много отдавна. Той чул от приятел, който чул от друг приятел, чул от трети приятел, че съм търсел този човек и това било важно за мен — Иля си е променил името на Макс Дугачев.

— А сигурен ли си, че е той?

Дан се приведе напред и явно се ядоса.

— Вече ти казах. Сам проверих и се убедих с очите си. Това за мен е личен въпрос.

— А на този, приятеля на приятеля ти, вярваш ли му?

— Казах ти, вярвам му.

— Откъде го познаваш?

— Няма значение! Познавам го, той няма да ме прекара и знае какво е личен въпрос, ясно ли е?

— За мен е важно — настоявах аз. — Важно е дали ще предупреди Макс, че сме по следите му.

Дан ме изгледа, после заговори по руски на Алена — попита я докога трябва да търпи глупостите ми. Тя седеше с извърната от нас глава и наблюдаваше кънкьорите. Без да го погледне, му отговори, че трябва да ме търпи, защото моите глупости са нейни глупости и ако не иска да ги чуе от мен, може да ги чуе от нея. Въпросите ще бъдат същите, но търпението ѝ да получи отговор — много по-малко.

Думите ѝ прозвучаха малко отегчено и тя изобщо не повиши глас, така че Дан отново се обърна към мен и въздъхна.

— Казва се Семьон. Семьон Пагаев. Бяхме заедно пред Белия дом, когато хардлайнерите се опитаха да свалят Елцин през 1993 г. На този човек бих доверил живота си.

Трябваше да се замисля за миг, докато се сетя, че Белият дом, за който говори, е Белият дом в Русия, седалището на парламента. А сега там се намираше руското правителство, ако паметта не ме лъже.

— Това стига ли ти? Сега доволен ли си? — гневно попита Дан.

— Почти. Как е разбрал Семьон, че Макс е всъщност Иля?

До мен, без да откъсва очи от кънкьорите, Алена изсумтя тихо, захили се и процеди:

— Кажи го бързо десет пъти.

Шегата завари Дан неподготвен. Прекъсна го тъкмо когато се канеше да ми отговори, но той реши да направи втори опит и погледна странно към Алена.

— Едно от момчетата на Семьон... — започна той.

— И той ли има деца? — прекъснах го аз.

— Не, не, един от хората в екипа му, който има сестра... мисля, че се казваше Киска. Минава за голяма красавица. Макс и още няколко души се опитали да ѝ направят впечатление. Разказвали за подвизите си. И Макс се похвалил, че е работил с екип от Брайтън Бийч, когато за

първи път дошъл по тия места. А това ме връща към Семьон. Семьон си спомня за съобщението ми, свързва се с мен и ми изпраща по интернет снимка, направена с мобилен телефон. Прилича на Иля. Вадим и аз пристигаме тук и потвърждаваме самоличността му, както ти казах.

Дан сложи големите си ръце на масата помежду ни и се наведе напред.

— Сега доволен ли си, господин Атикъс? Моля ти се, кажи ми, че си доволен.

— Е, чак дотам няма да стигна — свих рамене аз. — За момента обаче съм удовлетворен.

— Значи ще свършим тази работа?

— Сега малко ще поспим — отвърнах.

Алена и аз се регистрирахме в хотел „Хийтман“ в центъра, на шест пресечки от хотел „Лусия“, където се бяха настанили Вадим и Дан. Платих с кредитна карта, според която името ми беше Кристофър Морс, а после — за потвърждение — показах на девойката от регистрацията и калифорнийска шофьорска книжка със същото име. Получихме двустаен апартамент на шестия етаж с прозорци към улицата.

Току-що бе отминало обед, когато влязохме в стаята. Вече бяхме започнали да чувстваме умората от смяната на часовете. Спуснах щорите и дръпнах пердетата, окачих табелата „Не ни безпокойте“, после за пет минути направих някои упражнения по йога, за да премахна схващането от дългата неподвижна поза.

Алена взе душ. След това аз заех мястото ѝ, после и двамата се срутихме в леглото и заспахме почти едновременно.

Когато се събудих, щорите и пердетата отново бяха отворени, а сивото дневно небе се бе превърнало в черна нощ. Дочух, че Алена говори с някого на вратата. После вратата се затвори и тя се показва облечена в една от хотелските хавлии, с поднос в ръце. Остави подноса на масичката до леглото, видя, че съм се събудил, и се усмихна.

— На третия етаж има зала за фитнес — каза ми тя. — Работи денонощно.

— Имаш ли нещо под хавлията? — попитах я.

— Не.

— Сигурно има и по-добри упражнения.

— Разтривка на сърцето може би — усмихна се тя.

Погледна подноса в ръцете си и се усмихна дяволито. После разкопча колана на хавлията и се пхна под завивките. Тогава се целунахме и го направихме дълго и нежно. След това прокарах пръсти през косата ѝ, погледнах я и реших, че е много красива.

— Обядът ще изстине — отбелязах след малко.

— Той е само кисело мляко и сушено грозде. — Тя погали бузата ми, като проследи белега, който ми беше останал от удар с дръжката на пистолет преди години. — Нищо му няма.

— Мисля, че Дан вече е разбрал за нас.

— Смяташ, че Вадим му е казал?

— Вадим също, но Дан не го е повярвал до днес, когато ти се пошегува в търговския център.

— За какво?

— За десетте пъти набързо.

Тя се усмихна доволна от себе си, после се притисна по-силно. Целуна ме отново, този път по-страстно, а аз я притиснах очарован както винаги от нейния допир. Чрез милувките си ѝ казвах, че я разбирам, че ще бъда винаги с нея, че ѝ прощавам досегашните и бъдещите грехове, че също я обичам.

3.

В четири часа и седем минути сутринта се прекачих през черната стоманена ограда пред жилищния комплекс. Все още валеше и металните решетки бяха студени, но ръцете ми бяха силни и с лекота се издърпах и прехвърлих краката си. Успях да избягна локвата долу и веднага се придвижих към паркинга, за да се скрия и от дъжда, и от светлините на охраната.

Два вида стълбища водеха към мезонетите на втория етаж. Главните стъпала от изкуствен на вид камък се намираха между двете постройки, а вторите, по-тесните, бяха от южната страна. Избрах тях, защото се забелязваха само от първия етаж и оттам можех да огледам всичко, преди да продължа. В нито една от стаите не светеше лампа.

Прецених какво ми остава да направя. През малко повече от една пряка Алена и Дан очакваха в джипа да им се обадя. Планът беше аз да вляза в дома на Иля, да огледам хубаво и да отстраня всичко, което той би могъл да насочи срещу нас, ако се съпротивлява. След като се уверя, че мезонетът е наред, трябваше да звънна на Дан по наетия мобилен телефон. После щях да изчакам той и Алена да ми се обадят от входната врата като обикновени посетители. Щях да им отворя отвътре и тримата да изчакаме Иля да се върне от работа. Вадим, който наблюдаваше компанията за таксита, трябваше да ни се обади, когато Иля се запъти към къщи.

После щях да задам на Иля въпросите, които ме интересуваха, и да оставя Дан да прави, каквото си иска. А онова, което той искаше, беше да причини на Иля много болка и страдание, преди да нанесе последния удар. Това не ме вълнуваше особено — според мен, ако Иля не ни беше продал, Натали Трент щеше още да е жива и да продължава да ни носи радост.

Сега обаче проблемът ми беше да проникна бързо и тихо в апартамента на Иля. Най-просто би било през входната врата, затова я проверих и не се учудих особено, че беше заключена. Вдясно от нея имаше голям прозорец с отчасти отворени щори, през които успях да

надникна в хола. Вътре беше тъмно, но на светлината от отсрещния прозорец видях вратата към балкона.

Дъждът се стичаше от покрива над мен и аз вдигнах глава. Навесът се простираше до средата на алеята — още един опит за предпазване от лошото портландско време. Който го бе проектирал, беше взел предвид сигурността, защото дори най-ниската част от извивката на покрива беше поне на шест метра от пода. Без стълба нямаше как човек да се изкачи там.

Алеята имаше еднометрови перила, иначе беше същата като оградата около комплекса, само че целта ѝ бе да предпази хората от падане. Горната част на оградата едва ли беше широка повече от два сантиметра и положително беше хлъзгава. Ето това оправдава всичките ти занимания с идиотския балет, казах си.

Придвижих се до перилото, избърсах водата с длан, огледах се пак, за да се уверя, че няма нови запалени лампи и никой не ме гледа. Светът наоколо беше смълчан, чувах само капките по листата и настилката.

Обърсах длани в пуловера си, после наполовина скочих, наполовина стъпих на тясната метална лента. Когато пое тежестта ми, перилото изстена тревожно и завибрира, а под мен паркингът се чернееше на седем-осем метра. Повече от достатъчно да ми се разгони фамилията, ако стъпя погрешно!

Заех петата позиция на върха на палците си, разтворих ръце, а после се обърнах наполовина — „сутеню ан туран“. Перилото се разклати отново, когато завърших движението и върнах ръце в първа позиция. Така или иначе, вече се намирах срещу края на покрива, все така на върха на палците си, не защото позата или стилът ми харесваха, а защото нямаше къде да поставя цялото си стъпало. Останах на място колкото да нормализирам дишането си, после поех дълбоко въздух и се хвърлих в нещо подобно на „гран жете“, ако е възможно този красив прескок да се прави в четири и десет сутринта на мокър от дъжда покрив и от човек, който се мъчи да се добере до покрива, без да се убие или да вдигне прекалено много шум.

А фактът, че продължавах да стоя на палците си, ме караше да изглеждам още по-смешен в собствените си очи. От изпълненията ми Джордж Баланчин^[1] навярно се обръщаше в гроба си.

Беше добър скок, много мощен. Хванах дъсчиците в края на покрива и се приземих без много шум. Инерцията от отскока успя да намали силата на притеглянето, така че се претърколих благополучно по-нататък и успях да се изправа на коляно. От цялото упражнение изглежда само се бях намокрил.

Върхът на покрива се издигаше още два метра и половина пред мен и най-горе имаше малко правоъгълно прозорче. Оставах приведен и чувах само как маратонките ми скърцат по дъските, докато се опитвах да надникна. Пердетата зад този прозорец обаче бяха спуснати и не се виждаше нищо. Придвижих се по-нагоре, като внимавах да не се подхлъзна. Най-горе легнах съвсем ниско, за да не се види силуетът ми. Гледката на Суон Айланд, облян от светлини, беше внушителна, а от далечината долиташе звукът от товарене и разтоварване на камиони. Малко по на юг се виждаше паркираният ни джип.

Сега покривът започна да се спуска надолу, към предната част на мезонета, и аз продължих да лазя по корем, когато достигнах ръба. На шест метра от мен се виждаше балкон. Имаше перила от същия черен метал и можеше да побере само два стола и масичка помежду им. И тук не се виждаше светлина.

Това изглежда беше вторият етаж на мезонета или четвъртият на сградата. Тъй като имаше свързващ пасаж със съседната постройка, вътрешната страна на покрива беше надвиснала над балкона. Така осигуряваше сянка през лятото и някакво прикритие през останалите сезони, макар че не беше широка, не повече от 30 сантиметра до половин метър.

Огледах по-внимателно ръба на покрива, където опорните греди свършваха и бе закрепен колекторът за улука. Нямаше особено много издатини, за които да се заловя, и явно щях да претоваря пръстите си, особено в силния дъжд. Беше и студено, мизерната топлина от деня отдавна бе изчезнала и в мокрите си дрехи започвах да треперя.

Извъртях се, за да легна успоредно с края на покрива, пресегнах се и се хванах за ръба с дясната си ръка. Усетих се толкова сигурен, колкото и очаквах... тоест никак. Внимателно, като задържах колкото можех повече от тежестта си върху покрива, аз праметнах крака във въздуха и започнах да се снишавам, като преместих и лявата си ръка до дясната. Нямаше къде да забия палци, затова се вкопчих в ръба както можах и увиснах покрай сградата с изцяло протегнати ръце. Погледът

ми попадна на нови прозорци към балконите. Всички бяха със спуснати пердета.

Ръбът, за който се бях хванал, се впиваше болезнено в пръстите ми, раменете ме боляха и вече усещах колко зле са ми ръцете. Ако не променях позицията си скоро, щях да изгубя всичките си възможности да се движа.

Сближих крака и отново използвах хълбоците и корема си да отдръпна крака от сградата. Усетих, че пръстите ми се изплъзват, затова се изтласках силно с надежда да стигна до балкона. Извих гръб и прибрах ръце, за да не се блъсна в перилото. Приземих се между него и една стъклена масичка, а обувките ми разплискаха водата от някаква локва. Изпънах ръце, за да не падна напред, и останах превит. Пръстите, а и целите ми длани пулсираха — отворих ги и ги стиснах няколко пъти, за да възстановя кръвообращението си.

По улицата зад себе си чух приближаваща кола, обърнах се и видях светлините ѝ по булевард „Уиламет“ на север. Разсеяната светлина беше достатъчна, за да забележа прожекторите отгоре. Полицейската кола продължи, без да намали. Ако не завиеше, щеше да достигне джипа на мястото му за наблюдение. Изведнъж си представих неприятната картина на Алена, Дан и мъртъв полицай. За миг си помислих да ги предупредя, но повикването ми така или иначе щеше да закъснее. Явно реагирах прекалено емоционално — те безспорно внимаваха, а и имаше десетки лъжи, по-добри от насилието, с които да забаламосат ченгето.

Престанах да мисля за това и се обърнах към вратата на балкона. Беше сравнително тясна, но с нормална височина, с прозрачно стъкло в средата. Като погледнах през него, различих един скрин с малък телевизор отгоре. Покрих ръката си с ръкава и опитах бавно да превъртя дръжката. Не срещнах съпротивление и тя се завъртя почти на 180 градуса, преди да спре. Когато побутнах вратата, нещо леко изскърца, навярно гумата от уплътнението срещу рамката, но това беше всичко. Отвори се леко, както и очаквах. На тази височина и на толкова трудно за достигане място защо да се заключва и вратата на балкона?

Промъкнах се бързо вътре и усетих, че килимът е достатъчно дебел или съвсем нов, за да поеме стъпките ми безшумно. Без светлина в стаята нямах представа дали оставям мокри следи или нещо подобно

на стъпки. Надявах се обаче това да няма значение, тъй като Иля едва ли би влязъл в апартамента по същия начин. Затворих вратата зад гърба си толкова тихо, колкото я бях отворил.

Тогава чух шумолене от чаршафи и дишане на спящ човек, което за миг се прекъсна. Вратата от балкона не се бе отворила достатъчно, за да видя цялата стая, а само края ѝ, и сега стоях в десния ъгъл. Прилепих се до стената и се вгледах. Имаше легло, двойно, и някой лежеше в него — очертанията едва се виждаха в мрака, завивката и одеялата бяха натрупани в края. Поех внимателно дъх, изчаках и слушах. Откъм леглото отново се прошумоли, една ръка се появи и смъкна завивката. После дишането се успокои и премина в ритъма на спящ човек. Спящият се бе смутил от отварянето на вратата и от студения въздух. Нищо повече.

Нито Иля, нито таксито му се бяха появявали около сградата, в което се бях уверил и преди да вляза. А макар Вадим да не наблюдаваше Иля в момента, нямаше защо да си мисля, че си е дошъл и е легнал. Това означаваше, че под завивките спи друг — човек, когото не бяхме предвидили. Нито Вадим, нито Дан бяха споменали нещо за втори обитател на мезонета. Проверката им действително беше бърза, но — оказа се — и немарлива. Следователно това беше или някой новопристигнал, който е дошъл тук днес, или си е стоял в мезонета, но изобщо не е излизал. Някой, за когото приятелят на Дан Семьон не беше чувал или просто не беше съобщил.

Във въздуха се носеше слабо ухание — стори ми се познато, но не можех да го определя. Имаше нещо цветно, но не бяха цветя.

Дишането на спящия се бе успокоило, беше станало леко и равномерно.

Изправих се бавно, излязох от прикритието на стената и тихо се приближих към основата на леглото.

Спящият се оказа руса жена може би някъде към трийсетте. Почти цялата, с изключение на главата и дясната ръка, се бе заровила в завивките. Носеше фланелена пижама.

На нощното шкафче до нейната страна на леглото имаше червена светлинка. Трябваше ми половин секунда да се досетя какво беше това, но веднага щом го направих, бързо определих какъв е мирисът.

Излязох от стаята и се озовах в късо коридорче. Мокетът продължаваше и тук и затова беше лесно да се пази тишина. Вдясно от

мен се спускаха стълбите към основния етаж на мезонета. До стъпалата имаше сгъваема врата, през която се виждаше пералня със сушилня — прекалено малка за използване. Друга врата, този път нормална, водеше към стаята, която не бях могъл да разгледам от покрива преди малко. Вече знаех какво има там. Нямахше нужда да поглеждам, но ми се искаше.

А може би се надявах, че няма да видя онова, което очаквах. Ако съм имал такава надежда, тя не се оправда.

Бебето спеше в креватчето си с навирено задниче и нагънато до него одеяло. Имаше и много играчки: жаба, заек, две мечета, някакво странно същество с едно око, без нос и с тъпа усмивка. Наоколо се носеше тежък мирис от памперси и ароматизирани кърпички.

Бебето дишаше спокойно, като дълбоко заспало дете с буза, залепена за възглавницата, и отворена уста. Не изглеждаше нито щастливо, нито тъжно — просто момиченце, което най-накрая беше оставило майка си да поспи.

Спуснах се надолу и излязох през входната врата, без да издам и звук.

[1] Джордж Баланчин, Георгий Баланчивадзе (1904–1983), балетист и хореограф от грузински произход, един от основоположниците на балета в САЩ. — Б.пр. ↑

4.

— Сигурен ли си, че е негово? — попита Алена.

— Изобщо нямам представа дали е негово или не — тръснах глава аз.

— Оттогава минаха три години и ако бебето не е на повече от три месеца, сметката излиза. Ако беше негово и той бе пътувал непрекъснато, както Дан предполага, трябва да се е запознал с майката на друго място и да я е преместил тук, след като се е настанил.

Това обаче нямаше значение. Важното беше, че се грижи за майката и детето, така че то или е негово, или той е поел грижите за него.

Бяхме седнали пред кафене, близко и до двата ни хотела. Сутрешното движение тъкмо бе започнало да се оживява и колите се насочваха главно по еднопосочната улица на запад. Дъждът за момента беше спрял и небето бе започнало да просветлява. Беше учудващо топло, със сигурност над десет градуса. Зад гърба на Алена барманите се движеха като призраци, полускрити зад изпотените витрини на заведението.

Изчаквах Алена да каже още нещо, но тя не го правеше и изражението ѝ оставаше все същото. Чудех се дали и тя не е изправена пред моите проблеми. В ръце държеше хартиена чашка с билков чай. Бяха ѝ дали две торбички чай, чиито кончета стърчаха от чашата; тя ги почукваше с показалец и това беше всичко.

— По дяволите — изръмжа Дан, без да повишава глас. — Ти забрави ли защо го търсим този мръсник?

Извърнах се достатъчно, за да срещна погледа му, и се надявах изражението ми да му отговори. После погледнах часовника си:

— По моя е шест и шестнайсет. Той свършва работа след два часа. Разполагаме с петнайсет минути да измислим някакъв план, който да ни позволи да се оправим с него, без да намесваме жената и детето.

— По дяволите — повтори Дан, този път по-силно. — Връщаме се там и си свършваме работата!

— За това изобщо няма да говорим.

— Той сам си го докара! И не би трябвало да замесва жена! Негова си е грешката!

Гледах Алена в огледалото — тя погледна Дан, но лицето ѝ не се промени. После каза на руски:

— Но не е нейна, нито на детето.

— Какво ти става, по дяволите? — викна ѝ той също на руски. — Къде ти е главата бе, Наташа?

— Детето и майката остават вън от това — с леден глас процеди тя.

Преди безкомпромисният тон и решителността ѝ щяха да са достатъчни, за да млъкне Дан. Преди Дан би се намръщил и не би оставил страха или уважението пред Алена да си проличат. Не и сега. Той ми отправи враждебен и обвинителен поглед, после се наведе над масата и приближи глава към Алена.

— Ти изобщо не разсъждаваш — продължи да говори на руски. Каза го бавно, като че ли обясняваше грешката на някой добър, но упорит ученик.

— Твоят човек оплеска нещата, Наташа. Иля няма да остане в апартамента и пет минути, след като разбере, че някой е бил там и че трябва да бяга отново. А какво ще стане, ако вземе жената и бебето със себе си? Или просто го оставяме да си развява коня, след като уби Натали?

Тя не отговори. Продължаваше да почуква етикетите с пръст.

Дан ме изгледа отново, но аз извърнах глава към колите по улицата. Ако не знаеше, че разбирам езика, нямаше защо да го обвинявам. Едва ли си е мислил, че през последните три години съм се занимавал единствено с йога, балет и домашно видео. Намръщи се, защото явно се тревожеше от това, което смята да каже. Наведе се още повече към Алена:

— Знаеш какво трябва да направим — спокойно започна той, все така на руски. — Знаеш и най-добрия начин, по който да стане, както и тактиката, която се използва, натиска, който трябва да се окаже. Слабост е да не го направим, такива неща водят до грешки, заради които те убиват. Искате да научите нещо от Иля — най-добрият начин за това е жената и бебето да бъдат в една и съща стая с него.

Единственият ѝ отговор беше продължаващото почукване по етикетчетата. Дан изчака да чуе какво ще каже — дълго, може би трийсет секунди — но тя не каза нищо.

Тогава той рязко се изправи, беше явно вбесен.

— Сериозно те питам, какво, по дяволите, става с теб? Наташа, казвам ти с цялото уважение, което ти дължа, напълно си откачила. От колко време те познавам... двајсет години? Твоят човек тук ти е преобърнал всичко — вече не знаеш какво става. Знам, че си го обучавала, знам, че си е твой, но той те е променил, и то не за добро!

Показалецът на Алена замръзна. Почувствах как центърът на тежестта ѝ се променя и видях, че мускулите ѝ се напрягат — всички признаци за предстоящо нападение. Дан също забеляза, а може би почувства. Нямаше значение, че се намирахме на оживена улица в шест и петнайсет сутринта — усетих страха му, страха, че е прекрачил прекалено много бариери, че колкото и да се е променила тя, промяната не би я спряла да го убие в тази минута.

— Той ме промени — тихо каза тя, но с цялата сила на физическата атака, от която той се боеше. Всяка нейна дума беше смислена и на място. — Аз също промених него. А ако някой се тревожи, това не съм аз. Знаеш ли защо винаги си се страхувал от мен, Данилов? Още преди двајсет години, когато за първи път ме видя? Питал ли си се за това?

Дан се поколеба — или не беше сигурен дали иска да отговори, или се боеше да не сбърка.

— Не съм се страхувал от теб. Уважавах те, беше талантливо момиче, обучено от най-добрите хора, ти можеше...

— Страхуваше се и още се страхуваш — прекъсна го тя, без да повишава тон. — А и никога не си виждал момиче в мен. Виждал си нещо безлично. Инструмент, който може да изпълни всичко, за което ти си обучаван, но да го направи невероятно по-добре. Виждал си инструмента, Данилов, а не човека. И това те ужасяваше. Онова безлично нещо би се съгласило с теб и би приело, че да се използват жената и детето за по-резултатен натиск, е ефективно и логично. След това безличното нещо би ги убило като нещо необходимо и разумно. На него не би му пукало. Но аз вече не съм това нещо. Бих умряла, но никога не бих се превърнала в него.

Алена замълча, може би да събере мислите си, може би за да види дали Дан я е разбрал. Дотогава не я бях чувал да говори толкова много за себе си, за човека, в когото я бяха превърнали съветските власти с баланс между тормоз и целенасочени указания. А от изражението на Дан личеше, че и той за първи път я чува да говори за това. Едва ли беше пропуснал и фразата ѝ за безмозъчното същество.

— Мишената ни е Иля — заключи Алена, — а не жената и детето.

Дан преглътна, отмести очи към мен, после отново погледна нея.

— Тогава какво да направим? — Говореше на руски, също като нея. — Не бива да го изпускаме. Трябва да отговаря за действията си!

Изкашлях се и двамата ме погледнаха.

— Каква кола кара Иля? — обърнах се към Дан.

Мнението му за мен пролича от очите му.

— Оня гад ли?

— Каква кола? Стара, нова?

— Чисто нова. Черен форд мустанг. И Вадим иска същата. Но какво значение има каква е колата му?

— Заради въздушните възглавници — обади се Алена.

— Вадим кара своя кола — продължих аз. — И тя ли е под наем?

— Аха, заемаме ги с един и същи паспорт, с една и съща кредитна карта.

— Тогава ще ни трябват две коли. По-стари. И една-две ролки скоч, за да усмирим Иля. И хапче силно приспивателно ще свърши работа.

Дан ме изглежда като че ли се чудеше дали да ми вярва, да ми се ядоса или и двете.

— Не можем да го оставим да се прибере вкъщи — обясних аз. — Нито да се измъкне.

— С колата му — обърна се Алена към Дан. — Ще го отвлечем с колата му.

5.

Усетих смешната страна в автомобилната засада за Иля едва когато го ударих, по-точно в момента, когато блъснах предницата на крадения си Линкълн, модел 1978 в задния калник на неговия навярно некраден чисто нов черно-сребрист форд мустанг. Колите се съединиха с типичния за катастрофите шум на раздрана ламарина и стъкло, на деряща асфалта пластмаса.

Беше добър удар, с не твърде голяма скорост от 20 км в час. Достатъчна, за да ми разтресе кокалите, да ме запрати върху предпазния колан, който пък да ме върне силно върху облегалката, но — най-важното — и да премести мустанга напред. Новите мустанги не се виждат добре отзад, така че не забелязах Иля на кормилото. Чух обаче втория удар, когато предницата му се блъсна в кадилака на Вадим. И неговата кола, както линкълна, беше крадена и няколко години по-нова, може би '82 или '83 година.

Загубих една секунда, за да откача колана, което в конкретния случай не беше много, но погледнато абстрактно, си дадох сметка колко бавно всъщност се движех и колко зле би завършило всичко, ако не ускорях нещата. Бяхме на обществена улица и слава Богу, не беше прекалено светло заради облаците. Нямаше къде да се скрие човек, а звукът от удара щеше със сигурност да изкара хората от леглата им или да ги вдигне от масите за закуска, за да видят какво става на улицата.

После вече бях въвн от колата с ключа за смяна на гумите в ръка и тичах към мустанга. Вадим също беше излязъл от кадилака, като преди това бе препречил с муцуната му дясната врата на Иля. През страничния си прозорец виждах Иля все още зашеметен от трите удара. Докато първите два, от линкълна и кадилака, само го бяха раздрусали, третият се бе оказал най-решаващ. Въздушната възглавница, ако трябва да е от полза, действа бързо и се противопоставя на силата на удара по свой начин. Опитайте се да поемете удара ѝ в гърдите при катастрофа с ниска скорост и ще видите за какво става дума. Тъкмо това изпитваше Иля в момента.

Издърпах дръжката на вратата и изобщо не се учудих, че е заключена. Отвътре Иля се оглеждаше насам-натам и явно беше разбрал какво му се е стоварило на главата. Срещу мен, при дясната врата, Вадим работеше със собствен гаечен ключ. Почти едновременно ударихме прозорците пред себе си и стъклцата се посипаха по мократа улица и в колата.

Иля започна да крещи и да бръщолеви нещо неясно в страха си, после протегна дясната ръка към кръста си. Извъртях железния си лост и го вкарах през рамката на вече липсващия прозорец, ударих го под мишницата.

Иля изкрещя и се отдръпна от мен към дясната врата, която Вадим вече беше отворил. Като видя как Вадим посяга към него, Иля направи още един опит да извади пистолета си, но аз го ръгнах за втори път с лоста, този път в кръста, над мястото, където изглежда държеше пистолета. Иля отново извика и се просна на седалките, а Вадим сграбчи края на ризата му и го изтегли.

Тогава Дан се присъедини към сина си и двамата издърпаха Иля от колата. Не го оставиха и след като го свалиха, започнаха да го удрят с отворената врата на линкълна на Дан.

Хвърлих един поглед наоколо, огледах улицата и видях, че Алена е седнала зад кормилото на линкълна. Още нямаше голямо движение и колите едва сега бяха започнали да спират. Нямаше и полиция, а също и преки свидетели, поне не такива, които биха искали да се замесят или да свидетелстват.

— Да тръгваме — извика ми Дан.

Все още с лоста в ръка, заобиколих мустанга, скочих върху капака на линкълна и достигнах кадилака. Там Вадим беше приклещил като борец главата на Иля, а Дан се опитваше да напъха в устата му две от приспивателните. Минах отпред, седнах до Алена и колата потегли, преди да съм затворил вратата.

Отзад долетя приглушеният вопъл на Иля, когато накрая Дан успя да набута хапчетата в устата му.

— Очень приятно, а? — подхвърлих аз.

Хванахме междуцатския път на изток от Портланд, а когато стигнахме Грешам, колкото и да се мъчеше, Иля накрая беше заспал дълбоко.

При дозата, която беше получил, щеше да спи поне през следващите осем часа, достатъчно, за да покрие времето за превоз. Веднага щом се унесе, Дан и аз го претърсихме основно и освен пистолета на кръста му открихме и един сгъваем нож. В джобовете си имаше и няколкостотин долара в различни деноминации, навярно припечелено от нощта.

Следващия час се движехме, без да говорим. Алена караше, аз седях до нея, а Дан и Вадим отзад. Небето бе започнало да се прочиства, когато започнахме да изкачваме планината. Наоколо имаше сняг. Пищните зелени дървета ми напомняха за Северна Грузия, където Кавказ граничи с Русия. Спряхме на една бензиностанция да заредим и Вадим и аз използвахме случая да си купим малко продукти. Той взе опаковка от шест будвайзера и две торбички картофки, но аз го предупредих, че трябва да върне бирата.

— Нали не искаме полицията да ни спре за отворени бутилки в колата?

Той направи отегчена физиономия, но върна бирата и взе шест бутилки безалкохолно. Аз се поогледах, но накрая реших, че не съм гладен и взех две оранжади. Купих пътен атлас за щата Орегон.

На кормилото в колата вече седеше Дан, а Алена до него. Вадим и аз седяхме от двете страни на спящия Иля. Двамата разгърнахме картата, за да видим накъде да тръгнем. Досега се бяхме справили добре, като импровизирахме, но сега ни трябваше по-усамотено и сигурно място. Иля беше при нас, но ни трябваше място, където да го закопчеем и да свършим останалата част от работата си.

— За какво си мислиш? — обърна се към мен на руски Дан. Може би искаше да види как се справям с езика. — Да не би да си решил да го изкараме в средата на полето?

— Сега е зима — отвърнах аз. — Трябва ни тихо и дискретно място. Колкото по-далече от Портланд и полицията, толкова по-добре.

— Някоя вила под наем ли предлагаш? — попита Алена.

— В Грузия си послужихме с този вариант. Трябва ни място, което не е заето в момента. Някоя рибарска хижа е по-добре от скиорска вила.

— Значи трябва да е близо до река — обади се Вадим.

Погледнах картата.

— Река Дешут ще свърши работа. Ако успеем да отидем до компютър, можем да открием списък на вилите, да проверим кои се предлагат, а по този начин и кои са свободни в момента.

— Почакай. — Вадим извади от джоба си клетъчен телефон „Палм Трео“, който имаше и връзка с интернет, и започна да си играе с него. — Уф, става адски бавно, защото няма покритие. Ей сега.

Погледнах към Дан:

— Може би е по-добре да се движиш, докато той търси.

Дан отново запали линкълна и потегли. Вадим оставаше наведен над трео-то си и от време на време ръмжеше заради бавната му работа.

— Добре — въздъхна той след почти две минути. — Отворих една страница с градовете в Централен Орегон и вилите под наем. Много са: Бенд, Ийгъл Крест, Сънривър...

— Виж Сънривър — насочих го аз, след като погледнах отново в картата.

Последва нова пауза, може би наполовина колкото предишната и придружена от още мърморене за скоростта на връзката.

— Намерих го. Много вили. Много вили ти казвам... ох, пак е бавно... изглежда има десетина места, които можем да използваме.

— Отбележи адресите — посъветвах го аз. — Ще ги огледаме, когато стигнем до тях, и ще си изберем.

— Правим го съвсем любителски — изръмжа Дан, най-вече на себе си. — Трябваше да сме си определили мястото още преди да го хванем.

— Трябвало е и да знаем, че е имал жена и дете — ядосах се аз.

Дан не продума, докато не стигнахме Сънривър.

6.

Харесахме си третото място, което огледахме, на „Вилна алея“ 18, на не повече от два километра от мястото, където река Дешут течеше покрай Сънривър. Когато пристигнахме, валеше и беше много заснежено, а да се почиства около вилата явно не се смяташе за задължение на властите. През по-голямата част от пътя Дан, който бе задействал и предното, и задното предаване, ругаеше състоянието на пътя.

Когато накрая спря, двамата с Алена излязохме, но казахме на Дан и Вадим да останат в колата и да се оглеждат наоколо. По пътя насам не бяхме видели абсолютно никакво движение, най-близката вила беше поне на километър, а когато я подминахме, тя изглеждаше също толкова студена и празна, колкото и тази пред нас. Когато двигателят не работеше, единственият шум беше от снега.

Без да си кажем и дума, Алена и аз се насочихме към вилата от различни посоки. Тя беше грозна, в стила на шейсетте години, двуетажна, като долният етаж имаше прозорци от пода до тавана, със спуснати щори. Не беше най-подходящата конструкция за зимата, нито пък за лятото: в единия случай целият студ отвън щеше да минава през стъклото, а в другия — цялата топлина. Снегът наскоро се беше свличал от покрива и бе образувал голяма купчина от източната страна на къщата. На места стигаше до коленете, а веднъж дори до кръста ми. Единствените следи по него обаче бяха току-що направените наши стъпки.

Срещнахме се отново пред покрития вход и пак спряхме да се заслушахме, все така без да говорим. Беше почти неестествено тихо — онази чиста зимна тишина, която придружава дълбокия сняг. Тя правеше света прекрасен... но и още по-студен.

Снегът се топеше в косата ми, стичаше се през яката и аз потреперих. Забелязах, че и Алена се мъчи да не затрака със зъби. И двамата не бяхме пълни, затова времето ни се отразяваше чувствително.

— Върши работа — реши тя. — Само че как ще влезем? Не ми се иска да чупим прозорци освен в краен случай.

— Може би няма да е нужно. — Посочих ѝ малката четириъгълна метална кутия, завинтена към стената. — Ако отворим това, ще имаме ключовете.

Тя се качи до вратата, изтърси снега от раменете си, а аз я последвах. До кутията имаше десет бутона за всяка от цифрите и плъзгащ се прекъсвач помежду им. Тя натисна четири бутона и опита прекъсвача, после натисна същите четири в друга последователност. Третия път, когато опита прекъсвача, кутията се отвори и тя взе ключа.

— Осемнайсет осемнайсет ли? — попитах я.

— Опитах първо това — усмихна се тя, докато наместваше ключа в ключалката. — После осемдесет и едно и осемдесет и едно. Отвори се с осемдесет и едно осемнайсет.

— Трябва да внимават повече с комбинациите.

Тя завъртя ключа, бутна здраво вратата и я отвори.

— Влез вътре и се стопли — подканих я. — Аз ще повикам останалите.

Имаше три спални, две с двойни и една с две единични легла, баня с вана, баня с душ и камина в средата на хола на долния етаж. Вадим и аз внесохме Иля, Алена се опитваше да запали огъня, а Дан тръгна обратно към града за продукти. Нямахме да ни трябват много, тъй като нямаше да останем дълго.

Разтоварихме Иля в една от спалните с двойно легло и там вързахме китките и глезените му със скоч. Все още беше извън строя, макар да измърмори нещо, когато смъквах панталоните и обувките му. Покрих го с одеяло, за да не премръзне, докато вилата се стопли. Вадим започна да обхожда къщата не толкова заради някаква опасност, а просто да види какво има в стаите. Аз отидох при Алена до камината. Тя вече бе запалила огън, но димът се виеше отгоре и се стелеше из стаята.

— Още не тегли добре — забеляза тя. — Коминът е студен. Щом камъните се загреят от огъня, пушекът ще се разкара.

Приклеках пред камината и усетих как топлината прониква в дрехите ми. От дънките и от блузата на Алена вече излизаше пара.

Тя разбута подпалките с ръжен и ме попита:

— Ти ще можеш ли да го направиш?

— Нали вече го правим?

— Знаеш за какво говоря.

Пламъците танцуваха в камината и жадно поглъщаха подпалките.

— Той ще ни каже всичко, което знае.

— Това е ясно. — Алена побутна още една от подпалките. Искрите припламнаха и угаснаха. — Питам те докъде би отишъл, за да го постигнеш.

Замислих се и повторих:

— Ще ни каже каквото знае.

— По един или друг начин.

Тя престана да си играе с огъня, сложи ръжена на поставката му и най-последно ми обърна внимание.

— Дан ще се оправи — махна с ръка тя. — Не е нужно ти да се занимаваш.

— Няма значение кой какво ще направи, Алена. Всички ще сме виновни за онова, което ще се случи с Иля след малко.

— Колкото е виновен и той за онова, което се случи с Яша, Тамрин и Натали Трент.

— Не съм забравил за това.

— Не съм си мислила, че си забравил.

Отклоних поглед от огъня и погледнах нея.

— Но безмозъчното същество не чувства нищо — продължи тя.

— Ти не си безмозъчно същество.

— Нито пък ти.

— Така е — кимнах аз. Страхувах се само да не се превърна в такова нещо.

Когато Иля най-последно се събуди, Дан и аз седяхме на столове от двете страни на леглото му. Лампите в стаята не бяха запалени — по мое предложение, не на Дан — и единствената светлина идваше от коридора: тънко златно острие, пробождащо мрака. Отвън все още валеше силно и ако не спреше скоро, щяхме да се окажем заградени от сняг, а това никак не ми се харесваше. Исках всичко да приключи бързо и да се махаме.

Той се пробуди бавно и когато накрая дойде на себе си, като че ли знаеше какво го очаква. Слушах как дишането му се променя — равномерният и спокоен ритъм се учести, стана накъсан, а леглото изскърца един... два пъти. Усетих, че се движи, а очите му вече са отворени и разбира, че не може да движи нито ръцете, нито краката си. Тогава изведнъж си припомни какво се беше случило. Последва паника, той извика нещо неясно, леглото изскърца по-силно, после се удари в стената, когато Иля започна да се мята.

Лампите светнаха и аз бях готов за това, но Иля не беше — той потрепна, извика и отново се опита да защити очи със завързаните си ръце. Не беше едър, не повече от десет сантиметра по-нисък от мен, не толкова красив, колкото приятен на вид, с широко лице, по-предразположено към смях, отколкото към ругатни. Косата му беше черна, а очите му толкова тъмнокафяви, че също биха могли да се приемат за черни.

Тогава зрението му се подобри достатъчно, за да види Дан, а после видя и мен. Иля замръзна, а страхът и отчаянието, които се изписаха на лицето му, можеха да ти разбият сърцето.

Аз обаче се вбесих. Видът му ме караше да изгарям от желание да стана от стола си, да сграбча гърлото му с една ръка, а с другата да го удрям отново и отново, да го попитам как, по дяволите, се осмелява да иска от мен съчувствие. Прииска ми се да отворя ума си и да стоваря всичко, каквото си спомнях от Натали, в главата му, заедно с мозъка и кръвта ѝ в онова утро в Нова Англия. Да му изкрещя, че той сам е убил всяка надежда за съчувствие или милост от моя страна.

Дан, без да помръдне от мястото си, поздрави:

— Здравсти, Иля.

Самата невинност на думите изглежда ужаси Иля още повече.

— Дан... — проговори той на руски. Гласът му беше дрезгав — не знам дали от страх или от дълго мълчание. — О, Дан, моля те...

— Не, не искаш да говориш с мен — прекъсна го Дан на английски и погледна пистолета в дясната си ръка като че ли го виждаше за първи път. Беше оръжието, което изтръгнахме от Иля при отвличането му преди десет часа — някакъв евтин „Торъс“ полуавтоматик. — Искаш да говориш с него.

Иля извъртя глава, за да ме погледне, по същия начин, по който поредната жертва се обръща към убиеца си във филмите на ужасите.

— Зависи какво ще му кажеш и колко труд ще му струва да го изкопчи от теб — продължи Дан. — Така че по-добре му кажи всичко, което го интересува, Иля. А ако изобщо искаш нещо от мен, ще го получиш, след като разкажеш всичко на него.

Иля преглътна, после кимна.

— Не знаех... изобщо не знаех какво ще направят.

Погледнах го, като положих всички усилия лицето ми да не показва нищо от онова, което мислех и чувствах в момента. Нито гняв, нито съчувствие или омраза — нищо. Оставих го той да си представи всичко това, за да мога да доловя от какво се бои и на какво се надява.

— Вие... вие не ми вярвате — обърна се към мен Иля. В английския му се чувстваше съвсем слаб акцент, тъй като се беше трудил да го усъвършенства, докато аз полагах усилия да овладее руския и грузинския. — Знам, че е така, виждам го. Но не лъжа, кълна се.

Погледнах към Дан. Той въздъхна, наклони се към мен и ми подаде торъса, докато Иля го наблюдаваше с видимо безпокойство. Поех пистолета, после кимнах на Дан, той стана от стола си и излезе от стаята. Иля нямаше представа накъде да гледа, местеше очи от пистолета към мен; явно паниката, с която се опитваше да се пребори, надделяваше с всяка секунда. Нарасна още повече, когато изтеглих предпазителя на торъса.

Не насочих оръжието към него, не беше нужно. Държах го към земята.

— Боже! — простена Иля, като премина на руски. — Боже господи, моля ви не ме убивайте.

Алена отвори вратата и заобиколи, за да седне на половинката от моя стол. После влезе Дан и се върна на стола си. По петите му пък вървеше Вадим, който се настани в долната част на леглото. Иля направи опит да се изправи още в кревата, като че ли се надяваше някак да се стопи и освободи.

Никой от нас тримата не каза и дума, всички го гледахме.

Иля започна да трепери. Сълзи изпълниха очите му, после се посипаха по бузите.

— Не исках да стане така, господи, не исках — нареждаше той, но не смееше да ни погледне. Вместо това беше впил очи в ръцете си, в скоча около китките си. — Хванаха ме, докато бях в града, тъкмо

излизах от магазина. Казаха да тръгна с тях. Показаха ми служебни карти. Много добре знаеха кой съм, Дан! Знаеха кой съм, знаеха всичко. Казаха, че съм незаконно в страната, че ще ме арестуват!

Завъртя се в леглото с очи, впити в Дан. Вдигна ръце като че ли го умоляваше.

— Нямах никакъв избор, разбираш ли? Нали знаеш, никога не бих ви предал, никога, но казаха, че ще ме изгонят от страната!

Усетих, че Алена слага ръце на раменете ми. Беше съвсем леко движение, но Иля, подлуден от страх, го долови и ужасен се извърна към нас.

— Точно така казаха, честна дума. Не се интересували от мен, щели да ми помогнат. Искаха само да им кажа къде сте вие двамата. Предложиха ми пари — петдесет хиляди долара, ако го направя. Опитах се да им кажа, че не знам за какво говорят, че са сбъркали, но те знаеха! Знаеха за теб и за нея, че тя била около Ню Йорк и двамата сте работили заедно, а Дан ви помагал. Казаха, че искали само вас двамата, Кодиак и Драма, така й казваха на Наташа. Това било всичко, само вие двамата, само трябвало да им кажа къде сте и кога ще бъдете там. Трябвало само да им кажа това, а те щели да се погрижат за останалото. Кълна се в Бога, не знаех, че искат да ви убият!

Рязко спря да говори, стисна устни и започна да диша през носа си. Все така трепереше и виждах как мускулите на челюстите му се стягат, докато стиска зъби. Загледах се втренчено към пистолета в ръката си, а после отново към Иля.

Лъжеше ни, поне в последните си думи. Може би някой от ония наистина да му е казал: искаме да убием Кодиак и жената, Драма. Но нали той беше доведен от Дан за охранител на Алена, а това определяше задълженията му. Това беше само оправдание, опит да се отърси от вината.

— Казвам ви истината! — извика Иля. — Те изобщо не ми казаха какво искат да направят. Изобщо!

Насочих торъса към таблата на леглото до дясното му рамо и стрелях веднъж. Дървото се разцепи и стаята се залюля от детонацията. Иля изпищя.

— Престани да ме лъжеш — казах му тихо. — Достатъчно умен беше да останеш в прикритие три години. Трябва да покажеш достатъчно ум и да не ме лъжеш сега.

— Изобщо не...

— Никой не знаеше, че ще се появя в къщата в Колд Спринг, Иля — продължих аз. — Трябвало е да ги потърсиш и да им кажеш, че ще дойда веднага щом си разбрал — най-вероятно когато Дан те е пратил да ми намериш кола. И какво си мислеше, че се канят да ми направят, когато ти наредиха да ми изпразниш резервоара? Какво смяташе, че означава заповедта им да напуснеш поста си при вратата и да избягаш веднага щом те се появят?

— Не съм... не съм мислил...

Подадох пистолета на Алена, тя го взе и стреля с него повторно, този път в таблата до лявото му рамо. Той отново изпищя умолително.

— Петдесет хиляди долара — вдигнах ръка аз. — Продам си ни за жалките петдесет хиляди долара.

Иля беше долепил брадичка до гърдите си и прикриваше лице със завързаните си ръце. Чувахе се как хлипа.

— Дай ми едно име — повиших глас. — Кажи го веднага.

Той вдигна глава с умолителен поглед и изпълнени със сълзи очи.

— Ама аз не... Те изобщо не казаха...

Алена подаде пистолета на Вадим.

— Не помня! — пищеше Иля и като гледаше уплашено Вадим, се опита отново да премине през дървото и през стената. Когато мястото му назад свърши, той реши да пробва да слезе от леглото вдясно от мен. Дан се наведе, грабна го за раменете и със сила го върна на мястото му. Очаквах да придружи упражнението с някой силен удар или ритник в слабините, но той само остави Иля, откъдето го беше взел, и се върна на стола си.

Иля остана неподвижен за миг и се взираше във Вадим, който сега държеше пистолета, после изкрещя и се хвърли в обратната посока, към мен. За разлика от Дан, аз не се поместих и го оставих да се катурне от леглото върху студения дъсчен под. Удари се силно и като проплакваше, се опита да се изтласка до ъгъла на стаята.

Чувствах се като че ли ще повърна.

— Алена — обърнах се към нея.

— Атикъс?

— Оставете ни сами за няколко минути.

Тя сложи отново ръка на рамото ми, задържа я съвсем за кратко и излезе, без да каже дума. Дан я последва, по-бавно и някак неохотно. Вадим тръгна след тях, но се спря и ми подаде пистолета.

— Не ми трябва — тръснах глава аз.

Вадим сбръчка чело като че ли не знаеше какво да прави с мен или поне нямаше представа какво съм намислил. После сви рамене, хвърли един поглед на Иля и последва другите, като задържа торъса у себе си.

Изчаках го да затвори вратата и станах от стола си. Иля се беше заврял в ъгъла и явно се бе изпуснал — в мириса на урина имаше нещо трагично. Внимателно поставих ръце на раменете му, но той все пак се сви — не можех да го обвинявам.

— Дай да ти помогна да се изправиш — подканих го.

Усетих, че потръпва — беше изтощен и обезсилен — но ме остави да го вдигна и да го върна на леглото. Нищо не можех да направя за мокрото му бельо, но все пак метнах одеяло върху него. Той ме гледаше смутено и уплашено.

След като го закрепих в предишната поза, заех мястото си на стола.

— Дан ще те убие — свих рамене аз. — Това е положението. Ти ще умреш и двамата знаем, че няма какво да се направи.

— Ти можеш... можеш да го спреш.

— Бих могъл — съгласих се, — но няма да го направя.

Цялото му тяло изрази отчаяние.

— Никой няма да го направи — тръснах глава. — Това ти е краят. Изборът, който си направил, те доведе дотук. Ясно ли ти е?

— Не съм виновен — тихо каза той. — Бяха хора от държавните служби, разбираш ли? Какво друго можех да направя?

— Не е трябвало да им се обаждаш, Иля. Никой не е държал пистолет до челото ти. Пуснали са те. Би могъл да изслушаш всичко и да изчезнеш. Но си го направил заради парите. Или защото не ти е харесвало как Дан се държи с теб. Или защото си мислил, че ти ще станеш шеф. Или по някаква причина, която само ти си знаеш. Не можеш да ме убедиш обаче, че си жертва. Минаха три години, ти си продаваш дрогата и се опитваш да изглеждаш като голям руски бандит. Всъщност няма значение защо си го направил. Важното е, че си го направил.

Иля затвори очи и започна да хапе долната си устна. След няколко секунди кимна.

— Кажи ми нещо повече за ония хора — които ти платиха.

— Беше само един. Останалите, ония, които ме задържаха, работеха за него. Само един отговаряше. Бауълс. Казва се Мат... Матю Бауълс.

Кимнах едва-едва. Матю Бауълс беше движещата сила на Оксфорд. Беше един от посредниците, логично е той да е организиран събитията в Колд Спринг по същия начин, по който уреждаше нещата за Оксфорд, докато Скот Фаулър и аз не сложихме край на действията му. Бауълс беше човек за връзка, маша, но не и стрелец. Натали Трент загуби живота си заради операциите на Бауълс и той щеше да опита вкуса на собствената си кръв за това. Аз щях да се погрижа.

Но това нямаше да е достатъчно.

— Бауълс каза ли ти за коя правителствена агенция работи? За коя организация?

— Хм... не ми каза. — Иля тръсна глава. — В началото си мислех, че е от ФБР, може би ЦРУ, но не беше оттам.

— Откъде знаеш?

— Когато ми предложи парите, аз му казах, че предложението звучи добре, но той може да ми предложи всичко — защо да му вярвам? Откъде да знам, че ще изпълни обещаното, дори че има парите? Тогава той ми даде визитката си с номера на мобилния телефон, името и всичко.

— Ти си глупак, Иля, но не и идиот. Вече говорихме за това. Очакваш ли да повярвам, че само заради една визитка, която всеки би могъл да си изработи, си направил всичко това?

— Не, не е така — побърза да ме спре той. — Той наистина ми даде визитката, но ми показва и документа си за самоличност. Беше съвсем истински — с холограма, микрочип и снимка, всичко. Истински беше, Атикъс! Знам, че не ме лъжеше.

— За кого? — попитах го и след като не ми отговори веднага, повторих въпроса си по-рязко. — За кого? За кого работеше?

Иля срещна погледа ми и макар в изражението му да си оставаха чувството за поражение и страхът, там се четеше и нещо друго. Че двамата не сме толкова различни, колкото страничният наблюдател би си помислил. В това имаше нещо смешно, почти радостно.

— Обречени сте — тихо заяви той. — Ти, Наташа, Дан и гадното му дете, всички сте обречени. Но дори не го разбирате.

— За кого работи Бауълс, Иля?

— Няма значение. — Новото прозрение беше изпълнило гласа му със сила. — Няма значение какво ще кажа. Нито какво ще ми направите. В тази работа няма как да спечелите. Ще умрете. Също като мен всички ще умрете.

Изскочих от стола си и се озовах до леглото, на което беше вързан. Хванах с два пръста на едната си ръка трахеята му, докато с другата ръка държах главата му назад. Натиснах го силно, защото бях ядосан. Очите му изпъкнаха.

— Може би — изръмжах аз. — Но ти ще умреш първи. За кого работи Бауълс, Иля? Докъде беше издадена служебната му карта?

Иля издаде хрипков звук и се усмихна. С дрезгав глас процеди:

— От Белия дом, нещастнико!

Държах пръстите си на гръкляна му, без да ги движа. Очите на Иля изглеждаха пълни със смях, не само със сълзи. Мислех си дали да не свърша с него още сега, като извъртя главата, смачкам трахеята му или по някой друг от десетките начини, които знаех.

— Дан! — провикнах се.

Той се показва на секундата:

— Атикъс?

Освободих врата на Иля.

— Дойде време да си плати — казах му.

— Всички мислим така — съгласи се Дан.

ТРЕТА ЧАСТ

1.

Жената, която прие молбата ми за чуждестранен паспорт в Уайтфиш, щата Монтана, беше малко над петдесетте, дундеста и бърлива.

— Пътуване значи? — възкликна тя. — Закъде се стягате?

— В Южна Америка ще бъде интересно — излъгах аз. — Може би Рио или някое друго топло място.

Тя цъкна с език и провери дали двете ми снимки са залепени правилно. Бях се снимал тази сутрин в едно кафене на няколко преки южно от езерото Уайтфиш. За снимката си поставих очилата, а младежът зад фотоапарата на два пъти ми напомни, че не е нужно да се усмихвам.

— Сигурно ще е хубаво някъде на по-топло — нареждаше дундата. — А тука имаме толкова сняг тази година. И зимите стават по-студени — глобално затопляне!

— Глобално затопляне — съгласих се аз.

— О, вие сте на Айрън Хорс Роуд — погледна адреса ми тя. Бях го сложил в молбата си. — Да не сте си купили някоя от новите къщи до езерото?

— Всъщност съм на километър и половина от него.

— За постоянно ли сте там или само за ваканциите?

— За постоянно — отвърнах аз. — Току-що се нанесох.

Тя спря да обработва молбата ми и подаде месеста десница:

— Е, тогава добре дошъл в Уайтфиш. Аз съм Лора.

— Атикъс — представих се и аз.

Лора погледна отново заявлението ми.

— Атикъс... Кодиак. Странно име, ако нямате нищо против да го кажа.

— Нямам нищо против, Лора.

Тя се засмя, явно доволна от доброто ми настроение или все още развеселена от името ми. После премести заявлението ми в кутията вдясно от гишето си.

— Ами аз мисля, че всичко е наред, Атикъс. Ще получите отговор до шест, най-много осем седмици.

— Или по-рано, надявам се — усмихнах ѝ се аз.

Все още валеше сняг, когато излязох обратно на Бейкър Авеню, затова си сложих шапката и ръкавиците и поех на север, към езерото. Чистият бял и влажен сняг покриваше почти всичко наоколо. Температурата беше под нулата, така че по улиците имаше малко хора, които — при все това — не ми обръщаха никакво внимание. Уайтфиш беше най-вече курортно място, където през лятото се наблягаше на голфа, лова и риболова, а през зимата — на скиите, кънките и шейните, както и на множеството празници и развлекателни събития помежду двата курортни сезона. Местните жители бяха не повече от 7000 и макар по принцип доходите на посетителите и тукашните хора да се различаваха значително, цената на живота в Уайтфиш изобщо беше поносима.

Вървях в студа и през снега, като се придържах към авенюто на север, през късия мост на мястото, където река Уайтфиш навлизаше в града, а две пресечки по-нататък пресякох жп линията, която минаваше по виадукта. Уайтфиш беше основан в началото на XIX в. като средище за продажба на кожи, а после, със самото започване на XX в. — при откриването на Северната железопътна линия — кожарството отстъпва на дърводобива и днес, след още сто години, дърводобивът е изместен от почивното дело. Навсякъде по бреговете на езерото с голяма скорост се изграждат вили и курортни селища.

Връщането до къщата ми отне почти час донякъде заради снега, но главно защото никак не бързах. Не забелязах никакви признаци някой да ме наблюдава или следи, може би защото наоколо нямаше жива душа. Беше изминала точно седмица, откакто двамата с Алена бяхме оставили зад гърба си неприятните преживявания в Сънривър, щата Орегон. Доколкото знаехме, трупът на Иля досега не беше открит. А при начина, по който Дан и Вадим работеха, едва ли някога щеше да бъде.

И все пак Алена и аз се движехме по възможно най-незабележимия начин от Сънривър насам. Все още ни издирваха, а според информацията, която ни беше дал Иля, нямаше съмнение, че зад враговете ни — поне в определена степен — стоеше федералното

правителство. А това, че се бяхме завърнали в САЩ преди десет дена, без да привлечем внимание, означаваше само, че сме свършили добре работата си.

Но не и днес. След като бях подал заявление за международен паспорт — и то с истинското си име, при това със снимки — което щеше да достигне Държавния департамент. За мен нямаше никакво съмнение, че името ми е маркирано и че съм в нечий списък за наблюдавани лица. Който и да беше той, Матю Бауълс щеше скоро да научи, че съм посочил Айрън Хорс Роуд като свой постоянен адрес.

И щеше да последва реакция. Този, който искаше смъртта ни така силно, нямаше особен избор. В подобно положение заради събитията в Колд Спринг бях и аз.

— Готово ли е? — попита ме Алена, когато я подминах на плочника пред къщата.

В ръката си държеше пистолет, но когато се обърнах към нея повторно, вече го нямаше. Свалих си шапката и изгупах снега от раменете и обувките си. Някои снежинки попаднаха върху босите й крака, затова тя изсъска и бързо прекрачи към по-безопасния килим.

— Подписано, подпечатано и прието — уверих я аз. — Добре ще е да се обуеш, защото може да се наложи да тръгнем бързо.

— Заявлението ти ще пристигне в областния център най-рано вечерта или утре сутринта. — Тя направи няколко крачки към кухнята и каза през рамо: — Имаме време.

Свалих палтото и горницето от анцуг под него и ги окачих на стената. Когато казах на дундата Лора, че съм постоянен жител, всъщност я излъгах, защото къщата беше под наем. Както повечето от сградите покрай езерото Уайтфиш тя бе построена наскоро, преди не повече от пет години, и всичко в нея се усещаше като ново — от скърцането на килимите до мириса на чаршафите. Някак си ми напомняше на къщата на Алена в Бекия, преди да я погълне запаленият от мен пожар.

Когато я настигнах, Алена стоеше при кухненската маса, от чайника излизаше струйка пара. На масата имаше и лаптоп, отворен на уеббраузър. Бяхме си купили компютъра от Сиатъл, след като разчистихме скривалището й в южната част на града. Алена го беше подготвила преди години, заедно с още десетки из целия свят, когато я

бяха обявили за една от десетте най-търсени в света. Повечето бяха в Западна Европа или Съединените щати, тъй като и обектите ѝ най-често живеяха там. Всяко скривалище беше предназначено да се използва само веднъж и никога повторно, като съдържаше едно и също: оръжие, пари в брой и различни документи за самоличност. Тайникът в Сиатъл съдържаше шейсет и три хиляди щатски долара, два комплекта документи за самоличност, сред тях и шофьорски книжки (една за щата Вашингтон, друга за Айдахо), кредитни карти („Виза“ и „Американ Експрес“), паспорти, четири пистолета (всички полуавтоматични), муниции за тях и два комплекта дрехи. Всичко беше изготвено по поръчка за Алена, така че не можех да използвам нито дрехите, нито паспортите — страдах от явна полова дискриминация.

Сиатъл беше последната ни спирка преди Уайтфиш, изкарахме там нощта, след като изоставихме Вадим и Дан в Сънривър. Като имахме предвид онова, което Иля ни разказа, пътуването със самолет изглеждаше ненужен риск.

Алена спря газта от котлона на чайника. Държеше ръкохватка с картинка на скачаща риба, за да поеме съда. Напълни двете чаши. Когато свърши, аз ѝ посочих с глава лаптопа:

— Потръгна ли ти?

Тя също погледна нататък с кисело изражение.

— Нищо. Никой, когото да познавам или за когото да си спомням.

Взех чашата си и помирисах течността. В чая, който беше приготвила, имаше и лимон, и билков аромат, но за първи път от много време насам ми се прииска да пия кафе.

— Не искам да накърнявам самотнието ти, но дали е възможно този, който иска смъртта ни, да е засегнат от мен, а не от теб? — вдигнах вежди аз.

— Вижда ми се твърде малко вероятно. — Тя наблюдаваше как проучвам чая. — Ти не си и никога не си бил един от десетте. Ако е някой от Белия дом, някой от сегашното правителство, много вероятно е, пряко или косвено, аз да съм си имала работа с него. Или е някой, чиято поръчка съм изпълнила. Само така може да се обясни тази вендета.

Извадих торбичката с чай от чашата си и я пуснах в умивалника. Хвъркнаха пръски, които имаха цвета на кетчуп.

— Ако е вендета, въпросът започва да изглежда по-личен.

Алена поклати глава и ме погледна. Въздъхнах и отпих от чашата си. С радост открих, че вкусът няма нищо общо с кетчупа. Приличаше по-скоро на портокали и шипка, но не бях съвсем сигурен.

— А и ударът в Колд Спринг говореше за известна... за прекалена разпаленост може би.

— Ако приемем, че си права, това ни връща към работата, която си свършила, като една от десетте, за ЦРУ или Пентагона. Работа поне отпреди четири години.

— По-скоро шест, мисля.

— Мислиш?

— Договорите винаги се сключват чрез надеждни посредници, Атикъс, нали знаеш?

— Да, ама трябва сам да проучиш кой е реалният поръчител, разумът го изисква.

Тя кимна, че е съгласна, но някак разсеяно.

— Възможно е все пак да съм пропуснала нещо. Човекът или хората, за които съм работила, да не са били същите, за които съм си мислела. Стават грешки. Правителството понякога наема подизпълнители. Затова е възможно някой да е разбрал какви договори съм сключила и да е използвал процедурата за свои цели.

— Това е нашият отговор — заявих аз.

Тя леко кимна.

— И аз си мислех така. Ако съм направила удар за някого, който сега е в Белия дом, това може да е достатъчен мотив. Преди да умре, агент Фаулър разговаря надълго с нас двамата за онова, което съм направила, и за кого съм го направила. Ако е докладвал тия данни на шефовете си и не е бил достатъчно дискретен, може нашият противник, който и да е той, да се е разтревожил да не бъде разкрит благодарение на контактите си с мен. И с цел да се предпази, е взел мерки да заглуши и двама ни.

— Не говори така — вдигнах ръка аз.

— Как?

— Скот не е виновен. Не обвинявай мъртвия човек.

— Не искам да осквернявам паметта на приятеля ти — внимателно отвърна Алена. — Просто посочвам факта, колкото и неприятно е да се чуе. Важното сега е, че данните са стигнали до противника ни в Белия дом, важното е, че след това той ни е възприел като заплаха, която трябва веднага да се отстрани.

— А това означава, че сега ни преследват заради нещо, което ти е ясно, че не знаеш.

— Да.

— А ако се напънеш да си спомниш?

— Направих го.

— Може би трябва да положиш повече усилия.

Алена отпи отново от чая си, остави чашата и направи двете крачки, колкото ѝ трябваша, за да се озове точно пред мен. Сложи длани върху ръцете ми и ме погледна сериозно в очите.

— Това може да стане и по друг начин, Атикъс — нежно започна тя. — Можем да се махнем оттук веднага, а от заявлението ти за паспорт няма да има по-лоши последствия, отколкото от смъртта на Иля. Можем да се оттеглим и да се опитаме да поемем по нов път.

— Не — поклатих глава. — Наистина не можем да го направим.

— Земята е голяма. Има много места, където да се скрием.

— Не искам повече да се крия.

Тя стисна ръката ми леко, почти незабележимо.

— Ами ако изобщо не искат да разпитват теб? Ако сме сбъркали и намерението им да отстранят мен е по-силно от желанието им да заглушат теб?

— Тогава ти ще ме запазиш жив — отвърнах аз.

Страхът у нея лесно можеше и да не се забележи — само очите ѝ проблеснаха, което говореше за съмненията и болката, която изпиваше. В Кобулети, когато я ядосвах, отегчавах или радвах, тя показваше чувствата си с по-голямо желание, макар и това да беше нещо ново за нея. Откакто се завърнахме в Щатите, и това бе започнало да изчезва. Професионалното отношение изместваше личното. Освен външните затруднения ние имахме и свой проблем — нищо не ни засягаше лично, но и всичко правеше точно това.

Всеки наш ход трябваше да бъде професионален, но все пак мотивите ни оставаха лични. Можехме, разбира се, да твърдим, че всичко, което правим, е в самозащита и за да оцелеем, а пък може би за

Алена това си беше истината. Не беше така за мен обаче, това го знаехме и двамата — беше заради бъдещето и заради миналото, заради дома, който си бяхме устроили в Кобулети, както и заради онова, което се бе случило в Колд Спринг през онази есенна утрин в Нова Англия.

— Трябва да намеря отговора — твърдо заявих аз. — А ако начинът да го науча е да докарам виновниците тук, така и ще стане.

Дланите ѝ се придвижиха по ръцете ми, след това спряха и ме пуснаха — виждах колебанието във всяко движение, вътрешната ѝ борба. После тя отстъпи, излезе от кухнята и се загуби из къщата.

— Трябва да стягам багажа — дочу се от другата стая.

Тази нощ се любихме, пречистващо и жадно, а щом свършихме, останахме впити един в друг, както по време на най-голямата си страст. Нощта беше свършено тиха и спокойният снеговалеж се нарушаваше единствено от свистенето на климатика, който се опитваше да прогони студа от къщата.

Алена опря устни в бузата ми и прошепна:

— Ще те наранят.

— Знам.

— Аз ще дойда колкото мога по-бързо.

— Знам.

— Ще дойда за теб.

Целунах я.

— Знам — казах отново.

Сутринта вече я нямаше.

Четири дена чаках и наблюдавах.

А два дена по-късно, когато слънцето се скриваше зад планината и долината започваше да се смрачава, на вратата се почука. Бях запалил огън в камината донякъде заради студа, донякъде заради мрачните си предчувствия и самотата. Четях книгата с есета на Кърт Вонегът, която си бях купил в града, но прочетеното с нищо не подобри настроението ми.

Когато чух почукването — три бързи удара, непридружени от звънене — разбрах, че времето е дошло. Отбелязах страницата, до която бях стигнал, и оставих книгата на масичката, до един от пистолетите, „Валтер“, от скривалището в Сиатъл. За миг се поколебах

дали да взема оръжието със себе си, но после реших, че последното, от което имам нужда, е да им дам възможност първо да стрелят, а после да задават въпроси.

Щом чукаха на предната врата, значи вече бяха разположили екипа си и отзад. Не бях чул чупене на стъкло, нито бях усетил разместване на въздуха заради течение. Това значеше, че още не са проникнали вътре и изчакват да видят дали няма да побягна нанякъде. Разбира се, ако приемем, че целта им е да ме заловят, не да ме убият.

На вратата се почука отново, този път малко по-нетърпеливо.

Оставих пистолета на мястото му и тръгнах натам.

Трима души ме изчакваха на покрития вход, като никой от тях не беше явно въоръжен. Двама носеха сини дънки, ботуши и тежки шуби, а третият, в контраст с тях, бе облечен с костюм, елегантен балтон и ръкавици.

Разпознах двама от тримата, като единия си спомних от бензиностанцията. Тогава носеше черна шапка и лежеше по гръб.

— Шон — обърнах се към него и изненадах самия себе си, че името му ми дойде така лесно. — Как ти е рамото?

Тогава Матю Бауълс, онзи с тъмносиния костюм и черния балтон, направи крачка напред и ме огледа като че ли бях стока за продан.

— Гадина мръсна — процеди той, — наистина си ти.

— Наистина — съгласих се.

Бауълс ми се усмихна по същия измъчен начин, както преди три години и половина, когато го бяхме видели със Скот Фаулър за последен път. Беше същата усмивка, с която изслуша разказа ни за Оксфорд. С нея беше вдигнал телефона и бе дал нареждане Оксфорд да бъде пуснат. В усмивката личеше самодоволната увереност, че той знае повече от теб, че всичките ти догадки са неправилни и че той ще бъде наблизко, когато сам се увериш в това. Мразех идиотската усмивка.

Намразих я още повече, когато Бауълс изръмжа:

— Хванете го.

Шон и другият тръгнаха към мен и в същото време от вътрешността на къщата се чу скърцане и пукане. Протегнах ръце, защото си мислех, че ще ми сложат белезници, но това се оказа наивно от моя страна, защото Шон с нетърпение ме удари с юмрук от лявата

страна, точно под ребрата. Беше силен и злобен удар, но сигурно бих могъл да го отбягна, ако бях поискал.

После другият тип се присъедини към побоя и аз се свлякох на колене в покрития вход. Зад гърба ми се разнесе шум от движение и се чуха гласове — пристигаха хората, които бяха обкръжили къщата. Някой ме изрита с ботуш, последва го друг, после пак първият... пред очите ми пламнаха огньове, а в устата си усетих вкуса на собствената си кръв. Накрая не остана нищо освен студа от снега, натрупан на преспи върху верандата.

2.

— Патриот! — изсумтя Бауълс. — Едва ли може да се измисли по-голяма смешка.

Опитах се да изследвам вътрешността на устата си с език. Изглежда всичките ми зъби си бяха на мястото, макар че от солидното вътрешно разкъсване на бузата още сълзеше кръв. Опитах се да я изплюя на пода и открих, че долната ми устна е изтръпнала, така че вместо плюнка се получиха ситни капки. Грубият дъсчен под беше протрит и на него блестяха кръвта и слюнката ми.

Матю Бауълс се прехвърли на стола до масата срещу мястото, където бях поставен, и извади лаптопа си от калъфката. Винаги се движеше с лаптоп. Компютърът дрънна, когато го включи, и забръмча при зареждането на програмите.

Огледах стаята. Виждах добре и донякъде се учудих, че контактните ми лещи не са паднали при боя. А той, доколкото можех да си го спомня, беше много сериозен, навярно е имало и допълнителни удари, след като съм загубил съзнание. Болеше ме навсякъде и бях почти сигурен, че засега необадиците се части от тялото ми, като изтръпналата ми долна устна, щяха да го направят по-нататък. Не мислех обаче, че по мен има нещо счупено. Поне до този момент.

Самата стая беше доста неугледна — зле обзаведена, със стени, покрити с чепати борови дъски и под, който никога не е бил чистен. Тапицерията на канапето, някога червена, беше избеляла в розово-кафяв цвят, имаше няколко дървени стола и разнебитена маса, зад която ме бяха поставили. По стените бяха разхвърляни неравномерно аплици с прашни стъкла и едва-едва светещи крушки. Откъм лявата ми страна имаше два малки прозореца със спуснати завеси, но през пролуките им не се виждаше нищо.

Можеше да се предположи, че навън е нощ, макар да допусках, че прозорците са боядисани. Срещу мен, вдясно от канапето, се намираше или предната, или задната врата на хижата.

На канапето седяха двамината, които бяха с Бауълс, когато отидох да отворя вратата — Шон и другият. Бяха със свалени сака, като всеки от тях носеше кобур с пистолет на пояса, а от страната на Шон върху канапето беше подпряна пушка. Явно Шон беше по-старшият — и по възраст, и по маниери.

Когато погледът ми премина по тях, в очите на двамата светеше неподправена злоба.

Продължих да се оглеждам, а Бауълс все така тракаше по клавиатурата си. Над камината висеше избеляла, проядена от молци индианска черга. Нямаше никакви съоръжения за палене на огън и реших, че обстановката наоколо е само декор. Вдясно от мен започваше къс коридор, застлан с дебел оранжево-кафяв козак, с врати от двете страни. В същата посока беше и кухнята, разбрах това по звука от тиган върху печка. После долетя уханието на пържещ се бекон, примесен с по-слаб мирис на прах и отдавна неизползвани домакински прибори.

Хижата посвоему напомняше на онази, в която бяхме отвели Иля в Сънривър, и това ми се видя смислено. Далеч по-лесно беше, вместо да ме държат в Монтана, да ме придвижат на юг, по-далече от канадската граница. Със сигурност беше някъде навътре в горите, на уединено място, а такива места имаше много. Покрай тупкащата болка усетих и нещо като наркотик, което се опитваше да излезе от мен. Явно не съм бил напълно упоен, което значеше, че Уайтфиш не е останал толкова далече зад гърба ни.

— И така — измърмори Бауълс, без да вдига очи от лаптопа, — ти Патриот ли си?

Една от вратите по коридора се отвори и оттам излязоха двама души, очевидно доставени от същото място, откъдето бяха дошли и тези на канапето. Затваряха циповете на шубите си, а единият вече беше сложил кепе на главата си. И двамата бяха въоръжени, единият с пистолет, другият с полуавтоматична пушка. Подминаха масата, без изобщо да ме погледнат, и тръгнаха към Шон. Размениха си няколко думи шепнешком, така че не ги чух, после Шон ги отведе към вратата. Когато я отвори, в стаята влезе валмо сняг, тласнато от студения вятър. Той ги изпрати, затвори вратата и се върна на мястото си.

Бауълс гледаше към вратата, но сега отново се обърна към мен и процеди:

— Периметър.

Не казах нищо.

Отмести лаптопа и опря лакът на масата, наклони се към мен и ме загледа захилен. Беше махнал палтото и сакото си, но възелът на вратовръзката му бе стегнат и съвършено нагласен, както винаги. Беше горе-долу на моя възраст, може би съвсем малко по-голям, с права черна, сресана назад коса и бледо, почти юношеско лице. Очите му бяха толкова тъмни, че едва отличавах ирисите им.

— Нищо ли няма да кажеш за себе си?

Ръцете ми лежаха в скута и когато ги повдигнах, пръстите ми се схванаха. Бяха оковани с черни пластмасови белезници за еднократна употреба, но бяха стегнати повече, отколкото е нужно — виждах колко впити са в кожата ми. Повдигнах ги и му ги показах.

— Ще се шегуващ, така ли? — попита той.

Оставих ръцете си на масата, въздъхнах и попитах:

— Има ли нещо за пиене? — Усетих как засъхналата кръв по устата ми се напуква заедно с устните.

Той се замисли.

— Вода?

— Става — кимнах аз.

Бауълс се обърна към двамата на канапето и онзи, който не беше Шон, изсумтя и се изправи. После изчезна в невидимата за мен кухня. Там замърмори нещо. Не чух какво, но долових поне три гласа.

Значи бяха общо седем — Бауълс с другарчето му Шон и двамата на пост отвън. Може би някъде се спотайваха още няколко, но се съмнявах, тъй като в хижата едва ли имаше място за повече.

Ако представата ми за ограничения боен опит на Бауълс беше вярна, оставаха шестима, които навярно много добре си знаеха работата. При положение че бяха наемници — а присъствието на Бауълс говореше, че е именно така, — явно имаха подготовка, сигурно години служба в армията или флота, може би дори и стаж в специалните служби. Твърде голяма сила срещу Алена, която би трябвало да се справи сама с тях, и то в студа, с все още болен крак.

— Къде се криеше значи? — беше поредният въпрос на Бауълс.

— О, нали знаеш как е — върнах вниманието си към него аз, — тук-там.

— Допускам, че е било в Източна Европа. Може би и известно време в Африка.

Свих рамене.

Той провери нещо на екрана и натисна един и същи клавиш няколко пъти.

— Все пак си пътувал доста. Джакарта, Сао Паоло, Токио, Кито... а? А какво търсеше в Еквадор, Атикъс?

— Нали някой трябва да бере и кафето?

Бауълс се усмихна, кимна и отново чукна по клавиатурата. Чудех се дали има представа, че никога не съм бил в четирите града, които посочи. Ако знаеше, значи играеше някаква игра, но нямах представа каква е целта ѝ. Ако пък не знаеше, нямах никакво желание да го поправам.

Онзи, който не беше Шон, се завърна от кухнята и постави книжна чаша с вода до мен. Поех я в двете си ръце и отпих малко. Беше студена и ме заболяха зъбите.

— Патриот — за трети път каза Бауълс и на мен започна да ми става малко досадно. — Така и не отговори на въпроса ми. Ти патриот ли си, Атикъс?

— Вероятно не по начина, по който ти или Шон бихте го определили.

От канапето Шон ме изгледа още по-убийствено.

— Не обичаш ли страната си? — вдигна вежди Бауълс.

Срещнах очите му с поглед, който — надявах се — показваше ясно отношението ми към всички, задаващи такъв въпрос. Беше глупав реторичен въпрос, въпрос, задаван от хора, които се стремят да докажат моралното си превъзходство. С такива въпроси се установяват противници, а не се печелят приятели. Беше твърде общ, а за такива въпроси няма отговор.

Такива въпроси нямат нищо общо с мястото или с историята, с днешните обществени проблеми. С тях се търси отговорът само на едно — с нас ли си или против нас? — като „нас“ винаги означава хората, поставящи въпроса.

Този въпрос — от първия път, когато е зададен извън райската гадина — винаги е бил оправдание за насилието. Каин, сигурен бях в това, е попитал Авел дали обича страната си.

Бауълс продължи да ме гледа и се усмихна още по-широко. После се засмя тихо и произнесе още веднъж думата „патриот“. Обърна към мен лаптопа си, за да видя какво има на екрана.

Беше досието от Интерпол за Алена, макар че в него я наричаха Драма. Файлът, както пишеше най-горе, бе съставен през зимата на миналата година, само преди четири месеца, като осъвременена версия на по-стар полицейски доклад. Пак горе пишеше, че се посочват най-новите данни за местонахождението на „Десетте“. Думата Десетте бе поставена в кавички.

Бауълс внимателно приближи лаптопа си до мен, за да имам достъп до клавиатурата, така че аз прелистих документа с мишката.

Към файла имаше малка, зле фокусирана снимка. Бях я виждал много пъти досега. Беше остаряла, почти петгодишна, направена в Ню Йорк при опита ѝ да убие човек, когото аз пък се мъчех да предпазя. Бях донякъде учуден, че никой не беше успял да я снима по-добре след това. Имаше няколко реда с описание: пол, ръст, тегло, цвят на косата и на очите. Месторождение. Псевдоними. Отличителни белези. Използвани методи. Известните данни бяха вписани, а неизвестните — изпуснати, като много от попълненото беше невярно. Правилно беше посочен полът ѝ и това беше най-точното.

Проучих документа, като внимавах да огранича любопитството върху лицето си само върху него. Имаше графа за принадлежност към групи, друга за контактите ѝ и трета за известните сътрудници.

Следвах оскъдни и главно теоретични биографични данни, в които се предполагаше, че е подготвена от съветските служби, по-специално ГРУ, преди края на Студената война. На няколко страници се описваха престъпленията — както тези, които безспорно ѝ се приписваха, така и онези, за които я подозираха. Разделът завършваше с анализ на достоверността на данните и мнение доколко могат да бъдат полезни.

Описът на псевдонимите ѝ достигаше седемнайсет, от които разпознах само два. Единият беше „Наташа“. Никъде не се срещаше името „Алена“.

Като неин контакт беше посочен Данилов „Дан“ Коркева.

Списъкът на убийствата беше изложен по дати, от най-рано приписаните до най-новите. Обхващаше малко повече от десет години и включваше трийсет и три трупа. Седем от тях — през последните

три години, което правеше този раздел от файла твърде съмнителен. Самият аз бях до нея денонощно през този период и ако беше убила някого тогава, твърде вероятно щях да забележа. От убийствата, които ѝ се приписваха отпреди връзката ни, само две съвпадаха с разказаното от нея, а аз бях по-склонен да вярвам на нейните думи, отколкото на онова, което Матю Бауълс ми показваше.

Анализът в последна сметка беше, че Драма все още се приема за активна, а вече има и съдружник. В документа имаше и препратка към нов документ, озаглавен „Патриот“.

— Хайде, чети де — подкани ме Бауълс. — Знам, че ти е интересно.

Препратката ме отведе към нова страница, с ново заглавие и различна снимка. Снимката беше моя, с отлично качество, макар и малка. Също като при Алена, беше отпреди четири години.

Статията за мен беше подредена като нейната, макар че тук бяха попълнени почти всички раздели, повечето пъти правилно. Сред отличителните ми белези фигурираше тънкият белег през лявата буза и фактът, че сега се движа с контактни лещи. Ако се съди по файла, бях пътувал много в последните три години — до Сао Паоло, Джакарта, Токио и Глазгоу. Бях ходил и във Виена, Стокхолм, Брюксел и Кайро. И явно бях спрял за малко в Кито. Според написаното никога не бях се задържал дълго по тези места... Достатъчно, за да убия някого, преди да тръгна за другаде.

— Нарекли са те Патриота, защото си единственият от Десетте, за когото са осигурили всички данни — съобщи ми Бауълс. — Рождена дата и образование, разбира се, и военната служба. Уволнен си с почести, това е причината. Затова те наричат Патриота.

— Не съм чувал някой да ми казва така — възразих аз.

— Разбира се, че си чувал. Има те в списъка, Атикъс. Ти си един от Десетте. Поздравявам те.

Погледнах го и се опитах да разбера какъв е номерът. Нищо не потвърждаваше, че документът е истински. Бауълс спокойно би могъл да го изработи, а още по-вероятно някой от хората му. С цел да ме извади от равновесие, единствено заради психологическо надмощие в този разпит.

Имаше съвсем нищожна вероятност документът да е легитимен. Тоест чрез една или друга машинация Атикъс да е представен на Интерпол като наемен убиец. Безспорно, описаните престъпления са били извършени и тогава би било съвсем лесно да се припишат на мен. Пък и тук се говореше за Десетте, за хора като Алена и Оксфорд. Когато вършеха работата си, те оставяха много малко улики след себе си. Присъствието им на местопрестъплението най-често се базираше на предположения и слухове.

Бауълс повдигна глава развеселен:

— Мислиш, че съм си го измислил?

— Не — тръснах глава аз.

— Това е добре.

— Мисля, че си прекалено зает, за да вършиш работата на момче за поръчки. Сигурно си имал момче за поръчки в Белия дом.

— Сега вече съм в частния бизнес, Атикъс.

— Но когато въвлече Иля в това, не беше.

— Всъщност аз с мъка си спомням името му.

— Тогава за кого работиш? — вдигнах глава аз. — Кой ти дърпа конците, кой ти дава нареждания?

Той се облегна на стола си и се направи на учуден:

— Защо, въпроси ли имаш?

— Въпроси дал Господ. Интересува ме кой, интересува ме и кога, а ако реша да стигна до края, интересува ме и защо.

— Защо?

— Колд Спринг. — Погледнах покрай Бауълс към Шон, който все така седеше на канапето. Ако се беше придвижил междувременно, аз не бях го забелязал. — Защо този тип и приятелите му Грант и Марк се опитаха да ме убият? Защо вторият екип после нападна безопасния дом? Ето такива въпроси. След онова, което стана с Оксфорд, нещата трябваше да приключат, нали, Мат? Ти самият го каза.

Когато споменах престрелката, дясната ръка на Шон леко се придвижи към рамото му. Той я спря и я върна в скута си. Изглежда ме продължително и с повече омраза от преди. Не можех да преценя дали наистина ме мразеше заради това, че го бях прострелял, но не бих го обвинявал, ако беше така.

— Боли ли те? — попитах го — При по-студено време?

— По земята имаше много кръв — отбеляза Шон.

— Част от нея беше твоя.

— Част. Но това не се дължеше на теб.

Бауълс вдигна дясната си ръка и махна към Шон, за да не отговаря. Не беше нужно да си прави труда.

Шон и така не изглеждаше склонен да се хване на въдицата.

— Ти имаш толкова много въпроси — отбеляза Бауълс. — А аз имам само един: къде е тя?

— Драма ли? — вдигнах вежди аз.

— Да. Къде е тя, Патриоте?

— Да пукна, ако знам — отвърнах аз. — Не съм я виждал от онази твоя гадост преди три години.

— Да не би да си мислиш, че ще ти повярвам?

— Е, не особено.

— Къде е?

— Не знам — отвърнах аз и тонът ми беше искрен, защото наистина не лъжех.

— Трябва да поговорим с нея — натъртено каза Бауълс. — Ако ни я доведеш, можем да се споразумеем и за двама ви.

— Да се споразумеем?

Бауълс кимна.

— Опитвам се да си представя как би станало това — замислих се аз. — И мога да си представя само, че ще получим два изстрела в главата на цената на един.

— Онова, което стана в Колд Спринг, беше грешка. Да го забравим. Беше страничен ефект от събитията с Оксфорд, това е всичко. Грешка от престараване. Нарезданията се объркаха, имаше лоша комуникация. Просто грешка.

— Прав си — кимнах аз. — Просто грешка.

Той изобщо не схвана мисълта ми и продължи:

— Опитваме се да я поправим. Това правим през последните няколко години. Но ти и Драма решихте да изчезнете. А как бихме могли да поправим грешката, след като ви няма?

— Значи я поправяте, като ме пребивате, слагате ми белезници, а после ме домъквате насред гората да ми зададете въпроси.

— А ако бях дошъл сам и бях почукал на вратата ти в Уайтфиш, ти с радост ли би разговарял? След като ме обвиняваш за събитията в Колд Спринг?

— Аз умишлено подадох заявлението си за паспорт.

— Искал си да те открием, разбирам това. Онова, което изглежда не схващаш, Атикъс, е, че си един от Десетте. Ти си един от гадните Десет — най-смъртоносните, най-опасните, най-добре обучените професионални убийци днес в света. Ти си Оксфорд, Атикъс. Ти си Драма. Станал си човек, който — ако можеше да го видиш, когато главата ти си беше на мястото и ти пазеше хората, вместо да ги пречукваш — би те накарал да се напикаеш от страх.

— Ласкател — промърморих аз.

— Така че разбираш защо мотивите ти ме изпълват с подозрения, защо си мисля, че срещата ми насаме с теб е един от бързите начини да се окажа мъртъв.

— Умишлено подадох заявлението си за паспорт — повторих аз.

— Защото си имал да питаш нещо ли?

Повдигнах окованите си ръце и докоснах носа си с показалец.

— Значи се връщаме там, откъдето започнахме — подхвана Бауълс. — Къде е Драма?

— Казах ти, не знам. Но кой иска да ни убие? Кой насъска срещу нас Шон и приятелите му?

Бауълс ядосано тръсна глава:

— Няма да стане така. Ако е някой от сегашното управление, трябва да е високопоставен, но не прекалено виден. Но е все пак човек с достатъчно влияние, че да отклони вниманието на медиите от онова, което се случи в Колд Спринг. Колко души бяха убити? Двама при бензиностанцията и още поне шестима в безопасния дом? Това беше сериозна новина, нали? Някой трябва да е взел много сериозни мерки, за да прикрие това.

Бауълс отново тръсна глава.

— Къде е тя, Атикъс?

— Ти искаш да получиш нещо срещу нищо — вдигнах глава аз. — След като си ме пребил и оковал в белезници, мислиш ли, че ще се откажа от единствения си коз?

— Да — заяви той, — мисля, че ще го направиш.

Шон и приятелят му на канапето се изправиха.

— Да не си решил с бой да си изкараш отговора?

— Ама ти наистина си арогантно копеле — изръмжа грубо и ядосано той. — А и няма на какво да разчиташ, ясно ли ти е това?

Висиш във въздуха като малоумния койот от анимационните филми, който разбира какво става едва след като е изхвърчал от скалата. Толкова ли си инат или тъп да не разбираш, че вече нямаш шанс? С това не можеш да се справиш, не разбираш ли? След като си станал един от Десетте, вече нямаш приятели, нямаш нищо. Достатъчно е само да звънна по телефона и със случая ще се заеме ФБР.

Тогава онзи, който не беше Шон, се появи в хола и извика „хей“. Почти веднага и двамата, с които беше разговарял, когато отиде да налее вода, се появиха откъм кухнята. Както останалите, и те бяха бели, трийсет и няколко годишни, носеха дънки и пуловери. Онзи, който не беше Шон, им помахаша да дойдат при нас.

Бауълс се надигна от стола и затвори капака на лаптопа си.

— Ще ни кажеш къде е тя. И по този начин ще си спестиш адски много неприятности.

— Чие е разпореждането — вдигнах глава аз. — Кой ви изпрати тук?

— Изведете го навън — поръча Бауълс на Шон.

— Само името — настоявах аз. — Дай ми само името и ще ти кажа това, което те интересува.

Бауълс ме изгледа с отвращение.

— Дори да ти го кажа, Атикъс, няма да си в състояние да направиш нищо — заяви Матю Бауълс.

3.

Когато каза „Изведете го навън“, Бауълс всъщност имаше предвид изведете го, съблечете го и го спукайте от бой, като го изтъркаляте много пъти в снега. Това означаваше и да не ми говорят, но и да не правят нищо, което да ме спре, ако аз реша да проговоря; означаваше да не си пестят труда, макар че студът и усилията на тримата трябваше да свършат работа. Означаваше, че да изнесат кофа вода от банята и да я плиснат отгоре ми, също е добра идея, за да придвижват нещата.

Когато тръгнах към мен, аз грабнах лаптопа на Бауълс и разбих с него носа на човека, който ми беше донесъл вода. После се опитах да убия един от останалите, като забих края на компютъра в трахеята му. Той се отмести и аз не успях и вместо това го праснах в гърдите, но тъй като имах да се справям с още трима в същото време, не се обвинявах за пропуски. Смогнах да ритна някого в коляното и с радост чух стона му. Тогава Шон ме сграбчи откъм гърба и аз изпуснах лаптопа. После всички се скупчихме ведно и бяха нужни усилията на четирима, за да ме изнесат в студа и снега. Изпуснах ме на два пъти, защото, за разлика от Уайтфиш, вече не смятах за нужно да се държа учтиво. Мярнах няколко дебели дървета и ясното звездно небе, когато накрая ме извлякоха навън, макар че нямаше никакви други светлини — стана ми ясно, че където и да се намирахме, можех да си шумя, колкото искам, без някой да обърне внимание.

Молах се на бога Алена да знае къде съм, да е някъде наоколо въоръжена, да изчаква с готов план да се справи със седмината. Трябваше, разбира се, да има предвид и хората за наблюдение отвън, за да не оставя никого зад гърба си.

Шон и останалите ме заковаха в снега с лице надолу, като опряха колене във врата и гърба ми. Снегът беше дълбок, на места до метър, и отне всяка топлина от тялото ми.

Един от биячите се беше сетил да донесе и ножици, затова лесно отделиха ризата и панталоните ми от мен. Беше все пак по-добре от

нож, защото не нараняваха кожата ми. Оставиха ме само по долни дрехи, това беше всичко. Като забравим високия адреналин и страха ми, треперех още преди да ме започнат.

Тогава прибягнах до кофата. Мръсниците я бяха напълнили с гореща вода, а това засили още повече усещането ми за студ. Всъщност водата може и да не е била толкова гореща, пък и нямаше нужда да бъде. Така или иначе, усещах, че ме пари.

Обработваха ме един по един. Общо взето, не закачаха лицето ми, не толкова за да запазят красотата ми, колкото да не си изцапат ръцете, макар че всички носеха ръкавици. Веднъж се опитах да се изправам, но бързо ме повалиха отново. Използваха главно юмруците си, макар че онзи, който не беше Шон, в началото ме изрита и кракът му попадна в хълбока ми, почти на мястото, където бях прострелян. Удвоената болка прониза целите ми крака, а реакцията ми така се понрави на причинителя, че той беше готов да повтори ритника, но Шон го спря. Не знам дали Шон беше поел ролята на доброто ченге, дали се боеше да не ме повредят прекалено и да не мога да говоря, или защото тези изпълнения му се харесваха по-малко. Каквато и да е била причината, тя не го спря да ми нанесе жесток удар в бъбреците, когато дойде неговият ред.

Това, което ми причиняваха, болеше. Болеше по много различни начини. А и ме ядосваше и унижаваше.

Но това не беше най-лошото. Най-лошото беше съмнението, което започна да се прокрадва покрай проточилия се бой. Докато ръкавиците им се спускаха отново и отново, цепеха и разкъсваха кожата ми.

Тя не идваше. Или не можеше, или не искаше, а това „не искаше“ се заби най-дълбоко в съзнанието ми. Нищо друго нямаше такова значение... след всичко, което се случи помежду ни, след всичко, което си бяхме споделяли и говорили. В ума ми се появяваше файлът от лаптопа на Бауълс, онзи, който беше само четири-петмесечен и ми казваше неща, каквито само глупак би забравил. Тя беше професионалистка, една от Десетте, тя беше Драма... така че не бе ли възможно всичко да е било просто игра? Защо трябваше да се тревожи за онова, което ми се случва? Защо трябваше да се тревожи за онова,

което бе станало с някаква си жена, моя приятелка, а не нейна? Защо трябваше да рискува живота и свободата си за всичко това?

Беше ме предупредила. Беше се опитала да ме предупреди да не го правя, да не ги предизвиквам, да не се оставям в ръцете им. Нямаше да дойде — това се бе опитала да ми каже. Бях сам.

Тя не идваше.

Бяха ме накарали да се съмнявам в нея. И това повече от всичко останало ме караше да ги мразя.

След известно време, не знам точно колко, те спряха и Бауълс се появи от къщата с чаша, от която апетитно излизаше пара. Беше си сложил палтото и ръкавиците, като че ли да ми покаже колко му е топло за разлика от мен. Провря се през снега към мястото, където аз треперех и кървях, приклепна и изчака да срещна погледа му. Това отне известно време, защото аз главно се канех да припадна, но и защото ми отне много време да фокусирам погледа си. Околната светлина бе направила снега син и той изглежда се надигаше покрай мен. А там, където се бе стичала кръвта ми, беше станал черен.

— Къде е тя, Атикъс?

Зъбите ми тракаха така силно, че ми беше трудно да проговоря.

— Чие е разпореждането? — попитах накрая.

Той поклати тъжно глава, после изля половината от горещото си кафе върху все още завързаните ми ръце. Горещината избухна върху претръпналата ми кожа, запрати искри и бодежи в костта, а аз изкрещях и се хвърлих към него. Той обаче очакваше това и се отдръпна, а аз се стоварих с лице надолу, като ръцете ми горяха и от студ, и от горещина.

Повдигнах глава от снега и го видях застанал само на сантиметри от мен, а останалите се бяха събрали пред входа на хижата.

Бауълс придвижи чашата си над главата ми и леко я наклони, като че ли се канеше да изсипе остатъка върху врата и гърба ми.

— След няколко минути ще те върнем вътре — заяви той. — Ще те оставим да се стоплиш. Ще те почистим. Може и да ти разрешим да подремнеш. После ще те върнем пак тук и ще повторим цялата работа. Само че тогава няма да си нося чаша кафе. Ще съм взел цял чайник от самата печка, разбираш ли ме, глупав лайнар?

Зъбите ми така тракаха, че не можах да отговоря, затова само кимнах.

— Кажи ми още сега къде е Драма и как мога да я намеря и целият въпрос тук приключва. Нищо друго не искам от теб, Атикъс, само това — къде е тя?

— Защо? — попитах аз, като се затрудних да произнеса и тази думичка.

Той изглежда сметна въпроса за неимоверно отвратителен.

Тръснах глава, защото си дадох сметка, че не ме е разбрал правилно. Трябвахме им и двамата, дотолкова бях схванал. Тъкмо затова бяха нападнали и безопасния дом по същото време, когато удариха и мен. Опитвах се да ни убият, това не беше нищо ново — нито за него, нито за мен.

Втория път ми беше още по-трудно да го кажа:

— Защо точно ние?

Доколкото го виждах, Бауълс изглежда се колебаеше, но накрая тръсна глава — явно беше решил да не отговаря. Този път бях сигурен, че разбира точно какво го питам, но въпреки това не искаше да ми каже мотива им.

Каквото и престъпление да бяхме извършили — Алена, аз или двамата заедно, каквато и заплаха да представлявахме поотделно или в комбина, той нямаше намерение да ми обясни.

Бауълс придвижи чашата си и изля още капка кафе във врата ми. Чух някакъв вик и се запитах дали не е мой. Когато го чух втори път, вече разбрах, че не е. Идваше откъм дърветата и откъм мрака зад мен. Беше ужасен, изпълнен със страх и болка. Бауълс, Шон и останалите замръзнаха на място.

— Мамка му мръсна — измърмори Бауълс.

Примигнах няколко пъти в опит да наглася поне едното си око на фокус. Зачудих се дали този път вече не бях загубил една от лещите си.

— Добре! — извиках накрая. — Печелиш, ще ти кажа къде е тя.

Бауълс захвърли чашата си и същевременно бръкна в палтото, като не застана на едно място дори и след като извади пистолета си. Изобщо не погледна към мен.

— Това е Драма, тя е, мамка й, мръсницата е дошла, за да си го прибере — в скоропоговорка съобщи той на останалите. — Домъкнала се е тук и досега ни е наблюдавала, а вие ще я откриете и ще я убие.

Всички едновременно започнаха да се движат под командата на Шон. Двама изтичаха към къщата, а един остана край нас. Бауълс се извъртя отново към мен и при движението си изрита снега. Сграбчи ме за пластмасовите белезници и опря пистолета до слепоочието ми.

— Ставай веднага — нареди той. — На колене!

Опитах се да се съпротивлявам не само за да печеля време, а и защото почти всичко по мен болеше; онези места, където нямаше болка, пък бяха изтръпнали от студ. След още няколко минути щях да си имам проблеми с премръзването, ако все още не бях достигнал това клинично състояние.

Докато Бауълс насила ме изправяше на колене, двамата, които бяха изтичали до къщата, отново се появиха с три дълги пушки и три комплекта очила за нощно виждане в ръце. Всички освен Шон и Бауълс вече бяха въоръжени с дълги пушки и защитни очила.

Бауълс навря дулото на пистолета във врата ми.

— Не прави това — изръмжах аз.

— Млъквай, по дяволите, и я извикай, извикай...

Долетя трети писък, по-насечен от предишните два. Гласът, който го издаде, звучеше много измъчено и някак жално. Като че ли страдалецът беше не само в агония, а и ужасен до смърт. Всички покрай мен го чува и никой не му се зарадва.

— Господи Боже мой! — прошепна единият. — Това е Раян. Какво ли му прави гадината?

Шон прокара ръка през гърлото си, с което даде на останалите да разберат, че иска да спрат да говорят. Те послушно замълчаха, а той с поредица от жестове им показва как да се разположат. Тримата тръгнаха към редицата дървета, заобикалящи хижата, а движенията им потвърдиха, че съм бил прав за подготовката им. Движеха се умело — достатъчно раздалечени, за да не се струпват, и все пак не толкова далече, че да не могат да се притекат на помощ един на друг. Разговаряха помежду си с жестове и навярно знаеха къде е приятелят им Раян, защото се движеха уверено към мястото на кръсците.

— Хвърли пистолета — обърнах се към Бауълс. — Изслушай ме.

Той ме стрелна с поглед, после заби дулото още по-силно във врата ми. Студенината му не ми хареса повече от натиска върху кожата ми.

— Извикай я. Кажи ѝ да се покаже.

Ако имах възможност, щях да се изсмея. При моето положение обаче само се закашлях и изсумтях, като изпуснах още кръв и плюнка.

Вдясно от мен, до самия ъгъл на хижата, единият от хората на Шон залитна и в същия миг дървената стена зад него се разцепи и се покри със слой мръсотия и кръв. Звукът от изстрела дойде почти едновременно и мощният гърмеж на магнума размърда дърветата. Човекът се свлече на колене, после се строполи по очи в снега.

— На седем часа! — извика един от останалите. — Дулото присветна на седем...

Върхът на главата му се раздроби, преди да довърши фразата си.

Шумът от изстрела последва ехото от първия.

И Шон, и последният му човек се хвърлиха на земята. Шон постъпи по-умно, защото отбягна хижата и се повали в дълбокия сняг. Беше разумен ход, освен ако Алена не бе заела позиция на по-високо място. Аз обаче знаех, че не е, затова снегът щеше да го скрие от прицела ѝ.

Последният от хората му нямаше този късмет, защото опита да се прикрие зад ъгъла на хижата. Почти успя и ако беше малко по-бърз, а Алена малко по-бавна, би се отървал. Но не успя.

Бауълс потрепна уплашено, после заби пистолета си по-дълбоко във врата ми. Мина ми мисълта да му го отнема и да се освободя, но я пренебрегнах. Позата, в която бях, никога нямаше да ми позволи толкова движения.

— Ще те убия, ако не се покаже — каза Бауълс, все още без да ме поглежда. — Ще те убия.

— Тогава няма да я видиш повече — отвърнах аз. — Ако произведеш този изстрел, няма да я видиш. А ти трябваме и двамата, нали?

Той тихо изруга.

— Хвърли пистолета — подканих го отново. — Моля ти се, Матю.

— Млъкни! Шон! Шон, виждаш ли я?

— Трябват ми отговорите — подсетих го. — Можеш да ми ги дадеш сега. Махни пистолета, недей така.

Пистолетът се отдели от врата ми и за миг аз реших, че се е вразумил. Той отстъпи една крачка от мен.

— Знам, че си там! — извика към дърветата Бауълс. — Знам, че си там и ще го убия, ако не се покажеш! Предай се!

— Недей! — извиках аз колкото на Алена, толкова и на Бауълс. Опитах се да се изправа и да блокирам изстрела, който знаех, че ще последва.

Той вдигна оръжието към мен и го насочи с две ръце към главата ми.

— Броя до пет! — кресна Бауълс.

— Просто хвърли оръжието!

— Четири!

— По дяволите, Бауълс...

— Три!

Тогава в гърдите му се отвори дупка, точно върху гръдната кост, и Матю Бауълс се строполи като кукла, чиито конци са прерязани. От устата му бликна пенеста кръв, стече се по устните и закапа в снега.

Пое последната си глътка въздух той умря.

— Глупав нещастник — измърморих аз. — От теб се искаше само да ни отговориш.

Хвърлих се към пистолета, който Бауълс беше изпуснал, но пръстите ми бяха прекалено изтръпнали, за да се справя. Отне ми прекалено дълго време, бях бавен; единственото, което си мислех, беше, че ако Шон иска да довърши започнатото от Бауълс, няма да мога да го спра. Нямах представа къде е, което означаваше, че и Алена не го вижда. С пистолета в подутите си, безполезни ръце с мъка се изправих на крака, като се хлъзгах по снега. Зъбите ми бяха спрели да тракат и отново усещах топлина, макар опитът да ми казваше — това е много лошо, имам хипотермия и няма да издържа още много в студа.

Тогава видях Шон. Стоеше до вратата на хижата. Вдигнах оръжието прекалено бавно, но той не помръдна. Осъзнах защо. Той нямаше оръжие и двете му ръце висяха немощно. Нещо блесна между пръстите му.

— Това е просто бизнес — процеди Шон. После бавно помести ръка и ми показва какво държи. — Това е ключът от белезниците ти. Вземи го.

Направих още няколко стъпки.

— Говориш ли руски?

Останах объркан само за миг.

— Не.

На руски, колкото можех по-силно, извиках на Алена да не го застрелва, че отиваме в хижата, за да се стопля.

Шон потрепна от резкия ми тон и това беше единственото му движение, преди да го достигна.

— Влизай вътре — наредих му.

Влязохме в развалините, които бяха останали от предната стая. Масата и един-два стола бяха разбити по време на престрелките. Едва не се строполих върху канапето, макар че не усещах никаква топлина. Шон се обърна да затвори вратата.

— Не го прави — провикнах се аз.

— Но топлината ще излети.

— Тя ще те убие.

Той се спря и ме наблюдаваше как протягам ръце, все още с пистолета в тях. Съмнявах се дали бих могъл да достигна спусъка, ако се наложи, а мисля, че и той се съмняваше. Постави ключа в белезниците и го завъртя.

— Махни ги от мен.

Не усетих нищо, когато пхна пръсти между верижката и кожата ми. Разкопча белезниците и внимателно ги преметна през пистолета, без да го докосва, после ги захвърли на пода. Веднага щом свърши, разкопча шубата си и ме наметна с нея.

— Благодаря — смънках аз.

— В спалнята има одеяла. Ако отида да ги взема, тя ще ме убие ли?

Поклатих глава.

Отиде да вземе завивките и се върна с три тъмни одеяла, които миришеха на нафталин и плесен. Тъкмо увиваше второто около краката ми, когато влезе Алена. Шон не я чу и единствената причина аз да я видя, беше, че гледах към вратата.

Тя се беше облякла подходящо за времето и за случая — със зимно камуфлажно облекло. Косата ѝ беше скрита под черно кепе, което почти не се виждаше под качулката на бялата шуба. Дрехите ѝ бяха покрити с кал и мръсотия, но бялото на шубата ѝ контрастираше с кръвта, избила по десния ѝ ръкав. На гърба си бе преметнала огромен „Уинчестър“, с каквито местните хора ходят на лов за едър дивеч, а в

ръката си държеше един от пистолетите, които бяхме прибрали от сиатълското скривалище — преработен „Рюгер“ с вграден заглушител.

Държеше пистолета насочен към тила на Шон още откакто стъпи на прага, а от изражението й ставаше ясно, че не само смята да го убие, а трябва да го направи. Изобщо не си личеше да ме е забелязала.

— Не — казах й. — Добронамерен е.

Нито Алена, нито Шон помръднаха. Очевидно се мразеха. Тя държеше оръжието, насочено към тила му, а той стоеше съвършено неподвижен с последното одеяло в ръце.

— Помага ни — промърморих. — Можеш да затвориш вратата.

Шон премести погледа си към мен, не направи друго движение. Не изглеждаше уплашен, но не беше и радостен.

— Вратата — повторих аз.

Без да сваля пистолета и без да изпуска от поглед Шон, Алена направи крачка назад и затвори вратата с ботуша си.

— Кой е този? — попита тя на грузински.

Трябваше ми малко време, за да се ориентирам в поредния език. Започвах да се унасям — още един признак на хипотермията.

— Шон. Прострелях го онзи път в Колд Спринг.

Тя се замисли.

— Но трябва да го убием.

— Надявах се да не го правим.

Тя се замисли. После сниши пистолета, без да го пуска, но вече не беше насочен към главата на Шон.

— Махни се от него — вече на английски му нареди тя.

С онази предпазливост, която човек използва при допир с отровни змии, Шон вдигна ръце и предпазливо се отдалечи от мен. Заобиколи останките от вратата и остави достатъчно пространство за Алена. Тя го гледаше съвършено безизразно. Измина почти минута, преди някой от нас да помръдне.

После тя дойде до канапето и ме огледа.

— Извинявай, че те накарах да ме чакаш.

— Нищо, нали си вече тук — смънках аз. — Само че сега малко се унасям.

Не чух какво ми отговори, но когато ме събуди след известно време, видях, че още съм на канапето, вече със сухи дрехи. По болката, която пронизваше крайниците ми, съдех, че все пак ще се съвзема.

— Скоро ще съмне — съобщи тя на грузински. — Трябва да тръгваме.

Примигнах, за да докарам света на фокус, и видях, че Шон седи на стола, с белезниците вече на неговите ръце. Гледаше ни безизразно. Доколкото виждах, тя не го беше наранила, макар че, разбира се, имаше начини да го направи, без аз да видя следи от това.

Приседнах на стола, а Алена постави някаква гореща чаша в ръцете ми. Беше свалила бялото си защитно облекло и бе почистила донякъде кожата си от кръвта.

— Защо правиш това?

Тя не си направи труда да го погледне.

— За всеки случай.

— Е, вече съм буден — преминах на английски аз. — Махни му белезниците.

Алена сви устни като че ли бях казал нещо неприятно. Все пак набързо свали белезниците и се върна при мен на канапето.

Отпих от чашата и открих, че вътре имаше само подсладена гореща вода — нищо не е имало такъв хубав вкус в живота ми. Опитах се да пия бавно и когато я преполових, реших да опитам да се поместя. Болката и схващанията ме накараха да се намръщя.

— И така, Шон — започнах аз, — какво да правим с теб?

— Или ще ме убиеете, или ще ме пуснете — отвърна той. Погледна за миг към Алена и върна очите си върху мен. Прегъваше длани и мърдаше пръстите си и аз се запитах колко силно ли го беше вързала Алена.

— За кого работи... работеше Бауълс?

— Мислех си, че е към Департамента по отбраната. Като чух как ти говориш с него обаче, предположих, че съм сбъркал, но че той все пак е свързан с Белия дом. Не знам, никога не ни е казал.

— Наскоро ли научи за връзките му с Белия дом?

— Аз работя за „Горман-Норт“, господин Кодиак. Наемник съм. Поемам работата, свършвам я, вземам парите си и очаквам следващата задача. Това е специална мисия — знам, че разбирате термина.

— Каква беше мисията ти?

— Да ви задържим. Ако е възможно, да задържим и жената. Да ви използваме, за да открием жената, ако не можем да я открием иначе.

— И тогава?

— Трябваше да се освободим от вас.

Възхитих се от начина, по който го каза — както всичко останало, свързано с работата, без лично становище, просто като факт.

— Значи Бауълс ти беше посредникът, така ли? — вдигнах глава аз.

— Не знам дали Бауълс е плащал на „Горман-Норт“ за услугите ни — отвърна Шон, — но той определено осъществяваше връзката. Ръководеше този случай и предишния, в Ню Йорк.

— И просто се е случило да участваш в двете задачи?

— Нашите служби се броят на пръсти, вие сам го знаете.

Отпих още глътка от подсладената си вода.

— И намаляват от ден на ден.

Шон отново стрелна с поглед Алена, явно се мъчеше да формулира мисълта си, после ми каза:

— Не знам с какво сте се занимавали и защо сте им трябвали. А и не се интересувам. Не ми е работа да го правя. Пуснете ме и аз ще им кажа какво стана — че сте ни разбили.

— Защо да ти даваме тази възможност? — намеси се Алена.

— То ще се разбере така или иначе. Няма как да се отървете от труповете — в снега и през деня. Хората, които ви търсят, ще разберат, че сме провалили работата и че още сте на свобода. И да ме убиеете, и да ме пуснете, това няма да се промени.

— Освен ако не го покрият. Както покриха случая в Колд Спринг — поклатих глава аз.

Шон се замисли.

— Да, и това е възможно. Макар че не знам какво се променя. И така ще знаят какво е станало.

Довърших подсладената си вода, като си мислех, че Шон има право.

— Кажи си името, цялото име.

— Шон Барън.

— Какъв си бил преди? В „Делта форс“?

— Във флотската разузнавателна служба — отвърна той с известно възмущение.

— Морската пехота?

— Семпър Фай^[1].

Предпочетох да не обръщам внимание на иронията във всичко това и си послужих с перилото на канапето, за да се изправа.

— Ние си тръгваме, Шон Барън. Ако ни дадеш още няколко часа, преди да съобщиш в „Горман-Норт“ за резултата от операцията, ще ти бъде благодарен.

Изглежда се учуди, но бързо го прикри.

— Мога да задържа доклада си до довечера, да им кажа, че едва тогава съм се развързал.

— Няма да ме изтълкуваш погрешно, ако ти кажа, че се надявам никога да не се видим пак — свих вежди аз.

— Бог ми е свидетел — отвърна Шон Барън, — не бих искал да се срещаме и първия път, ако зависеше от мен.

[1] Semper Fi — „Винаги верен“ от лат. Semper Fidelis; девиз на морската пехота на САЩ — Б.ред. ↑

4.

Макар човек винаги да върши работата си сам, нещата никога не са оставени на самотек. Наоколо винаги има други: хора, които дават нарежданията, хора, които те учат на нещо, хора, които помагат на операцията.

Във всеки етап ти си член на мрежата.

Може да си взет от сиропиталище в Магадан на осемгодишна възраст, да си подготвен от британските специални служби или да си вербуван от специалното подразделение „Делта“. Няма никакво значение кога е започнало всичко. Независимо дали си избран, дали си бил доброволец, или си попаднал случайно, в един момент решението е взето и от войник, настойник или дете ти се превръщаш в убиец — тогава става цялостната промяна. Трансформацията отчасти е психологическа, необходима фаза в образованието ти, диктувано от онези, които ти дават заповедите — това е нуждата да бъдеш отделен от стадото. Вълкът няма как да се движи заедно с овцете и дори да има подобно намерение, овцете никога не биха го допуснали.

Това е механизъм за оцеляване. Онова, което правиш сега по повеля на правителството, на някоя група или заради някаква кауза, е изключително опасно. Всичко трябва да се върши тайно и анонимно, а най-добрият начин да останеш анонимен и да запазиш тайна, е да сведеш броя на замесените до един. Затова и работиш сам.

Или поне се преструваш, че е така, защото всъщност имаш подкрепа. Независимо дали тя идва от правителството, групата или каузата ти, зад теб стоят хора, хора, които ще ти осигурят необходимото, за да вършиш работата си. А те го правят не защото те харесват или защото съдбата ти ги интересува. Правят го защото ти си инструмент и трябва да бъдеш направляван, да бъдеш използван както му е редът. Щом ти си техният чук, те не само те насочват към дъската и ти заръчват да удрияш; снабдяват те и с пироните. Това, че ти плащат заплата — ако изобщо ти плащат — е просто още един начин за насочване на инструмента.

Трудно е да се обясни колко важна е мрежата. Те ти дават цел, защото без тях не би могъл да бъдеш използван. Те определят целта ти. Осигуряват нужните сведения и средства, начините, по които да я достигнеш. Билети за самолет и оръжия, документи за самоличност и пари, карти и снимков материал — всичко, което изискваш, за да изпълниш задачата. И ако ти изпълниш поставената задача успешно, накрая те посрещат, грижат се за раните ти, за да можеш да продължиш да шлифоваш уменията си, да си останеш инструмент, който да се използва отново и отново и отново, докато или се изхаби, или се загуби поради повреда или по стечение на обстоятелствата.

Може и да си сам наистина, но никога не командваш парада.

Докато по някаква причина не решиш, че е най-добре да правиш всичко това за себе си и само за себе си, а не за правителството, за някаква група или кауза. До деня, когато откриеш, че светът се е променил и ти вече не си полезен, че предстои скоро да се превърнеш в бреме. До деня, когато установиш, че заплащането, което получаващ, е несъизмеримо с риска, който поемаш. До деня, когато осъзнаеш, че единственото удоволствие в живота ти е станало отнемането на чужд живот.

Малко вероятно е решението ти да се опира на морални задръжки, на въпросите за правилно и погрешно, за добро и зло. Ти си това, което си, онова, в което те са те превърнали, а една от първите им задачи при отделянето ти от стадото е била да ти втълпят, че подобни въпроси вече не те интересуват. Инструментите не ги е грижа как ги използват; не оръжието убива, а човекът, който го е насочил към главата на жертвата, а после е дръпнал спусъка. Оръжието е механизъм. Убиец е стрелецът. А работата им да те убедят, че ти си просто механизъм и нищо повече, е била много, много задълбочена.

И дори тези аргументи да не са успели напълно да отмят въпросите или изцяло да приспят съзнанието ти, сам виждаш, че е по-добре да не говориш повече за това. Нито с господарите, нито със себе си.

И така, независимо дали е заради оцеляването ти, от страх или от алчност, ти вземаш онова, което ти предлагат, и си тръгваш. А тъй като си инструмент и усъвършенстването ти е струвало милиони долари, пък си научил и опасни за останалите неща, които са заплаха за сигурността, кариерата и бъдещето им, те не са особено склонни да те

пуснат. Би било иначе, ако беше останал предан, но по някакви причини това е вече минало и лоялността ти е мъртва.

Така че не можеш просто да си тръгнеш.

Трябва да бягаш.

И сега за първи път ти си наистина сам. Няма към кого да се обърнеш, няма кой да ти помогне. Няма я мрежата, нямаш и поддръжка.

Озоваваш се сам с шепа тайни и известен брой умения, меко казано, изключително специализирани. Умения за продан, но ако се продават на подходящите хора, разбира се, при което възниква друг проблем: как да намериш тези „подходящи“ хора, без да се разкриеш пред правителството, групата или каузата, за които — поне според тях — ти си вече предател?

Би трябвало да имаш пари, ако си умен и ако си бил съобразителен. Възможно е дори да си много богат с придобитото по време на работата за господарите. Ако пък си много умен и си подготвен за този ден, част от тези пари може да са прибрани на сигурно място. Независимо дали са много или малко, парите ще се свършат, защото нещата, които трябва да правиш, за да оцелееш, струват скъпо. Много от тях са и незаконни и затова се купуват с огромна надценка.

Сега си човек без самоличност, защото всяко твое предишно име е известно и на хората, които току-що си предал. Значи трябва да се скриеш в нова черупка, под ново име. А това е жизненоважно, за да оцелееш. Как би могъл например да си наемеш апартамент, щом не можеш да докажеш, че си онзи, който твърдиш, че си? Парите ти няма да стигнат за дълго.

Възможно е, естествено, да решиш да обърнеш гръб на онова, което знаеш и което можеш. Ако напускането ти е било продиктувано от стремеж за самосъхранение, а не от алчност, можеш да прецениш дали да не преминеш към „нормален живот“. В края на краищата знаеш много неща и имаш много умения.

Легитимен пазар за уменията ти обаче няма. Нямаш никакви препоръки. Военната ти служба, ако си бил в армията, не бива да се разкрива. След като нямаш самоличност, нямаш и биография. Вече си трийсетгодишен, а в графата „досегашни назначения“ в заявлението за

постъпване на работа си принуден да пишеш „нямам“. А това със сигурност не изглежда добре в иначе добре оформената професионална биография. Можеш да получиш някъде работа като сервитьор, а може би и като помощник-монтъор в гараж или като чистач на канцеларии посред нощ, но колко би могъл да изкараш по този начин, преди парите ти да се стопят?

Положението ти се усложнява допълнително и от това, че те издирват. Хората, които си предал, положително те търсят под дърво и камък. Досега си успявал да ги отбягваш, но те могат да бъдат много търпеливи, тъй като ресурсите им са почти безгранични — чакат да видят къде ще се появиш и в какво си се превърнал.

Затова накрая вземаш решение. Ще предложиш за продан тези свои умения, които имат пазарна стойност. Ще се заемеш с онова, което и дотогава си правил. Ще продадеш единствената си продаваема стока. Ще се предоставиш на разположение, защото — както добре знаеш — винаги се намират мъж или жена, които по някаква причина искат смъртта на друг мъж или друга жена, а нямат възможност да я предизвикат.

Ти си тази възможност. Ти си механизмът. Това е услугата, която си обучен да предложиш.

И точно тук вече се сблъскваш с проблема. Нямах абсолютно никаква възможност да се справиш сам с онова, което ти е възложено. Невъзможно е, защото часовете на деня просто не са ти достатъчни. Стоката, която предлагаш, е незаконна, а това означава, че този, който плаща за услугите ти, трябва да бъде проучен детайлно, преди дори да помислиш да приемеш поръчката му. Твоята стока е незаконна, затова трябва да се предпазиш така, че властите да не те открият. Пак защото стоката ти е незаконна, инструментите за извършването ѝ също се доставят по незаконен начин. И отново защото стоката ти е незаконна, ти не можеш дълго да останеш един и същи човек, затова трябва да си подготвил повече самоличности, които да сменяш една след друга.

За всяка от тези операции е нужно време, а ти още не си се доближил до първата си мишена.

Не можеш да се справиш сам. Нужна ти е помощ. Трябват ти услугите на човек, който да ти осигури предишната подкрепа или поне

нещо, доближаващо се до нея. Някой, който да се заеме с детайлите, докато ти се грижиш за самата работа.

Независимо дали ти харесва, ще се наложи да се довериш на някого.

Трябва ти адвокат.

Швейцария е прекалено очевиден избор. Наистина, швейцарската репутация за дискретност и вещина при работата с финанси е напълно заслужена, но тъкмо заради това тя е и обект на нежелано голямо внимание. Трябва ти място, през което преминават много пари, а и много хора. Място, в което — в идеалния случай — пребивават повече чужденци, отколкото местни. Място, където честите ти пристигания и заминавания няма да привлекат ничие внимание.

Монако е идеално за целта.

А след като е уточнено мястото, трябва да се намери и подходящият човек. Към това се подхожда много внимателно. Неправилният подход към неподходяща личност може да сложи край на кариерата ти, преди тя да е започнала. Нужни са проучвания. Идеалният избраник би бил мъж, над петдесетгодишен и ерген. Да работи в собствена или в достатъчно известна и почитена чужда фирма, но чиито клиенти да са непознати за света. Не ти е нужна фирма, която представлява, да кажем, самата Парис Хилтън; трябва ти фирмата, представляваща останалата част от семейството Хилтън.

Преравяш вестниците и архивите онлайн. Търсиш имена, на които си попадал в предишната си работа — силни мъже или жени, които изплуват твърде рядко и стоят заровени във вестници като „Файненшъл Таймс“ или „Монд“. Хора, може би свързани с групи като Карлайл или Блекстоун.

Правиш списък на кандидатите и научаваш всичко за тях, колкото може по-бързо и дискретно. Еди-кой си от някоя фирма е женен и има три малки деца. Еди-кой си от друга фирма веднъж е арестуван за притежание на наркотици. Еди-кой си се появява от време на време по обществени събития, срещи и т.н. Друг пък през последните две години е пътувал три пъти по Тайланд с частни превозвачи.

Не се спираш на никого от тях, тъй като не ти вдъхват сигурност.

Ако имаш късмет, накрая може да ти останат три-четири имена. Вече е време да предприемеш нещо.

Организиращ срещата в кантората на адвоката. Уговорили сте я доста набързо, преди ден-два. Ако проучванията ти са били резултатни, може да си споменал и името на друг клиент на фирмата, който да е помогнал за връзката. Облякъл си се за случая. Ако си жена, може да си избрал нещо по-провокативно от обикновено не за да прелъстиш кандидата, а за да установиш по-добри личностни взаимоотношения. Ако си мъж, може да закъснееш минута-две и да се извиниш със служебна заетост.

Посрещат те в кантората, предлагат ти стол и почерпка. Приемаш чаша вода. Разговаряте най-общо, но когато вратата се затваря, двамата с кандидата оставате насаме.

Кандидатът се обръща към теб по име и пита с какво може да ти бъде полезен. Казваш му, че би искал да получиш правата върху определен имот наоколо. Изборът зависи от платежоспособността ти, тъй като в момента не разполагаш с големи ресурси (макар че ако всичко върви добре, ще възстановиш всички външни харчове). На каквото и да се спреш, цената трябва да е прилично висока, от което да личи, че вложените средства ще оправдаят времето на клиента, но де не бъде така необичайна, че да те разори. Ако финансите ти не са на нужното равнище, преди да достигнеш Монако, би могъл пътем да прескочиш до Южна Франция и да ги попълниш с обир на някоя банка, а още по-добре, чрез продажба на наркотици. Възможно е да се наложи това да стане многократно, макар че, разбира се, всяко престъпление те поставя в по-уязвимо положение.

Една скъпа кола би подпомогнала каузата ти — чисто ново ферари или пък астън мартин. Малката яхта също би ти свършила работа. Най-доброто обаче си остава недвижимият имот.

В този момент съобщаваш на кандидата, че желаеш да си купиш малка вила тук, в Монако. Да не е нещо кой знае колко луксозно, може би не повече от пет-шест милиона долара. Животът ти е така подреден, че пътуваш доста, но тук така ти харесва, че би искал поне за отделни периоди да пуснеш корени в Монако.

Виж, тук мога да ти бъда от помощ, казва кандидатът.

Чудесно, пляскаш с ръце ти. Вече съм си избрал мястото.

Кандидатът се усмихва.

По въпроса за правата, които искам да получа, продължаваш ти, бившата ми съпруга е златолюбива мръсница и затова бих искал покупката ми да не се вписва в регистрите. Дали би могло имотът да се запише на някоя фиктивна компания, като в книжата не се намесва името ми? Иначе казано, да притежавам имота, без от това да са оставени писмени следи? Възможно ли е това?

Усмихваш се, но съвсем леко, достатъчно, за да разбере кандидатът, че не си наивен.

Тогава се случва едно от две неща.

Отначало кандидатът се намръщва леко от смущение, а може би се обляга на стола си. След малко започва да ти обяснява със съжаление, че законите в Монако — банковите закони — са съгласувани с френската система, а там подобни действия са незаконни. Той много съжaliaва, но не може да ти помогне.

В този момент ти изглеждаш донякъде учуден, извиняваш се за загубеното му време и си тръгваш.

Единият от кандидатите е задраскан.

Във втория случай кандидатът те оглежда секунда-две, после кима и заявява, че това нещо може да стане, като се маневрира около закона. Може да спомене нещо за добавка към цената, но най-вероятно няма да го направи — би било твърде нетактично.

Ти отговаряш, че си очаквал това и би оценил всяка помощ от негова страна.

Тогава сделката се осъществява. Оставаш в Монако достатъчно, за да видиш финала ѝ, благодариш на кандидата и го питаш дали можете да си сътрудничите и в бъдеще.

Възможно е тук той да каже „не“ — не е склонен да нарушава закона повече. Но ако дотук всичко е минало добре, ако сте постигнали известно разбирателство, той със сигурност ще отговори „да“.

Благодариш му и се разделяте.

Навярно след две или три седмици ти му се обаждаш и си уреждате нова среща. Колкото по-скоро, толкова по-добре — ще отнемеш само няколко минути от времето му. Ако предишната ви сделка е била толкова успешна, колкото изглежда, той ще приеме.

Пристигаш в кабинета му с чанта за книга. Не от онези лъскави металически куфарчета, които като че ли кресят „нечестно спечелени пари“. По-добре е нещо елегантно, най-хубава кожа. Кандидатът те поздравява сърдечно и те въвежда в стаята. Предлага отново почерпка, но този път ти отказваш. Извиняваш се, че бързаш за влака.

Тогава поставяш чантата си на масата и я отваряш, докато говориш. Казваш му, че имаш някакви дела в Южна Африка и ще му бъдеш много благодарен, ако може да ти пази това — просто да го остави в служебната си каса до завръщането ти в края на седмицата. Показваш му съдържанието — пачка след пачка пари, най-добре в долари. Половин милион долара, казваш му и добавяш, че — естествено — ще си платиш за услугата.

Възможно е все пак сумата да му се стори твърде голяма и той да откаже. В този случай е най-добре да се извиниш и да си тръгнеш без повече обяснения.

Ако се съгласи, правиш горе-долу същото — благодариш, вместо да се извиниш, преди да се отправиш към гарата.

В действителност не отиваш в Южна Африка. Оставаш си в Монако и следиш кандидата под микроскоп, поне под най-добрия микроскоп, който можеш да си осигуриш без външна помощ. Първо трябва да се убедиш, че не е казал на никого за връзките си с теб, особено на властите.

Това може да се установи сравнително лесно. После започваш да проследяваш движенията и делата му, което ти отнема повече време. Отбелязваш си какви са обществените му навици, кои са съдружниците, приятелите, любовниците му. Наблюдаваш го, когато не е на работа, когато се движи из града, вкъщи. Опитваш се да откриеш неща, които може да си пропуснал, които могат да се окажат като негов пасив. Защото скоро ти и кандидатът ще навлезете в много дълги и много сериозни партньорски взаимоотношения. А след като направите и следващата крачка, ще стане много трудно да се поправят резултатите от погрешната преценка. Преди нещата да са стигнали дотам, е моментът да се сложат спирачките.

Така че вървиш по стъпките на кандидата и се опитваш да научиш колкото е възможно повече за него. Една сутрин, след като си го проследил до работното му място, ти сменяш посоката и се

завръщаш в дома му. Вмъкваш се вътре и извършваш цялостна проверка, която ти отнема почти целия ден. Правиш я внимателно, за да не останат следи от посещението ти. Проучваш дрехите му, като оглеждаш етикетите; установяваш името на шивача му. Изчиташ старите му любовни писма, скрити в задната част на най-долното чекмедже на бюрото. Откриваш колекцията му от порнографски DVD-та. Установяваш, че има слабост към скъпото уиски. Водиш си бележки за всичко.

Оттегляш се, след като си огледал всичко. Време е да вземеш решение. Можеш ли да се довериш на този човек? Достатъчно ли е алчен, за да ти свърши работа, без да те излага на ненужен риск? Патологична или осмислена е готовността му да престъпва закона?

Но във всички случаи няма начин да премахнеш риска от онова, което ще предприемеш. Най-доброто в случая е да направиш добре претеглено предположение. Ще приемеш ли кандидата, или ще го изоставиш?

В последна сметка ще се наложи да се довериш на някого.

Единайсет дена след като си оставил чантата си у кандидата, му се обаждаш отново. Този път разговаряте лично. Казваш му, че тази вечер ще бъдеш в града, че би искал да наминеш и да си прибереш чантата, да си оправите сметките и да поговорите за други дела. Приемаш за даденост, че кандидатът ще те посрещне с радост.

Пристигаш вечерта, в самия край на работното време, когато кабинетите се заключват, и кандидатът те приветства, пита те как е преминало пътуването. Ти отвърщаш, че всичко е добре. Той те кани в кабинета си и ти връща чантата. Не си правиш труда да я отваряш — вярваш му, както и той вярва на теб — но изваждаш плик от джоба си и му го подаваш. С благодарност за помощта, казваш му.

Той потиска желанието си да преброи парите в плика, но от допира усеща, че са доста, и то в брой. Слага плика встрани и отново, както всеки път, ти предлага нещо за пиене. Този път ти приемаш чаша уиски или бренди, а той с удоволствие сипва и на себе си.

Вече и двамата сте седнали удобно и се отпускате. Ти може би запалваш цигара или разхлабваш вратовръзката си, но с поведението си показваш, че имаш свободно време, а с това подканяш и него да се държи така. Говорите си за маловажни неща, ти може да подхванеш

нещо за някое от хобитата му, за които си разбрал, докато си го проучвал. Правиш го деликатно, в идеалния случай той се досеща едва след няколко дена, че си заговорил за парижкото самолетно шоу, защото си знаел колко обича старинните самолети.

Накрая оставяш чашата си и казваш на кандидата колко високо цениш всичко, което е направил за теб. Оказал ти е толкова навременна помощ, че ти вече си мислиш за разширяване на деловите ви връзки.

Той показва, че се е заинтересувал. Моли те да продължиш.

Аз съм консултант, започваш ти, в доста рискован бизнес. Имам клиенти по целия свят, повечето от тях са много, много дискретни и не искат да се знае кои са всъщност. Затова дори аз трябва да съумея да се разграничавам от хората, за които работя.

Кандидатът те слуша внимателно. От изражението му съдиш, че се мъчи да определи какво точно представлява „рискованият ми бизнес“.

Продължавайте, подканва те той.

Вижте сега, вдигаш глава ти, знам, че всичко това звучи много потайно, но в моята професия да се запази самоличността на клиента е най-важното условие. Сигурен съм, че разбирате нуждата от такава дискретност.

Абсолютно.

Ти кимаш, сякаш за да потвърдиш, че неговите думи и твоите мисли са в пълно съгласие. Привеждаш се и го поглеждаш право в очите. Трябва ми човек, за когото съм сигурен, че е едновременно отговорен и находчив, за да действа като мой посредник. Човек, който може да ми урежда делови предложения от разнообразни източници, а после своевременно и поверително да ми ги препраща. Контактът с мен, като изключим няколко лични срещи, може би ще се ограничи само с няколко съобщения годишно.

Облягаш се на стола си, за да му дадеш възможност да осмисли казаното.

Ако сте заинтересуван да ми помагате по този начин, трябва да знаете това. Годишният ми доход се изразява в десетки милиони долари. Ясно ми е, че онова, което ви предлагам, ще отнеме доста от времето и средствата ви. Щом действате като мой агент, така да се каже, ще ви бъде предоставен щедър дял от моите приходи. Смятате ли предложението ми за интересно?

Следва мълчание, докато кандидатът размишлява. Опитва се да съпостави онова, което знае, с перспективата за щедър дял от милиони долари годишно. Той със сигурност вече е решил, че онова, с което си вадиш хляба, е незаконно, но все още не знае точно до каква степен. Мъчи се да си представи на какъв риск ще се подложи не защото има основание да се бои от теб — макар че ако е човекът, който ти трябва, вече сигурно е разбрал, че ти си определено опасен — а защото парите не биха му трябвали, ако не може да ги изхарчи.

Да, кима той, преди паузата да се е проточила прекалено. Да, заинтересуван съм.

Ти се усмихваш, от което личи колко те радва решението му.

Чудесно, поздравяваш го. Мисля, че ще се сработим много добре, а вие ще се убедите, че контактът ни ще се окаже доходоносен.

И аз имам това чувство, съгласява се той.

И в момента работя върху един проект, подхващаш ти със спокоен тон. Сега ми трябва шофьорска книжка за Обединеното кралство с моята снимка, но с различно име.

Паузата този път е съвсем кратка. Може би защото вижда, че първото нещо, което искаш от него, след като сте се споразумели, е противозаконно. Или защото вече е измислил как да го направи.

Мога да го уредя, уверява те той с усмивка. Да, мога да го уредя.

5.

Името на адвоката на Алена беше Никола Саржанти.

— Нямам представа какво очакваш да ти кажа, Елисавета — сви рамене Никола Саржанти, — дори да беше постъпила на работа в „Горман-Норт“, това не може да се докаже. Цялата сделка, от начало до край, е свършено анонимна. Ти винаги си искала да бъде така... и за едната, и за другата страна.

Алена измърмори нещо гърлено, после се извърна от адвоката, който седеше на фотьойл до прозореца на хотелската ни стая:

— Нали щеше да бъде американска работа?

— Работа на американска земя ли? — попита Саржанти. Акцентът му сега изглеждаше повече италиански, отколкото френски. — Или работа, поръчана от американец?

— Вторият вариант, вторият.

— Същата работа е. Невъзможно е да се каже. — Никола Саржанти въздъхна тежко и се обърна към леглото, където се бях излегнал: — Майкъл, моля ти се кажи ми за какво е всичко това.

— Имаме някои неприятности — отвърнах аз, като посочих раните по тялото си. Цветът им беше страхотен и макар масажът на Алена да бе свалил повечето от отоците, ивиците от зелено, жълто, червено и синьо стояха все така ефектни и се простираха от раменете надолу, като изчезваха едва под колана на панталоните ми.

Пораженията можеха да бъдат и много по-лоши. По мен все още имаше изтръпнали и болезнени места, но премръзването не ме беше засегнало, така че пръстите и на ръцете, и на краката ми можеха да се движат. Още три дена почивка и щях да съм отново в бойна форма, така да се каже.

Никола Саржанти успя да се усмихне любезно.

— Мога ли да попитам как се озова в това жалко положение?

— Просто паднах — отвърнах аз. — В снега.

Алена наливаше чаша портокалов сок от каната, останала на подноса от закуската ни.

На него имаше и кана чай, както и няколко бързо вехнещи пресни плодове.

— Добре — съгласи се със Саржанти тя, докато ми подаваше чашата и противовъзпалителни хапчета. — Проверяваш ли още какви проучвания се правят?

— Не толкова често, колкото преди. — Саржанти нагласи очилата си и върна вниманието си към нея, а гласът му си оставаше все така тих и благ. — Но ги проверявам, да. Ще напомня все пак — ти ми каза, че си се оттеглила, Елисавета, затова не би трябвало да гледаш на това като на някаква слабост в работата ми. Последните няколко години не намирах за нужно да ги следя толкова отблизо, колкото преди. — В очите му проблесна лъч надежда. — Все пак още събирам заявки за твоите услуги. Не смяташ ли да преразгледаш решението си?

— Не, не смятам. Оттеглила съм се. И ще си остана така.

Саржанти кимна леко и обиколи стаята с поглед. Не каза нищо, пък и не беше нужно. Щом тя искаше да си остане извън активните действия, какво можеше да каже той.

Услугите му обаче все още й трябваха и той получаваше солидно годишно възнаграждение, за да осигури онова, което ни беше нужно.

Това беше третият ми случай на лична среща с Никола Саржанти.

Първият беше преди две години и половина във Варшава, в хотел „Радисън“ на ъгъла на ул. „Гжибовска“ и авеню „Йоан Павел II“, близо до деловия център на града. Използвахме случая и за редовната годишна среща на Алена с адвокатата й, и за да му се представя аз. Тя вече беше обяснила, че аз съм неин съдружник и се надява Саржанти да ми осигури същото обслужване като на нея с по-високо заплащане, естествено. Той се съгласи и единственият му въпрос беше дали тя все още държи на намерението си да се оттегли и ако е така, дали сега аз бих поел клиентите, от които тя се отказва. Изглежда доста се изненада, когато му обясних, че не, за момента не търся никаква работа.

Втората ни среща беше почти тринайсет месеца преди сегашната, в Москва, в хотел „Россия“, близо до Кремъл. Следващия месец „Россия“ не работеше, макар да се съмнявах нашите дела да са имали нещо общо с това. Тогава Саржанти снабди Алена и мен с нов комплект документи за самоличност, а после двамата цяла нощ

преглеждаха сметки. Адвокатът отбеляза, че разходите надвишават приходите ѝ, но после я увери, че влоговете са много добри и сега сметките ѝ са в повече от добро състояние. Инвестициите ѝ, научих тогава, се състояли главно в недвижимо имущество из целия свят. На московската среща тя му даде указания да продаде две от тях — едното в Хонконг, другото в Калифорния. Общата стойност на двата имота надхвърляше трийсет милиона долара.

Като се има предвид, че сега Никола Саржанти получаваше четиридесет процента за услугите си — бяха трийсет, докато представляваше само нея — той изглежда никак не се тревожеше, че тя се е оттеглила от активна работа. Затова нямаше нищо чудно, че когато онзи ден тя му изпрати имейл с текст „Вторник сутринта Гроув“, той зарязва всичко останало, за да се срещне с нас в хотел „Гроув“, Бойси, щата Айдахо, тази сутрин.

Не беше предприел пътуването единствено от алчност. Беше дошъл, защото трябваше. Такива бяха връзките ни. В такива случаи идваше, защото не беше чужд на мисълта, че в противен случай или Алена, или аз щяхме да го убием. Единственият начин да се отърве от спогодбата си с нея и с мен, беше собствената му смърт.

Той, естествено, знаеше това толкова добре, колкото ние с Алена. А това, че не се тревожеше ни най-малко, говореше много за него. Не смятам, че изобщо е мислил за това — мисълта да я предаде му беше напълно чужда и навярно е било така още преди да види огромните хонорари, с които тя се разпореждаше. Саржанти вече наближаваше седемдесетте и се беше оттеглил от частната практика. Имаше всичко, което би могъл да пожелае, и повече пари, отколкото някога би могъл да изхарчи.

Адвокатът ми стана много симпатичен още първия път, когато се срещнахме във Варшава. От разказите на Алена очаквах да е четиридесет и няколко годишен, може би петдесет, но той се оказа двайсет години по-възрастен. Косата му, доколкото я имаше, беше съвсем сива и като че ли залепена за скалпа, а главата му имаше формата на яйце. Беше неподправено грозен, като че ли генетиката преднамерено бе съчетала чертите му по погрешен начин. Очите му бяха приглушено кафяви, раздалечени и с тежки клепачи; и двете бяха така изпъкнали, че се питах как не се удрят в очилата.

Носът му някак си изглеждаше едновременно тесен, чип и плосък, с ноздрите напред, а устата му беше малка, като че ли за компенсация на огромните органи над нея. Картината на лицето се довършваше от дупчици, следи от детски болести.

Несправедливостите от страна на природата обаче при него се компенсираха от парите. Зимният костюм му стоеше отлично, а и той го носеше със стил — от сребърната вратовръзка и скъпите тиранти до изисканите кожени обувки. Дипломатическото куфарче, което изглежда винаги носеше, светеше с топлината на истинската кожа, а швейцарският му часовник, всеки път различен, хващаше окото с непретенциозната си елегантност.

В демонстрацията на богатство при него нямаше никаква показност. Той просто го имаше, беше доволен от това и друго не го интересуваше.

Аз знаех какво е алчността или поне си мислех, че знам, но Никола Саржанти ме накара да я видя под изцяло различен ъгъл. За него въпросът не опираше до придобиване на богатството, а на първо място до правото му да го притежава и държи. Именно право или чувството за право, породено от някаква психологическа потребност или травма. Каквито и да бяха причините обаче, той беше алчен, защото така искаше, и затова смятах, че Алена е избрала най-подходящия довереник в негово лице. Тя задоволяваше това негово желание. И го правеше по начин, който караше Саржанти да чувства, че напълно заслужава всичките си притежания.

Алена се приближи до прозореца и помести пердето.

— Колкото до заявките за моите услуги — подхвърли тя. — Нали не им отговаряш?

— Не мисля, че има смисъл — призна Саржанти.

— Въпреки това те постъпват, тия заявки, постъпват по установените канали, нали?

— Не ми е известен друг начин да запазя тайната около услугите ти освен по установения от години начин. Твоята анонимност — и тази на Майкъл, разбира се — е съвършено запазена. С никое свое действие не съм те изложил на риск, Елисавета, уверявам те. — После добави: — И заради теб, и заради себе си.

Алена пусна пердето и се усмихна на Саржанти, който все така седеше там:

— Не се безпокоя, Никола. Не това ме тревожи.

— Е, радвам се. Както знаеш, винаги съм се отнасял към работата си за теб по най-отговорния начин.

Аз се обадох от леглото, където седях:

— Известно ли ти е дали един и същи човек или една и съща група хора са се опитвали да се свържат с нея?

Саржанти наостри уши, като че ли правеше анализ на въпроса.

— Не съм сигурен какво искаш да кажеш, Майкъл...

— Процесът си остава същият, нали? Започва по един и същи начин, от едно и също място, като се променят единствено посредниците или предварителните стъпки те да се свържат с теб?

— О, да. Съществуват няколко варианта за начален контакт.

— И когато си получил сигналите, когато си ги проверил, то просто не си им обърнал повече внимание, така ли?

— По-скоро не съм предприел нищо.

— Добре, не си предприел нищо. Не си отговорил.

— Точно така.

— Обаче все още получаваш заявки. Значи някой не схваща за какво става дума или просто не обръща внимание.

Саржанти се намръщи.

— Може би е така. Смятах, че заявките се правят от различни хора, а не от един и същи човек отново и отново. А това, разбира се, е възможно.

— Колко са местата за първоначален контакт — попитах аз. — От колко места се влиза във веригата?

— Пет — едновременно отговориха Алена и Саржанти.

Погледнах я:

— Възможно ли е да знаят повече от едно място?

Тя поклати глава.

— Значи имаме многократни опити чрез едно място за контакт?

— Сигурно е така.

Никола Саржанти затвори очи на стола си и явно се опитваше да си припомни нещо.

— Един момент — промърмори той.

Алена се извърна и седна на леглото до мен. Сложи дясната си ръка върху моята просто за да усети пръстите ми. Изглеждаше уморена и разтревожена, но също и виновна — не я бях виждал такава.

Преживяванията ни от хижата в Монтана се бяха отразили много по-зле върху нея. Докато Бауълс и останалите ме обезобразяваха, чувствата на Алена, която бе дошла да ме освободи, бяха наранили нежната ѝ душа. Бяха я принудили да се върне към онова, което беше преди, да се усъмни дали някога би могла да се промени.

Ясно ми беше какво мисли, както беше приседнала на леглото, без да ме гледа, уплашена дори да стисне ръката ми. Независимо от това, което ѝ бяха донесли последните три години, в момента всичко това ѝ се струваше само илюзия.

Тя все още беше инструмент за убиване, все още беше онова безлично нещо, и щеше да продължи да бъде.

От стола си в хотел „Гроув“ Никола Саржанти, вече отворил очи, се обади:

— Човекът от Кейп Фиър — изпращал е съобщения до г-н Колинс четири пъти през последните две години и половина.

— Сигурен ли си? — попита Алена.

— Естествено.

— Човекът от Кейп Фиър — повторих аз.

— Никола ще ти обясни — подхвърли Алена и отново потъна в собствените си мисли.

— Човекът от Кейп Фиър се казва Луис Удбърн — започна адвокатът. — Продава яхти. През последните десетина години всяка Коледа получава традиционната за Франция порцеланова кукла. Когато я разбива, открива в нея 10 000 долара, които да харчи както си поиска, и един телефонен номер. Номерът, естествено, се променя всяка година. В момента е на частна гласова поща в Лондон, която се занимава със свързване на кандидати за брак. Като отплата за годишния си подарък Луис Удбърн приема обаждания до офиса си, когато търсят по работа г-н Джейкъб Колинс. Г-н Колинс е съученик на г-н Удбърн, с когото той не се е виждал от дванайсетгодишен. Обажданият се пита дали г-н Удбърн знае къде би могъл да открие г-н Колинс. Г-н Удбърн обяснява, че не е виждал г-н Колинс от училище, но ако го срещне, би могъл да запише име и телефонен номер, които да му предаде. Когато получи името и номера, той ги оставя като запис в гласовата поща, откъдето аз ги прибирам.

— Кога точно правиш това?

Саржанти погледна към Алена, която изобщо не даде знак, че ни слуша. Той прие това за разрешение и продължи:

— Ако Елисавета все още търсеше клиенти, бих се обадил на номера, който имам. Когато разговорът не е директен обаче, оставям свое съобщение, в което давам име, час и номер, на който да ме намерят. Ако се свържат с мен по описания начин, Елисавета ще ме инструктира за време и място, когато да уредя лична среща. Тогава клиентът ще бъде взет от уреченото място и ще бъде доведен на място, подобно на сегашното, за предварителен разговор с мен. Понякога и Елисавета може да присъства, макар да е скрита.

Кимнах с разбиране. Ако всеки от петте предварителни контакта предхождаше толкова заплетена и сложна процедура, би било почти невъзможно да се направи обратната връзка със Саржанти или Алена, преди да се установи, че връзката е редовна. Който и да е бил инициаторът на първоначалния контакт, той със сигурност би го направил под измислено име, така че всяко разследване би довело до задънена улица.

В каквато въпрос бяхме и сега.

Алена рязко се изправи с думите:

— Благодаря ти, че дойде, Никола. Нали си взе листчето?

Саржанти се изправи от стола си и ако се беше засегнал от резкия начин по който тя приключи разговора, с нищо не се издаде. Взе чантата си от мястото ѝ до стола, вдигна я в скута си, внимателно набра комбинацията на ключалката и я отвори. Извади отвътре сивкав плик, малко по-дребен от американския бизнес стандарт, но издут от книжа. Поднесе го на Алена, после затвори чантата, изправи се и посегна към палтото си.

— Искате ли да проуча г-н Колинс? — попита и двамата ни.

— Не — поклати глава тя, после добави: — Довечера ли ти е самолетът?

— Ще прекарам нощта в Монреал. Ще си бъда вкъщи вдругиден.

— Трябва ни резервация за хотел в Уилмингтън, Северна Каролина. — Алена посочи плика, преди да го подхвърли на леглото. — На едно от тия имена, ако обичаш.

— За колко време?

— Три седмици.

— Ще ви я осигуря, преди да тръгна за Монреал — увери той, после се наведе и целуна Алена по двете бузи, а тя му отвърна.

Кимна и на мен, после тръгна с нея към вратата. Изчаках резето да се върне в жлеба си, после изсипах съдържанието на плика върху леглото до себе си. Вътре имаше четири нови самоличности, по две за всеки от нас, като навсякъде бяхме представени като съпруг и съпруга. Комплектите бяха пълни — от шофьорски книжки до кредитни и библиотечни карти. На единия комплект беше написано, че сме канадци от Торонто, а в другия бяхме описани като американци от Сейнт Луис. За всяка самоличност имаше и задграничен паспорт.

Алена се върна, като се спря до хотелската количка да си налее останалия портокалов сок.

— Уилмингтън?

— Нямах представа какво друго да направя, Атикъс. — Тя се обърна към мен, пресуши чашата си и я остави на количката. От гласа ѝ личеше, че е разстроена. — Беше много смело предположение, че човекът, който се опитва да се свърже с г-н Колинс, е същият, който се опитва да ни убие. Но просто не знам какво друго да направя.

— Дали от „Горман-Норт“ са се опитали да използват контакта на г-н Колинс? — попитах я.

— Не мисля, че някога съм работила за „Горман-Норт“. Разбира се, може и да бъркам. Струва ми се, че изпълних две задачи за ЦРУ, преди да съобщя, че се оттеглям чрез контакта Колинс. Като се имат предвид връзките между правителството и частните предприемачи и контактите между двете сфери, разумно е да се допусне и че някой в „Горман-Норт“ е научил за това. А може и всичко да е случайно съвпадение.

— И не е свързано с Белия дом?

— Всичко се гради на предположението, че „Горман-Норт“ е връзката с Белия дом, но и това изобщо не е доказано.

— Но и няма защо да се мисли, че връзка липсва.

— Нито пък, че има.

— Значи отиваме в Кейп Фиър, наблюдаваме г-н Удбърн и се надяваме, че този, който се е опитвал да се свърже с теб чрез него, ще му се обади отново, така ли?

— Или той самият вече го наблюдава и ако го забележим, ще го поемем оттам.

— А от наблюдателя ще се опитаме да измъкнем онова, което се надявахме да научим от Бауълс.

Тя изглеждаше почти съсипана:

— Не ми оставаше нищо друго, Атикъс.

— Аз не те обвинявам.

— Той щеше да те убие и трябваше...

— Не те обвинявам, Алена.

Тя стисна силно устни и сви дланите си в юмруци.

Чертите на лицето ѝ се склупиха, от което проличаха гневът, смущението и страхът ѝ.

— Ела при мен — подканих я.

Тя почти по детски тръсна глава.

Замислих се за миг и промълвих:

— Ти вече не си онова, което беше. Не се залъгвай, че си.

Ядосаният ѝ глас съответстваше на гнева в очите ѝ, но всичко беше насочено повече към нея самата, отколкото към външни хора или предмети:

— Не можеш да твърдиш това. Ти не знаеш. Не бива да го казваш.

— Ако бях на твое място — започнах аз, — ако ти беше в снега, полугола и подложена на такъв бой, ако Бауълс насочваше пистолета си към твоята глава, и аз щях да направя същото.

— Не, аз го повалих, чуваш ли? — тръсна глава тя. — Трябваше да съобщя, че съм там, да ги отделя от теб. Двама души обикаляха къщата — убих първия, но втория задържах, за да го измъчвам, да го накарам да крещи и те да разберат, че съм там. Нарязах го така, че да го заболи и те всички да го чуят.

Гласът ѝ заглъхна. Вече не гледаше към мен.

Смъкнах се от леглото, като потрепнах от болка, когато краката ми докоснаха пода. Тя все още не искаше да ме погледне, дори когато сложих длани на раменете ѝ и я обърнах към себе си. Имаше какво да кажа — неща, които биха я накарали да се почувства по-добре за действията си, за онова, което беше някога и което се боеше да не остане завинаги. Бих могъл да я уверя, че вината ѝ и чувството към себе си са свидетелство за възвърналата се човечност, че онова, което каза на Дан в Портланд, е вярно.

Имаше много неща, които бих могъл да кажа, за да ѝ помогна в сегашната криза, да я накарам да се съвземе, но не казах нищо. Просто я държах в прегръдките си, а тя ме оставяше да го правя. Със сигурност не казах, че думите ѝ изобщо не променяха отношението ми.

А ако ролите ни бяха разменени, аз бих направил съвършено същото. Включително и отрязване на парченца от пазача, за да го накарам да крещи.

6.

В десет часа на другата сутрин вече бяхме на магистралата I-84 и пътувахме на изток. Алена караше субаруто, което бяхме купили от гараж за коли втора употреба предната вечер. То беше петгодишно, тъмнозелено, вървеше добре, но миришеше малко на котешка урина, с което си обяснихме защо тя го получи толкова евтино. Беше го купила със същите документи за самоличност, които използва при придвижването ни от Портланд до Уайтфиш и с които плати сметката ни в „Гроув“. Преди да излезем от Боаз, унищожихме предишните си документи. За пътуването през страната щяхме да използваме сейнтлуиските книжа, с които ни беше снабдил Саржанти. А вече в Уилмингтън щяхме да преминем на канадска самоличност, защото Саржанти ни бе направил резервацията на тези имена.

Като оставим настрана миризмата, пътуването вървеше добре, пък и ние нямаше за какво да бързаме. Пътят ни даваше възможност да размишляваме и Алена със сигурност правеше точно това, докато аз главно се опитвах да спя и да убедя тялото си да се оправя по-бързо.

Беше късно следобед, когато достигнахме Линч, щата Уайоминг, и моментът изглеждаше подходящ да спрем за почивка. Имаше добър мотел близо до магистралата, наречен Хан на гангстера, така че спряхме там. Беше типичен мотел за западните щати — дълъг и двуетажен. От другата страна на пътя имаше минимаркет с химическо чистене и бюро за видеоматериали под наем. Въздухът беше възстуден и сух, а всичко наоколо, включително снегът, беше покрито с тънка коричка лед.

Снегът беше започнал да ми става много неприятен.

Извадихме торбите си от колата и с нетърпение изпълнихме дробовете и най-вече носовете си с чист въздух, после внимателно прекосихме двора към рецепцията. В торбите нямаше кой знае какво — лаптопа на Алена, новите дрехи, които ни беше взела, след като купихме колата, тоалетни принадлежности, витамини и резервните ни документи.

У всекиго от нас имаше по един пистолет; бяхме ги взели от труповете, които оставихме зад себе си в монтанската хижа. Всички стрелци там имаха допълнителни амуниции, така че двамата разполагахме с около шейсет патрона — достатъчен запас, ако срещнем човек, който се нуждае от сериозно разубеждаване.

Рецепцията беше обзаведена в каубойски стил — от дърворезба със скачащ жребец до картина на лов с ласо зад бюрото за регистрация. Имаше кафемашина за посетители и кушетка с изкуствена кожа. Зад бюрото имаше принадлежности за пътника: аспирин, паста за зъби, шампоан — вещи, които може да си забравил, когато си тръгвал за среща с любовницата си. На стената имаше закачен телевизор, по който тихо се четяха новини. Вместо да бъде обърнат към гостите обаче, той беше насочен към служителите.

Персоналът, доколкото виждахме, се състоеше само от един свръхпълен човек който можеше да бъде на всяка възраст от двацет до четиридесет години. Изглежда ни, докато влизахме, със съвършена липса на интерес, може би дори с надежда да се откажем в последния момент и да потърсим друго място за преспиване. Дебелакът малко се оживи, когато наистина влязохме и видях Алена, но отново загуби интерес, щом реши, че аз спя с нея.

Избрахме си стая на втория етаж, извадихме си нещата и помислихме какво ли да вечеряме.

— Щом сме в Уайоминг — отсякох аз, — трябва да е говеждо.

— Сигурно може да се намери и нещо друго.

— Ако искаш да опиташ как готвят риба в Линч, нямам нищо против — махнах с ръка аз. — Трябва да имат някъде закусвални със салатен бар.

— Заведенията за салати са най-лошото. — Тя изглеждаше искрено ужасена. — Направо са развъдници за бактерии и болести.

Погледнах към часовника до леглото. Ако можеше да му се вярва, още нямаше пет.

— Ще видя дали мога да открия магазин за хранителни стоки — и тръгнах обратно към рецепцията.

На бюрото седеше същият човек и говореше по телефона, но щом ме видя, спря и остави рязко слушалката.

— Има ли наблизко магазин за хранителни стоки? — попитах.

— Има един за бързо обслужване — отвърна той и протегна ръка към отсрещната страна на улицата. — Това е най-близкото.

Проследих накъде сочеше, кимнах и пак го погледнах.

— Ясно — съгласих се. — На мен всъщност ми трябва нещо с по-голям избор.

— Тогава може да отидете в „Бошето“, надолу покрай река Елк. Там има вносни стоки, ако ги харесвате.

Не знаех какво точно искаше да каже, но явно имаше предвид нещо.

— Може и да отидете до „Смит“, по пътя към планината, но сигурно ще ви се види далечко — добави той.

— Благодаря — кимнах аз и излязох от рецепцията, като внимавах да не съм в полезрението му отвън. Вдигнах глава към смрачаващото се небе и започнах бавно да броя наум. Когато стигнах до трийсет, се обърнах и се върнах в рецепцията.

Този път той успя да върне слушалката още преди да съм минал през вратата.

— Докога казахте, че трябва да освободим утре? — попитах го.

— До единайсет.

— Добре, благодаря. — Кимнах и напуснах офиса за последен път и се запътих към стълбите за стаята ни. Почуках преди да използвам ключа си и открих, че Алена е разместила мебелите и сега правеше упражнения по йога в ъгъла до гардероба.

— Мисля, че имаме проблем — обърнах се към нея.

Тя бе застанала с краката нагоре и глава на пода, затова ме погледна отдолу нагоре.

— Какъв проблем?

— Не съм сигурен още.

На нощното шкафче имаше дистанционно за телевизора. Аз го взех и включих приемника, който беше завинтен за бюрото. Загря много бавно. Започнах да търся някой от кабелните канали с новини.

Алена издиша, после отскочи и стъпи на крака. Запитах се дали не го прави, за да ми се изфука. Докато дойде до мен, бях открил двайсет и четири часов канал с новини.

— Какво е станало? — попита тя.

Започнах да ѝ отговарям, но спрях и се загледах в телевизора. Показваха кадри от хижата в Монтана или поне от хижата, както

изглежда на слънчева светлина. Имаше полиция и военни, както и хора с шуби, на чиито гърбове пишеше ФБР или „Вътрешни войски“. Хора от следствените служби правеха снимки, други изнасяха торбите с трупове.

Кадърът се смени с един човек, който говореше нещо от бюрото си. Спомена „терористична група“, а на екрана се появиха две снимки една до друга. Същите две снимки, които Бауълс ми беше показал преди четири нощи от папката си — моята и на Алена от досиетата ни.

— ... да се смятат за въоръжени и изключително опасни — продължаваше човекът зад бюрото. — В момента не е известно дали все още притежават някакви количества от отровата рицин...

— О — тихо въздъхна Алена. — Такива неприятности.

7.

Чуха се сирени и те съвсем отчетливо идваха към нас. Алена и аз се спогледахме, като си мислехме едно и също. За бягане не можеше и дума да става всички ченгета, заместник-шерифи и запасни офицери от цялата околност в момента се съсредоточаваха около нашата позиция. Ако излезехме на пътя, това щеше да доведе до преследване с високи скорости — игра, която бихме загубили. След като излезехме на междуцатската магистрала, имаше само една посока, в която можехме да поемем, и това беше тази, от която бяхме тръгнали. Най-лесното нещо е асфалтът да се покрие с шипове или пътят да се блокира, за да ни принудят да спрем. Нямаше да ни помогне и това, че времето се влошаваше тази нощ и пътищата щяха да станат по-опасни. Ако трябваше да умрем, не исках това да стане, защото сме изпуснали управлението на колата върху заледен участък от пътя.

Да се измъкнем със стрелба, също беше вариант, но не ми харесваше по няколко причини. Положението със стрелците в Колд Спринг и после в Монтана беше по-различно. Те се бяха намесили в играта с насилие и с ясни намерения — знаеха в какво се замесват. Но мисълта да застрелям някой обикновен беден полицай, който си върши работата, не ми допадаше никак. И така вече много неща тежаха на съвестта ми и с още много трябваше да привикна да живея. Нямах намерение да прибавям към тях смъртта на полицай, който си изпълнява служебните задължения.

Горе-долу това и казах на Алена.

— Съгласна съм — кимна тя, после посегна към чантата и извади лаптопа си. — Пусни пердетата.

Отидох до прозореца. Гледката не беше лоша, дори сега, когато нямаше какво особено да се види. Навън беше почти съвсем тъмно, облачното небе подпомагаше спускането на нощта и уличните лампи вече светеха. Виждах обширната площ на паркинга, както и субаруто на мястото, където го бяхме оставили, а от другата страна на улицата се ширеше паркингът на минимаркета, осветен по подобен начин. Докато гледах, първата кола пристигна и когато спря до тротоара,

изключиха сирената ѝ. Червено-сините аварийни светлини заблестяха по леда на земята, като се отразяваха и от прозорците наоколо.

Затворих пердетата и се преместих в банята. Там обаче нямаше никакъв прозорец. В стаята заварих Алена яростно да рови по чекмеджетата.

— Отзад не може да се излезе — съобщих ѝ аз. — Което, предполагам, значи и че не може да се влезе. А и в никакъв случай няма да излезем от предната врата, поне докато не сме арестувани.

— Намери ми кабела за интернет — вдигна глава Алена. — Не хващам сигнала за безжична връзка. Трябва да има кабел в гардероба или някъде...

Отворих двойната врата на гардероба и пред очите ми се появи малка прозрачна пластмасова торбичка, която висеше на релсата за дрехи. Не си направих труда да я откопчавам, просто я откъснах и я подхвърлих на Алена. Тя освободи кабела, включи го в кабелния модем на бюрото и отвори брауъра си.

— Имаме ли някакъв план? — попитах я.

— Работя върху нещо. Отговорът зависи от това пред какво сме изправени.

Отново минах покрай бюрото, върнах се при прозореца и направих пролука в пердетата, за да надникна. Паркингът от отсрещната страна се изпълваше с коли със специален режим на движение, а докато гледах, пристигна и един микробус с десантчици. Не чувах още хеликоптери, но това не значеше, че няма да се появят.

— Десантчиците току-що пристигнаха — съобщих ѝ аз. — Предполагам, че до десет минути ще спрат тока.

— По телевизията показаха Вътрешната полиция и ФБР.

— И двете служби са привлечени — съгласих се аз. — Федералните ще искат да поемат командването, което значи, че ще ограничат местните служби, макар че се съмнявам те да имат особено желание да се намесват. Колко жители има Линч според теб?

— Двайсет хиляди, трийсет?

— Тогава десантчиците няма да са много на брой и няма да са особено опитни. Ще се придържат към правилата, защото са убедени, че сме извънредно опасни. Тактиката на десантчиците е една и съща по цял свят. Евакуират жителите от целия район, ограждат околността и после изчакват. Ще се опитат да се разберат с нас чрез преговори,

особено щом си мислят, че притежаваме химическо или биологическо оръжие.

— Не забравяй за ФБР.

— Не знам какво е участието на Вътрешната полиция — вдигнах рамене аз. — Допускам, че ще пратят някоя важна специализирана група за нас, може би групата „Делта“ или екипа за спасение на заложници от Куонтико. Така че имаме четири, максимум пет часа, докато ни настигнат тук.

— Според мен малко повече. Към осем часа. Трябва да се мобилизират, после да се превозят, да пристигнат тук и да се разгърнат.

Десантчиците от паркинга пред минимаркета отсреща се размърдаха, въоръжени хора тичаха насам-натам под светлината от различни източници. Опитах се да преброя грубо колко са и догадката ми се потвърди. Не бяха голяма група. Затова щяха да осигурят външния периметър, преди да се опитат да ни изведат. Нямах представа с какъв ударен екип разполагат, в случай че решат да употребят сила. Преди да се отдръпна от прозореца, забелязах, че приближава новинарски микробус.

— Дойдоха и местните медии.

— Браво. А десантчиците имаха ли приспособления за нощно виждане?

— Не знам.

— Важно е да разберем — отсече тя.

Замислих се, после се пресегнах към дистанционното и ѝ го показах. Този път тя наистина се усмихна.

— Това е много умно — похвали ме.

Пъхнах дистанционното в задния си джоб и погледнах през рамо да видя с какво се занимава на компютъра. Изглежда събираше от Гугъл сведения за летищата в Уайоминг.

— Ще имаме нужда от летище — обясни ми тя. — Най-добре международно.

— Мисълта ти е да ги убедим, че сме още тук, докато ние всъщност сме на борда на самолет с неизвестно направление, така ли?

— Ако действаме бързо, ще стане. Няма да нападнат стаята, ако не сме ги провокирали или докато нямат друг избор.

Бях седнал пред бюрото под телевизора и дърпах едно по едно чекмеджетата. По телевизията още имаше новини, но поне засега не

говореха за нас. Това обаче нямаше да продължи дълго. Щом първоначалното съобщение беше на национално равнище, и продължението му, разиграващо се в Линч, щеше да получи същата гласност. Продължих да търся, докато в най-долното чекмедже отдясно открих телефонния указател за Линч, както и разписание за автобусите. Започнах да преглеждам номерата.

— До Линч има летище — Суийтспрингс Каунти Еърпорт.

— Международно ли е?

— Ти да не си луда?

Тя набираше бързо по клавиатурата.

— Ако се регистрираме за международен полет, трябва да минем през проверка само веднъж — преди да пристигнем на дестинацията си.

— Добре, ама нали отиваме до Уилмингтън.

Алена ме погледна покрай монитора на лаптопа; наистина изглеждаше раздразнена:

— Ние не отиваме към крайната точка на полета. Като вземем билет, да кажем, до Париж, някъде трябва да сменим самолета — летището „Дълес“ на източното крайбрежие би било идеално. Там просто си излизаме от летището, наемаме кола и продължаваме по пътя си.

— Международно летище има в Каспър, централен Уайоминг — съобщих аз, като оставих указателя и погледнах тавана. Не беше кой знае колко висок, за малко не бих го достигнал. Опитвах се да си спомня наклона на покрива, дали не беше много стръмен. — А навярно и в Шайен.

— Денвър е по-близо — заяви тя. — Местното летище има редовна връзка с Денвър. Има и училище за пилоти. Това ще ни е от полза.

Тя щракна капака на лаптопа, после се извърна и издърпа кабела от компютъра. Докато го правеше, аз се качих на шкафчето и започнах да блъскам по тавана. Той поддаваше от натиска и щом усетих това, го ударих силно. Тъгълът ми беше лош и ударите ми не бяха достатъчно силни, а и всички рани по тялото ми се съживиха от натоварването. Трябваша ми три опита, докато успях да пробия с юмрук долната преграда. Посипаха се мазилка и прах, които покриха ръката и лицето ми.

— Те ще търсят мъж и жена, които се движат заедно — обади се Алена.

Бях започнал да разширявам дупката в тавана.

— След като се измъкнем оттук, ще се разделим. Ще се съберем отново в уилмингтънския хотел, но дотам всеки от нас ще стигне по различен маршрут. Колкото по-дълго си мислят, че сме си тук, залостени в стаята, с толкова повече време ще разполагаме да се измъкнем, да се отдалечим максимално.

Телефонът зазвъня.

— Ти вдигни — кимна ми Алена. — Трябва да ги убедиш да изчакат и че не е нужно да нападат стаята.

Скочих на земята от бюрото. Алена беше станала и връщаше лаптопа си в чантата му. Помогнах ѝ да се вдигне до мястото, което току-що бях освободил. Тя продължи да разширява дупката, която бях направил, но го правеше бавно, за да пази тишина, докато говоря по телефона.

— Моля?

— Г-н Морс? Обажда се Боби Галоуей от полицейската служба в Линч. Звъня, за да ви помогна.

— Моля? — възкликнах аз.

— Звъня, за да ви помогна.

— А защо мислите, че имам нужда именно от вашата помощ, г-н Галоуей?

— Ами изглежда някои хора си мислят, че преди няколко дена е имало произшествие в Монтана, в което са замесени някои служители на властта — съобщи Боби Галоуей с най-добрия тон, който беше усвоил при преговорите за освобождаване на заложници. Не беше лошо, звучеше приятно и явно обещаваще приятелски връзки между нас в бъдеще. — Искаме наистина да уредим това. Около случките в Монтана изглежда цари голямо объркване.

— Не и от моята гледна точка.

— Точно това е най-важното, при всеки случай има две страни.

— Щом искате така силно да ми помогнете, защо ли си мисля, че ако отворя пердетата и погледна през прозореца, ще видя командосите, които заобикалят хотела?

— Вижте, Крис, за нещастие нещата са вече отвъд точката, при която мога да прескоча при вас и да си побъбрим. Ще се наложи да ви

отведем до участъка и там да се опитаме да изясним всичко.

— Смятате да ме арестувате ли?

— Нямам намерение да ви лъжа — имаме заповед за арестуването ви, Крис. Имам заповед и за Даниел. Съобщиха ни, че тя може да е била ранена — как е в момента, трябва ли й лекар?

Не отговорих на секундата, защото се помъчих бързо да събера мислите си. Досега Боби Галоуей се беше представил като чудесен преговарящ — по-добър, отколкото бих могъл да очаквам на това място и при тия обстоятелства, а това означаваше, че трябва много да внимавам какво му казвам. Въпросът за Алена беше просто опипване, опит за събиране на данни.

Галоуей имаше потенциала да стане най-големият ни съюзник, ако успееш да го убедиш, че той владее разговора, че може да ме задържи на телефона и — нещо повече — поддържа интереса ми към разговора. Това би било най-доброто, защото тогава би могъл да се обърне към шефа си, в полицията или другаде, и да му каже същото — че може да предотврати да станем опасни за себе си и за обществото, да ни задържи на място, докато Вътрешната полиция или който и да е там пристигне. Че може би ще успее да разреши въпроса бързо, без да се наложи да щурмуват стаята. Би могъл да ни осигури времето, което ни трябваше, за да се измъкнем.

— Крис? — подхвана пак Галоуей. — Даниел добре ли се чувства?

— Добре е — отвърнах аз. — Всъщност никога не се е чувствала по-добре.

— А ти? Имаш ли някакви поражения? Трябва ли ти лекар?

— Добре съм — отвърнах аз. И добавих: — Всичко, което ми трябва, си е при мен.

Това беше умишлена провокация и той я пое, но изчака малко. По-лош преговарящ би се хванал за сламката като политик пред гласоподаватели, но Боби Галоуей изчака почти три секунди, преди да отговори.

— Така ли? И с какво точно разполагаш, че толкова ти помага, Крис?

— Не се тревожи за това, какво имам и какво не — срязах го аз. — Имам всичко, което ми трябва — това ти е достатъчно.

— Добре.

Оставих малко по-дълга пауза и като се опитах да говоря по-превзето, започнах:

— Мога ли да те питам нещо? Изобщо тук разрешено ли ми е да задавам въпроси?

Бях изчислил репликата си така, както и той пресмяташе своите думи; давах му онова, което всеки добър преговарящ иска да чуе. Предоставях му власт. След най-много три минути разговор — оттам, където Галоуей стоеше със слушалките и чашата си кафе, в мобилния команден пункт отсреща — вече бях направил първата крачка, която той очакваше. Като поисках разрешението му, фактически го превръщах в доминиращата страна.

— Естествено, Крис. Давай.

— Щом ти и хората ти искате да ме арестувате, защо просто не дойдете до вратата и не ме приберете?

— Работата е там, че според сведенията, които получих, вие двамата държите някакви опасни материали при себе си. Имате огнестрелно оръжие и амуниции, а може би и нещо, което може да разболее много хора наоколо.

— Така е — съгласих се аз. — Може би да се качите тук няма да е особено разумно, Боби. А и навярно ще стане така, че много хора да се почувстват повече от болни.

— Точно така — съгласи се Боби Галоуей. — Затова и започна всичко това. Искаш ли да ми разкажеш какво стана в Монтана? Говори ли ти се за това?

— Не.

— Ще изпуснеш една добра възможност, Крис, да разкажеш как ти виждаш нещата. Всяко нещо има две страни, вече ти го казах. От моята гледна точка изглежда, че ти си лошият, така че няма да е зле да чуем какво мислиш и ти самият. Сигурен ли си, че не искаш да поговорим за това?

— Сигурен съм. Нямам какво да кажа за Монтана.

До мен Алена беше разчистила дупката в стената. Вече беше достатъчно широка, за да се промъкна през нея. Тя тихо се спусна от бюрото, взе последното парче мазилка и го сложи на пода, после започна да почиства и леглото от парчетата по него.

— Добре, Крис — обади се Галоуей след малка пауза.

Ще оставя телефона за няколко минути, за да поговоря с шефовете си, може да отида до тоалетната, да си наляя още едно кафе. Помисли си за онова, което ти казах, за да видим можем ли да се измъкнем от тая бъркотия.

— Разбира се — съгласих се аз, но той вече беше затворил.

И аз оставих слушалката.

— Затвори ли ти? — попита Алена.

Кимнах ѝ.

— Много е добър.

Тя ми посочи дистанционното:

— Да опитаме ли?

— Да, нека видим дали това ще го върне.

Подадох дистанционното на Алена и тя отиде до прозореца и се наведе на една страна, преди да го пхне между пердето и стъклото. Натисна едновременно няколко бутона, като че ли се опитваше да настрои някакъв отдалечен телевизор.

Телефонът отново иззвъня.

— Сигурно носят очила на нощно виждане — подхвърлих аз.

— Така трябва да е.

Тя коленичи и постави дистанционното обратно на шкафчето до телевизора. Дистанционните управления използват ултрачервена светлина, за да изпратят командата си на уреда, за който са предназначени. Тези лъчи остават извън видимия спектър, но не и когато се използват устройства за нощно виждане. През тях те се виждат като това, което са — хубави ярки лъчи. Множеството бутони водят до множество лъчи за различните честоти.

Когато се види от някого, ефектът представлява неочаквано и донякъде тревожно светлинно шоу, защото е съвсем вероятно зрителят да няма никаква представа за източника му. Галоуей, който може би си сипваше кафе или се консултираше с шефовете си, беше върнат спешно на телефона да провери какво става.

— По дяволите — възкликнах, когато вдигнах слушалката. — Какво?

— Просто проверявам дали всичко е наред при вас — отвърна Галоуей. — Добре ли сте там? Случило ли се е нещо?

— А защо да не сме? — гневно попитах аз. — Това са глупости. Искам да говоря с някой от началниците. Извикай шефа си. С него

искам да говоря.

Дочух други гласове около телефона. Нито един от тях не беше на Галоуей.

— Не ме пренебрегвай, Боби — повиших тон аз. — Не ме пренебрегвай, това е много неразумно.

— Не те пренебрегвам — отвърна той. — Изглежда трябва да се задоволиш с мен, Крис, няма никого другото наоколо. Сигурен ли си, че всичко е наред при вас?

— Всичко е чудесно. Направо отлично. Защо питаш, да не би да мислиш, че не всичко е чудесно?

— Просто те питам, нищо повече.

— Имаме всичко необходимо тук, нали ти казах? Не си играй с мен, Боби, това не ми харесва. Не искам да си играеш.

— Съвсем открито си говорим, Крис. Не си играя.

— Не си ли играеш?

— Кажы сега, как ще разрешим въпроса, Крис? Как да накараме Даниел и теб да излезете, без някой да пострада?

— Нямаме намерение да нараним някого. Не сме дошли тук за това.

— Знаеш ли, мисля, че говориш сериозно, наистина. Може би сте в състояние да ни го докажете. Например да ни предадете част от оръжието или от амунициите, които са при вас...

— А как очакваш да го направя? Просто да отворя вратата и да ги оставя отпред? Не искам никой от вас нито да идва горе, нито да се приближава. Искам всички да се махнете — това искам.

— Това няма да стане, Крис. Можем да поговорим за други неща, които искате, но няма да си тръгнем. За това изобщо не може да се говори, то не се разисква, разбираш ли?

— Майната ти — викнах аз, затворих телефона и се върнах при Алена, която отново се беше качила на шкафчето. Закрепих се за мебелите, а тя се качи на раменете ми и се издърпа до мястото между тавана и покрива, където можеше да се пълзи.

— Как е там? — попитах я.

— Студено. Има изолационни плоскости. — Гласът ѝ беше тих, малко приглушен от тясното пространство. — Изглежда не могат да се разделят. Ще ни трябва повече време.

Телефонът отново зазвъня.

— В момента не искам да говоря с теб — казах в слушалката.

— Слушай, трябва да ти кажа нещо. — Галоуей звучеше разтревожен. — Това може и да не ти хареса, но мисля, че трябва да го чуеш. Надявам се да го приемеш както трябва.

— Нали не искате да нахълтвате тук? — озъбих се аз.

— Момчетата, които сме докарали тук, Крис, са малко недоволни. Сега е шест-седем градуса под нулата, тъмно е, а и медиите са дошли да снимат всичко. Ако си включил телевизора, можеш да се убедиш, че в момента говорят за нас. А моите шефове казват, че ще ти прекъснат тока. Не е редно на теб да ти е хубаво, топло и светло там, а ние да се измъчваме. Така че смятаме да ви поставим на тъмно, теб и Даниел, а доста скоро ще ви стане и студено.

— Ще направиш това, което трябва да направиш — разсъдих аз. — Много отдавна не се боя от тъмното. Сега затварям и не искам да говорим повече. Обади ми се след един час, може би тогава ще си кажем нещо.

Затворих телефона, обърнах се към дупката в тавана и съобщих:

— Гасят тока.

— Време беше — кимна Алена.

Лампите изгаснаха. Телевизорът също.

— Говори тихо — предупреди ме тя.

Телефонът отново зазвъня. Погледнах часовника си и видях, че е шест часът и седем минути. Оставих го да си звъни. Спря чак след три минути и тишината се усети по-осезаемо. Долавях леките шумове, които издаваше Алена в празнината между тавана и покрива над главата ми, докато се мъчеше да премахне крепежните дъсчици. От пътната ѝ чанта извадих пуловера, който ми беше купила при пазаруването днес, и ѝ го подадох през дупката, но тя начаса ми го върна.

— Не искам да се изпотявам — изсумтя тя. — Навън ще е студено.

Върнах пуловера ѝ в чантата, после прегледах моя багаж и си избрах още малко допълнителни дрехи. Закопчах чантите и ги преместих в шкафчето до телевизора, откъдето можехме лесно да си ги подаваме. После отидох до вратата и се ослушах. Нямаше външни шумове — нито от уличното движение, нито от радио.

Явно и те ни изчакаха, както ние тях. Общо взето, преговорите със заложници вървят по същите правила, по които се разполагат командосите. След като преговорите започнат, най-важното е да продължат максимално дълго, докато не възникне нещо ново. Макар сега да не вдигах телефона, все още се смяташе, че разговор има. За да бъде прекъснат, трябваше да се издаде по-висша заповед — най-вероятно от страна на федералните власти — или ние да предприемем някакво насилие. Превърнехме ли се в непосредствена заплаха за живота и здравето на околните, щеше да се наложи да ни задържат.

Иначе играта на взаимно изчакване щеше да продължи. Със студа, тъмнината и дългите нощни часове пред нас, те можеха да си го позволят.

След около петнайсет минути телефонът отново зазвъня. Звъня до малко след шест и половина, после спря.

В седем и една минута Алена се показва от дупката в тавана и съобщи:

— Готово.

Преместих се, за да ѝ помогна да слезе и тя се спусна към мен с главата надолу. Докато я изправях на крака, почти заприличахме на танцуваща двойка.

— Погледна ли навън? — прошепнах.

— На покрива няма хора. Той е много стръмен, а ледът го прави и опасен. Трябва много да внимаваме. Заради леда обаче те няма да предположат, че ще пробваме покрива.

— Има ли за какво да се хванем, за да се спуснем по-лесно?

Тя поклати глава, после посочи двойното легло.

Свалихме калъфките за възглавници и чаршафите от него.

Колкото можехме по-бързо, раздрахме чаршафите на ленти от около дванайсет сантиметра. Телефонът отново зазвъня и аз спрях да късам, за да погледна часовника си. Беше седем и шест минути. Изчаках още малко и се обадох:

— Като ти казах, че ще говорим след един час, наистина го мислех — съобщих аз. — Не ме ли разбра?

— Просто исках да те уверя, че все още съм тук, Крис. С вас двамата всичко ли е наред?

— Взе да става доста студено — признах аз.

— Да, в такива нощи температурата може да падне до минус петнайсет градуса, дори и повече. Прекалено студено е дори за сняг.

— Щом казваш.

Замълчахме дружелюбно или поне така, че си мислехме колко добре е настроен другият. Алена вече беше наредила лентите на леглото и започваше да ги връзва една за друга на възли.

— Сигурен ли си, че не искаш да си поговорим за Монтана? — попита Галоуей. — Да ми кажеш своето мнение за събитията там?

— Все едно и също ме питаш.

— Защото всичко там е объркано, нищо не е ясно.

Зачудих се какво да кажа, трябваше да е нещо, което подхожда на ролята ми. Оказа се, че повтарям като папагал думите на Бауълс:

— Аз съм патриот и обичам страната си, разбираш ли?

— Разбирам, естествено.

— Макар че част от това, част от американското отношение, е да се боя от правителството. Това е задължението ми на гражданин, нали? Трябва да наблюдаваме хората на власт, да следим дали са честни.

— Знам какво имаш предвид.

— Защото всички са протегнали ръка — продължавах аз. — Всички. И това е алчност, чиста алчност. Мъчат се да вземат колкото могат повече от теб и от мен, пък майната му на останалото.

— Напълно си прав.

— Така си е. Но те уверявам — всичко е алчност, хората от правителството вземат и вземат, ограбват бъдещето и надеждите ни. Погледни компаниите за потребителски услуги. Това е още един скрит данък, нали? Още една форма на ограбване от страна на правителството.

— Точно така си е.

С периферното си зрение забелязах, че Алена спря за миг връзването на възли и ме загледа учудена от изпълнението ми. Само свих рамене.

— Много смислено говориш, Крис — похвали ме Галоуей. — Сигурен съм, че има хора, които споделят мнението ти.

— Разбира се, ние сме много.

— Ще се съгласиш обаче, че сега нещата не са точно такива и мнозина не могат да възприемат гледната ти точка.

— Какво?

— Ти и Даниел сте в стаята, няма осветление и отоплението е спряно, а фотоапаратите и камерите са отвън при нас. Но никой няма да каже на фотографите и операторите да се качат горе — просто не можем да го направим. Ти си умен човек и мога да ти обясня защо не го правим.

— Дай ми да поговоря с един от тях — прекъснах го аз. — С един от журналистите.

— Остави тая работа, Крис. Нали знаеш, шефовете ми няма да разрешат. Ако държиш да разговаряш с тях, трябва да излезеш оттам — това е единственият начин. Ти излизаш и всички си остават живи и здрави; това в последна сметка е най-добре и за теб, нали?

— Не, не ми говори по този начин — започнах да се ядосвам аз. — Отново ме дразниш, Боби, не го прави.

— Изобщо не съм...

— Не, не, и знаеш ли какво, ще говорим отново сутринта — изтърсих аз. — Трябва да си помисля, нужно ми е време да помисля.

Оставих слушалката и отидох до Алена, която вече стъпваше импровизираното ни въже на бюрото. Повдигнах я отново, този път само от бедрата, а тя сама се издърпа до мястото за пълзене. Самият аз се изкачих на бюрото, подадох ѝ двете торби, после въжето и се хванах за протегнатата ѝ ръка, последвах я в студа и влажния мрак.

Телефонът си звънеше сам в стаята.

8.

Студът хапеше немилостиво, беше ужасно хлъзгаво, а разстоянието от края на покрива до сенките в задната част на хотела надхвърляше десет метра. Докато Алена съсредоточено прикриваше дупката, която беше направила в покрива, аз оглеждах небето. Бях чул ясно отчетливия шум от перки над нас, докато разговарях с Галоуей, но сега нямаше и следа от хеликоптера. Възможно ли беше да са му наредили да се приземи за нощта, за да спестят гориво или да дадат възможност на летеца да си почине. Каквато и да е била причината, тя беше благоприятна за нас, а с мотаене върху покрива само бихме я прахосали.

Лежахме по корем и повече се плъзгахме, отколкото пълзяхме по покривните дъски. След като бяхме вече отвън, чухме звуците от обсаждащите сили: пукане от уокитокита, шум от коли, които се движеха насам-натам. От самия град Линч не идваше много шум, нито и кой знае каква светлина. Или градчето беше малко и заспало в зимната нощ, или — по-вероятно — всички си стояха вкъщи и гледаха по телевизията какво става.

Вървахме внимателно, като се приплъзвахме към един от многото отдушници по покрива. Трябваше да изчистя част от снега, за да осигуря място за въжето, но то беше толкова твърдо, че поряза ръцете ми. За пореден път усетих болката от студа. Ако премръзнех отново толкова скоро след предишния случай, щях да загубя пръстите на ръцете си. Докато подготвях импровизираното въже, Алена се възползва от случая да се огледа отвисоко.

— Не е много високо — пошепна в ухото ми Алена. — А оградата е само около хотелския паркинг. Полицейските коли излизат от съседните преки. Улиците наоколо бездруго са затворени за останалото движение.

Кимнах, довърших стягането на въжето около отдушника и го подадох на Алена. Тя пое двата му края, изтъркаля се по гръб и по корем, за да не извисява ръст, и го завърза като алпинист между кръста и чатала си. После остави гравитацията да я изпързала до края на

покрива и там, без колебание и пауза, просто продължи нататък. Очаквах да чуя неприятен шум като удар от тялото ѝ върху земята, но не последва нищо. А щом видях, че въжето от опънато стана хлабаво, и аз я последвах.

Бяхме се озовали зад хотела, в по-тясно и по-плитко продължение на паркинга, който в основната си част беше отпред. Повече светлина имаше от другата страна на улицата и дебелият сянка тук ни действаше утешително. Дървена ограда, малко над два метра, ограничаваше тукашния край на хотелската територия. Отгоре, откъдето я гледах, тя се съединяваше с ресторант за бързо хранене, който свършваше в края на улицата, успоредна на Елк.

Дотам би трябвало да се простира блокадата. През оградата и паркинга, а после и през улицата би трябвало да сме пробили обръча. Налагаше се единствено да се справим с това, без да ни видят и чуят.

Алена се измъкна от сянката, огледа се наляво и надясно, докато аз се обърнах отново към сградата, за да освободя единия край на въжето ни от чаршафи. Той поддаде лесно и аз го изтеглих, като редувах ръцете си. Щом го смъкнах, го събрах и се огледах къде да го скрия. Не намерих място, където нямаше да го видят при първата дневна светлина, затова го натъпках в чантата си.

Алена тихо дойде на мястото си, клекна и ми даде знак да отида при нея. Аз също се спуснах и за още около минута никой от нас не помръдна — очите ни трябваше да се приспособят. Имаше повече светлина, отколкото очаквах в началото, и макар тя да затрудняваше прикритието ни, щеше да причини и много болка на всеки, който си служеше с очила за нощно виждане. Те са наистина страхотен инструмент, но трябва да се използват в подходяща обстановка. Общо взето са идеални за почти пълен мрак, но при осветените градски условия не толкова.

Тъкмо затова Алена настояваше да разберем дали разполагат със средства за нощно виждане — това даваше и на двама ни представа от какво разстояние могат да ни забележат. Снабдени с оптическо съоръжение, членовете на екипа щяха да си мислят, че виждат по-далече и повече неща, отколкото в действителност. При светлината, струяща от уличните лампи, отраженията в леда и снега, както и светещите реклами за разни услуги, предназначени за пътуващите по

близката междушатска магистрала, носещият очила за нощно виждане всъщност би доловил много по-малко.

Тя сложи уста до ухото ми, толкова близо, че устните ѝ допряха кожата.

— Патрулна кола вдясно, под уличната лампа. Не мърдай.

Обърнах се и видях колата, за която говореше. Светлината от уличната лампа се отразяваше от предното стъкло.

— Вляво, на покрива, наблюдател с очила и снайперист.

Отне ми повече време да ги открия, но видях и тях. На около сто метра, върху плоския покрив на една бензиностанция. Бяха се съсредоточили върху вратата към стаята ни и това беше естествено. Според всичко, което полицията в Линч знаеше за нас, това беше единственият ни път за влизане и излизане. А като се има предвид, че командосите се бяха примирили с изчаквателната си позиция, нямаше нищо чудно, че ни пропуснаха. Трябваше да са отегчени и сериозно измръзнали, а ако стоеше непрекъснато с очилата, наблюдателят щеше да е наполовина сляп, без дори да го усеща.

— На три пробягваме до оградата заедно — изкомандва тя. — Повдигах ме и ме премятах, после идваш след мен. Не спирай.

Аз кимнах.

Тя ми даде знак с пръсти, като използва един, два, три пръста.

Затичахме се към оградата тихо и внимателно. Аз бях по-бърз и заех позиция преди нея, като хвърлих чантата си, коленичих и се обърнах да я изчакам. Без да спира, тя направо постави дясното си стъпало в ръцете ми и аз успях да я издигна до хълбоците си. Чух как оградата изскърца под нея, после тежестта ѝ изчезна. След миг чух и как се приземява отгътък, но падна тежко и изглежда лошо, защото не успя да сподави стона си.

Пъхнах ръце през каишките на раничката и я опрях до гърдите си, после се пресегнах към върха на оградата, набрах се и размахах крака, за да кача и тях. Искях да свърша всичко бързо и тихо, а това означаваше да оставя повечето работа отново на ръцете си. Щом прехвърлих върха на оградата обаче, позволих на краката да минат напред.

И аз като Алена се приземих зле и в момента, в който се озовах на земята, разбрах защо стана така. Коричката от сняг от тази страна беше тънка и създаваше погрешна илюзия, защото прикриваше леден

слой, хлъзгав като намазано с масло стъкло. Краката ми изчезнаха изпод мен в мига, когато се приземих, аз се опитах да се пренаглася, но вместо това се строполих тежко на левия си хълбок.

Импулсът да започна да псувам беше почти непреодолим.

Алена ми протегна ръка и с нейна помощ се изправих на крака, но почти веднага се свлякох отново по същата причина, заради която се бях озовал в това положение първия път. Тя ме хвана, но започна самата да се подхлъзва; наложи се аз да хвана нея. Би било изцяло в стила на Бъстър Кийтн, ако не беше толкова опасно.

Към края на двора имаше контейнер за смет и дори в студа от него се носеше смрад на вкиснало мляко и развалено месо. Застанахме близо до него, с лице към посоката, от която бяхме дошли, и погледнахме към оградата. Нощта си оставаше относително тиха и спокойна, по нищо не личеше някой да е забелязал придвижването ни.

Вляво алеята на ресторанта, през която можеха да преминават коли, беше ярко осветена. А зад нас светлината се увеличаваше, докато не стигнеше навеса на самата сграда — там, под тентата, беше по-слаба. От покрива на хотела не можехме да видим дали ресторантът действително е отворен, или светлините му не бяха просто мярка за безопасност. По който и път да тръгнем оттук, поемахме риска да ни видят. Разбира се, оставаше и проблемът да пресечем улицата и да минем покрай човека, който положително дежуреше там.

Погледнах часовника си — луминесцентните стрелки показваха седем и двајсет и три. Бяхме само от шест минути извън хотела.

— Ще минем през алеята за коли пред ресторанта — прошепна в ухото ми Алена.

Трябваше да размисля за секунда, преди да осъзная логиката ѝ. Алеята наистина беше добре осветена, но също така беше заградена от двете страни. Вляво беше ресторантът, а вдясно преграждащият блок, с който имотът завършваше. Ако преминехме бързо и се придържахме откъм страната на ресторанта, щяхме да разполагаме с прикритие поне до края на сградата.

— Ти тръгни пръв — разпореди се Алена.

Поклатих глава. Тя се движеше по-бавно и не можех да поема риска да я оставя след себе си.

Очите ѝ се присвиха, канеше се да възрази, но после реши, че така ще загубим още повече време. Показа ми отново трите пръста и

когато минаха трите секунди, тръгна. Следвах я толкова близо, колкото ми се струваше безопасно.

По алеята за коли беше изключително светло. Като погледнах покрай огромните реклами за хамбургери и изгодни менюта, забелязах, че ресторантът е празен.

В края на сградата имаше детска площадка, покрита със сняг и лед, което я караше да изглежда много по-зле. Площадката обаче хвърляше сянка, което беше добре за нас. Бързо се скрихме там и коленичихме, сега виждахме добре улицата. Тъкмо се навеждах зад Алена, когато чухме мотора на приближаваща кола. Двамата веднага легнахме.

Една патрулна кола със запалени аварийни светлини бавно се приближи към сградата. Обвих ръце около кръста на Алена и я притиснах към раницата, която все още беше на гърдите ми, после се плъзнах по гръб и двамата довършихме последния метър от детската пързалка. Тя не помръдна и ние наблюдавахме как лъчите светлина, ярки като ден, се поместиха към нас.

После светлината опря в пързалката, а сенките, които ни прикриваха, станаха още по-дълбоки. Изтъркалях и двама ни обратно, когато колата продължи покрай нас.

Изчакахме тишината да се завърне, стоповете отбелязваха курса на колата и ние хукнахме към края на улицата.

9.

Червилото беше яркорозово, наричаха го „захарен памук“ и Алена го сложи бързо на устните си, като се оглеждаше в страничното огледало. После се намести на седалката до мен, разкопча горните две копчета на черно-червената си жилетка, дръпна блузата си надолу и я напъха в панталоните си. Нагласи каубойската си шапка, огледа се още веднъж критично и се обърна към мен. Аз още седях на кормилото на форда пикап, който бяхме откраднали от паркинга на един бар на около пет пресечки от Хана на гангстера. В Рим като римляните...

Открихме червилото в жабката на колата, жилетката — на пода, а шапката зад седалката. Там видяхме и кутия с патрони за едрокалибрена ловна пушка, две празни бутилки от енергийна напитка и джобно шишенце с надпис „Дай им да се разберат, каубойке!“. Шишенцето беше празно.

— Какво ще кажеш? — погледна ме Алена.

— Ще спреш да ме уважаваш, ако си призная — отвърнах аз, — но в този вид веднага бих ти се пуснал.

Не успях да спечеля усмивка, тя само кимна, после погледна през предния прозорец към примамливите светлини на местното авиационно училище „Суийтспринг“. От мястото, където ги наблюдавахме, различавахме силуетите на десетина души, огрени от телевизионен екран, който не се виждаше. И аз, и Алена знаехме какво гледат. Същото, което хората, от които бяхме откраднали пикапа, гледаха в бара.

Налагаше се Алена и аз да се разделим. Знаех го, знаех и защо е необходимо, знаех, че можем да се справим. Бяха изминали четиридесет и две минути, откакто се измъкнахме от хотела и обсадата около него. Според преследвачите ни обаче ние все още стояхме заклещени в стаичката. Така щеше да бъде, ако всичко вървеше по план. Но нямаше да продължи особено дълго. Може би още четири, пет или дори шест часа, ако ни провървеше. Тогава Боби Галоуей щеше да отстъпи инициативата на вътрешната полиция или на десантчиците, вратата щеше да се отвори и въоръжените хора да

открийт, че стаята ни е празна, а на тавана има дупка. По всички вътрешни бюлетини щяхме бъдем обявени за нещо като Бони и Клайд.

Бюлетините щяха да бъдат за мъж и жена, които пътуват заедно. Трябваше да се разделим.

Но на мен не ми се искаше. Тук не беше като в Уайтфиш, където студът и болката ме бяха накарали да се усъмня... какво друго ми оставаше? Тук беше различно. За първи път от повече от три години нямаше да можем да се защитим един друг. А това ме плашеше. Погледнах Алена, която още се взираше през предното стъкло и видях, че и тя е уплашена.

— Възможно е да потърсим и друг начин — замислих се аз.

Тя поклати глава, после я тръсна решително:

— Само си губим времето. Ще се видим утре в Уилмингтън.

Излезе от кабината и остави на свое място полъх от студен въздух.

— Бъди разумна — посъветвах я.

— Ще бъда — съгласи се тя.

После хлопна вратата и тръгна към аерогарата, а аз обърнах пикапа към междущатската магистрала и се опитах да не мисля, че повече няма да я видя.

Ето какво е направила тя.

В кабинета на авиационното училище имало пет души, събрани около телевизора, по който предавали подробен репортаж за обсадения хотел. Всички вече били отегчени до смърт от темата. Имало само една жена, която седяла зад бюрото, останалите били мъже, като най-младият бил на двайсет и няколко, а най-възрастният на около петдесет години. Двама носели гащеризони, явно били от поддръжката, така че Алена обърнала внимание най-вече на останалите двама, когато всички се обърнали при влизането ѝ. Заговорила на по-младия от тях, защото решила, че той ще прояви най-голям интерес към предложението ѝ.

— Извинете — започнала тя с тона на местен жител, а не на човек, роден на десет хиляди километра оттам. Произнесла думата настойчиво, с достатъчно чувство, та всички да разберат, че може всеки миг да се разплаче. — Извинете, вие пилот ли сте?

— Да, госпожо — отвърнал избраникът. — Всъщност почти. Още нямам диплома. С какво мога да ви бъда полезен?

— Налага се да се добера до Омаха — с все по-разтреперан глас продължила Алена, а очите ѝ започнали да се изпълват със сълзи. Това накарало човека да извърне глава притеснен от очевидната ѝ болка. — Трябва да стигна до Омаха тази вечер. Майка ми я блъснала кола и трябва да я видя в болницата. От Линч няма никакви полети дотам. Обърнах се към Сара, приятелката ми Сара, и тя ме посъветва да дойда в авиационното училище. Каза, че ако предложи да запламя горивото, наема и така нататък, някой би могъл да ми помогне, да има нужда от летателните часове и да ме откара. Сара твърди, че винаги има хора, на които им трябва часове, така че ще ми помогнат. Бихте ли ме откарали?

— Успокойте се — спрял я човекът. — Защо... Просто седнете, поемете си дъх.

Тя изстенала и обърсала носа си с опакото на ръката:

— Нужни ли са ви още часове? Аз ще платя наема, наистина. Трябва да стигна до Омаха. Още тази вечер.

— Направи едно добро дело, Брайън — обадила се жената зад бюрото, която отново гледала към телевизора. — Закарай я до Омаха. Ще изкараш още пет часа най-малко. Пък и няма да изпуснеш кой знае какво — там още изчакват ФБР.

— Хайде, момче, направи го — подканил го и по-възрастният му колега. — Госпожата е закъсала.

— Моля ви — настояла и Алена, — много ви моля. Страх ме е да не умре. Трябва да я видя, трябва да съм до нея.

Брайън се поколебал още малко. Алена забелязала, че я оглежда, но видът му не показвал, че я свързва с нещо.

— Разбира се — решил накрая. — Радвам се, че мога да ви помогна, госпожо.

Кацнали на терминала за чартърни полети в Омаха малко след полунощ местно време. Нямало почти никаква охрана освен един полузаспал пазач на вратата към пистите, чиято задача била да ги пази от външни хора. Както при всички чартърни терминали, нямало преглед на багажа нито за заминаващи, нито за пристигащи пътници. Алена минала покрай охраната, без изобщо да я заинтересува, взела първото такси, което видяла, и отишла в най-близкия хотел, където се регистрирала с нейната половина от самоличността от Сейнт Луис, с

която Саржанти ни бе снабдил. Вече в стаята си, купила чрез лаптопа си билет от Омаха до Лондон за полет, при който самолетите се сменяли на аерогара „Дълес“ във Вашингтон. По разписание трябвало да заmine в шест и десет сутринта. Следващите три часа и половина прекарала пред телевизора и гледала репортажите за събитията в Линч — установила, че там нищо не се случва. Както се очакваше, властите в Линч разигравали обсадата по правилата, което значело, че ще изчакват през цялата дълга и студена нощ. ФБР щеше да поеме командването сутринта и скоро след това да установи, че стаята ни е празна.

Алена гледала, докато в четири и дваисет не дошло време да тръгне за аерогарата. В пет и четиридесет вече седяла на запазеното си място в самолета. Все още носела каубойската си шапка.

Озовала се в хотел „Уилмингтъниън“ в Уилмингтън, щата Северна Каролина, малко след един часа на обед с колата, която наела от аерогарата на Вашингтон. Оставила я на паркинга и влязла във фойето, където открила, че Саржанти е изпълнил обещанието си да резервира стая за нея и съпруга ѝ. Видяла също, че човекът, записан като неин съпруг, още не се е явил.

А ето какво направих аз.

Достигнах станцията за отдиш на шофьори малко извън Каспър, която ми хареса на вид, след единайсет часа. Спрях пикапа в отдалечения край на паркинга, където не беше осветено. В замяна на жилетката, каубойската шапка и червилото, които беше взела Алена, оставих в колата импровизираното въже от чаршафи и пистолетите ни — загърнах ги във вързоп под седалката. Преди да изоставя пикапа, отделих няколко минути, за да изтрия отпечатъците по него.

Карането дотук ми беше неприятно заради физически осезаемото, необичайно чувство на страх, което тръгваше от слабините и се простираше по гръбнака ми. Никак не исках да загубя Алена, а не можех да се преборя с чувството, че някак си вече съм я изтървал. Държах радиото пуснато през целия път, като сменях УКВ станциите в търсене на новини. Макар положението в Линч да оставаше същото, това не ме успокояваше.

След като влязох в станцията, взех под наем душкабина и място за спане и си купих самообръсначки и гел за бръснене „Жилет“. Под

душа си обръснах главата, но оставих наболата по брадата ми четина. Цялата работа ми коства три самообръсначки и много време, тъй като на всичко отгоре се боях да не нараня скалпа си.

Когато се приготвих, облякох последния си комплект чисти дрехи от чантата. После намерих телефонен автомат и започнах да звъня на различни авиоагенции. След двайсет и две минути вече имах запазено място за полет от Каспър до Амстердам със спирки в Минеаполис и „Дълес“. Отхапах парченце от нещо, което имаше вкус на дърво, разглеждах няколко минути стоките в магазина за подаръци, откъдето си купих собствена каубойска шапка и ново яке. Якето беше от син дънков плат, с белоглав орел на фона на американското знаме, бродиран в ярки цветове на гърба.

Тогава отидох в стаичката си и се опитах да поспя. Но вместо това преживях една от най-неприятните нощи в живота си. Възприемах всеки звук отвън като заплаха. Непрекъснато се стрясках от нечий смях, от гласове или затварящи се врати, от клаксон, натиснат около бензиностанцията. В ума ми се въртяха нефокусирани мисли, които не ми даваха да заспя. Отново и отново се чудех с какво ли, по дяволите, съм се захванал. Отново и отново се питах дали съм избрал правилния път в живота си. Отново и отново се тревожех за Алена, за маршрута и безопасността ѝ.

И непрекъснато, затворех ли очи, виждах Натали Трент върху леглото ѝ от листа.

В шест часа сутринта си извиках такси до аерогарата, а преди това се помотах из магазините за подаръци, като се опитвах да следя и последните новини по телевизията. Учудих се, че няма никакво развитие на събитията в Линч.

Когато пристигнах на летището, вече не беше така. Бях по пътя към регистрацията, когато по вездесъщата телевизия видях нов репортаж. На екрана се виждаха войници в пълно бойно снаряжение да щурмуват хотела. Погледнах часовника си и установих, че са минали повече от дванайсет часа, откакто за последен път говорих по телефона с Боби Галоуей. Бяха направили всичко по правилата.

Тъкмо показвах документите си на обитател на Сейнт Луис и билета, когато на двеста и петдесет километра оттук вратата към хотелската ни стая беше разбита. Докато проверявах стаята и

обезопасяваха подстъпите към Хана на гангстера вече се намествах на седалката си. Някъде униформен служител се беше досетил какво е станало и докладваше за откраднатия пикап.

Вече сменях самолетите в Минеаполис, когато съобщиха, че пикапът е открит близо до Каспър. Говорителят съобщаваше, че Даниел и Кристофър Морс вече може да са навсякъде, и предупреждаваше зрителите да внимават и да докладват, ако ги видят. Ако тогава бях другаде, бих изоставил пикапа в същия миг и бих тръгнал по обиколен маршрут. Бях взел обаче първия възможен самолет, а по правилата на охраната по аерогарите вече бях проверен. Прехвърлих се на другия полет без произшествия и привлякох внимание единствено заради особената декорация на гърба на якето си.

Бяха изминали двайсет и седем часа и четиринайсет минути, откакто се бях разделил с Алена на аерогарата в Линч, преди да я видя отново. Когато тя отвори вратата на апартамента в „Уилмингтониън“, прочетох по лицето ѝ, че беше изпитала тежестта на изминалото време също като мен. Влязох през вратата и захвърлих чантата, а тя захвърли ключовете. Когато се обърна към мен, бях готов и я взех в обятията си, без да казвам нищо.

И двамата бяхме много щастливи, че отново сме заедно.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

1.

На следващата сутрин спях до късно. Цялото ми тяло жадуваше за почивката, от която го бях лишил през последния ден и половина. Към обед, когато станах, от балкона на „Уилмингтън“ не се виждаше никакъв сняг. Бях много благодарен за това.

Алена вече беше излязла, но ми беше оставила бележка да си стоя там, щяла да се върне до един часа. В апартамента имаше много място, така че направих малко упражнения по йога, преди да взема душ. Телевизорът работеше. Йогата служи за нещо като диагностика, така че бях доволен — всичко у мен изглеждаше наред. Още имах белези, плюс един нов от падането по леда в Линч, но нищо повече. Снощи бях забелязал, че Алена има същия белег, само че на десния хълбок.

Телевизията представя нещата по различен начин. След малко търсене се спрях на CNN и докато заемах поредната поза, изчаках отново да покажат историята за терористите от Монтана. Измина доста време и се подразних, но не мисля, че беше от суета. Нормално е двама бегълци с неизвестно колко голямо количество рицин да се наредят сред по-важните новини. За това обаче стана дума едва по средата на предаването. Когато накрая заговориха за нас, казаното толкова ме учуди, че заряхах упражненията и посветих цялото си внимание на телевизора.

Случаят беше претърпял развитие, но не това, което аз очаквах. В градче като Линч, мислех си, медиите би трябвало да наблягат на уплахата и лошите предчувствия, както и на много съвети как гражданите да се предпазят от рицина. В общи линии цареше объркване и едва когато водещият се насочи към нов събеседник, разбрах за какво става дума:

„Според Пентагона, говореше водещият, търсенето на двамата от Монтана вече е преустановено“.

„Има такива съобщения, макар че федералните власти отказват да ги потвърдят“.

„Как е възможно да направят такава грешка, Джим?“

„Знаеш ли какво, Лора? По света се случат много неща, за които обикновените хора просто не знаят. И не забравяй, че на единия от похитителите на самолетите, които се блъснаха в Световния търговски център на единайсети септември, подновиха визата три седмици след трагедията... три седмици, след като трупът му беше идентифициран. Много трудно да се каже. Би могло да е просто случай със сбъркана самоличност или нещо свършено различно. Такива неща се случват много по-често, отколкото можеш да допуснеш. Мога да ти разкажа десетки подобни случки. Истинската трагедия тук е какво се случва със засегнатите... Даниел и Кристофър Морс в случая“.

„... да, набежените заподозрени. Това напълно е преобърнало живота им. А сега дори разбираме, че изобщо не са били в Линч, че полицията е реагирала на съобщение, което се е оказало напълно безпочвено“.

„Значи още не е ясно дали семейство Морс вече е в ареста?“

„Същият случай, Лора — федералните казват «не», но неофициалният отговор от Пентагона е «да». Сама избири на какво да вярваш“.

„А в това време навсякъде говорят за новата опас...“

„За северноамериканската «Ал Кайда», да. Това се появи снощи. Много сътрудници на службата за разузнаване смятат, че онова, което се случи близо до Националния ледников парк в Монтана, всъщност е дело на четирима сирийци, пресекли канадската граница. И именно това била групата с рицина. Явно се полагат всички усилия тези хора да бъдат открити и задържани.“

„Това наистина е невероятно“, съгласи се водещата Лора и отново се обърна към камерата, за да проличи колко е удивена.

Тя не беше единствената удивена, макар самият аз да бях повече обезпокоен, отколкото изненадан.

Алена се завърна, докато работех със самообръсначката върху лицето си; подкастрих четината в опит да я оформя така, че да прилича на брада и да поприкрие чертите ми.

Никак не обичах да си пускам брада, от опит знаех, че след ден-два ще започне да ме сърби и щеше да се наложи да се възпирам от постоянно чесане на врата. Изглежда обаче няхах особен избор в случая.

Дори онова, което говореха по телевизията, да беше вярно, лицето ми пак щеше да бъде обект на повече внимание, отколкото то самото заслужаваше и отколкото на мен ми се искаше.

Все пак това не беше първият път, когато лицето ми ставаше известно в национален мащаб. Последния път, когато това се случи, бях станал знаменитост, макар и за кратко. Същото се повтаряше почти пет години по-късно, макар че сега известността бе отстъпила пред позора. Питах се колко ли ще продължи този път.

Алена беше донесла още дрехи и аз се порових сред ония, които бе взела за мен, облякох се и ѝ преразказах телевизионните новини. Спечелих повдигане на веждата и кратко стискане на устните ѝ.

— Много интересно.

— Някой е решил да ни прегради пътя.

— Ти си бил в армията. Възможно ли е с нас да се е захванал някой, когото познаваш от ония години, човек, който сега е в Пентагона?

— Това е невъзможно. Дори да познавах хора от най-специалните подразделения, а аз не познавам. Това е нещо друго.

— Някой ни прави услуга, така ли?

— Нищо в живота не е безплатно. Щом сега ни правят услуга, после ще поискат нещо в замяна. — Навлякох и чифт нови сини джинси. Алена ми беше избрала и три нови ризи, бяла, синя и зелена, без фабрична марка или други надписи. Избрах си зелената. Обувките си поне нямаше нужда да сменям. — Просто не ми се мисли какви са разходите ни за дрехи.

— Мислиш си, че за теб е лошо, а моите дрехи струваха два-три пъти повече — намуси се Алена.

Напъхах всички крайчета на дрехите си и попитах:

— Имаме ли оръжие?

— Най-близкото скривалище е във Филадельфия. Много време би ни отнело.

— Може би трябва да вземем някои мерки. Каквото и да се говори, все още сме номер едно сред най-издирваните престъпници. А никак не ми се иска да попадам на нови стрелци, които са на работа при „Горман-Норт“.

Лицето ѝ стана още по-сериозно и тя леко поклати глава.

— Като излизах тази сутрин, се опитах да се свържа с Дан, но никой не вдигна телефона, Атикъс.

— А Вадим?

— Същото положение.

Замислих се за думите на репортера преди малко.

— Сигурно са ги арестували.

— Струва ми се доста вероятно. Макар че нямам представа къде, кога и кой го е направил. Преди да се върна при теб, бях склонна да мисля, че са ги прибрали от ФБР. Вече не съм толкова сигурна. При всяко положение трябва да действаме, като приемем, че единият от тях, ако не и двамата, е арестуван.

— Дали ще се разприказва?

— За Дан ли питаш?

Аз кимнах.

— Никога, каквото и да стане. И то не защото се бои или е предан на някого от нас. За него това е просто въпрос на лично достойнство.

— Е, могат да му окажат голям натиск, за да го накарат да размисли. Особено ако и Вадим е арестуван.

— Не, ти не ме разбираш — спря ме Алена. — Той не иска да говори. Мисли си, че по този начин се доказва.

— Пред кого?

— Един бог знае — въздъхна Алена. — Винаги си е бил такъв.

Наистина, повечето от спецназовците, които познавах, чувстваха, че не са заслужили мястото си, преди да са ги ранили или измъчвали.

— Ако обаче са прибрали Вадим...

— Той е по-млад, не знам за него — поклати глава Алена.

— Мисля, че много скоро ще разберем.

От новината се почувствах като облян със студен душ, а радостта, че двамата отново сме се събрали, изчезна като дим. Макар че се бях наспал, изведнъж се почувствах уморен и изпитах просто, почти детинско чувство — прииска ми се да се прибера вкъщи. Щеше ми се да съм отново в Кабулети, в къщата и при Миата. Мечтите ми не продължиха дълго, само толкова, че да ги разпозная, и угаснаха, щом си дадох сметка, че при сегашното състояние на нещата те няма да се осъществят. Навярно никога.

В Монтана нещата се бяха променили и ако онова, което стана край хижата, не беше го доказало, събитията в Линч изясниха всичко, като новините по телевизията само потвърдиха нещата. Изглежда колкото по-нататък отивахме, толкова по-малко знаехме. И вместо да бъдем манипулирани от една сила — навярно човек, който много силно иска да бъдем мъртви — вече имаше нов играч, който може би не искаше това. Или очакваше от нас нещо съвсем различно. Дърпах се конците на игра, която все още не виждахме и която не разбирахме.

Бяхме сериозно загазили. Изглежда щяхме да бягаме, докато не ни остане дъх. От тази история нямаше отървяване.

— За какво си мислиш? — попита ме Алена.

— Честно ли да отговоря?

— Разбира се.

— Мисля си за нерадостния край на Бъч Касиди и Сънданс Кид, това си мисля.

Тя успя да се усмихне:

— А нали бяхме Бони и Клайд?

— Както и да е, и двата екипа завършват по един и същи начин.

Усмивката ѝ се стопи:

— Ако ще се мре, поне ще бъдем двамата!

Нямаше какво да се добави към това.

2.

Луис Удбърн носеше панталони в защитен цвят и избеляла жълта риза, имаше тен, какъвто можеше да се получи само от бутилката и от прекалено спане. Не си беше сложил вратовръзка.

Алена и аз го гледахме как се приближава към нас иззад бюрото си в Клуба за яхти и други водни возила и Кейп Фиър. Администраторката, която бе извикала Удбърн, гърдеста блондинка, чието червило беше с цвета на знака стоп, ни представи един на друг.

— Луис, това са Миранда и Саймън Коул. Изглежда са ги насочили към теб.

— Наистина ли? — Неочаквано радостна усмивка озари лицето на Удбърн. — Това е чудесно. И какво мога да направя за вас?

— Той иска да си купи яхта — махна към мен Алена. Гласът ѝ прозвуча равно, като че ли искаше да угоди на съпруга си, но не кой знае колко.

— Ами това ни е стоката тук, яхтите — усмихна ми се щастливо Удбърн, после погледна Алена. — Но вие не изглеждате особено убедена, госпожо Коул.

— Струва ми се, че са ужасно скъпи.

— Ще се учудите, като разберете колко разумни са цените на някои от нашите съдове. А и няма как да не признаете, че това е много добро капиталовложение. — Той се приведе напред, заговори по-тихо, но южняшкият провлечен изговор се засили. — А за счетоводителя ви и самия ви бизнес това са необлагаеми пари.

— Виждаш ли за какво говоря? — обърнах се към Алена. — Това е добро капиталовложение.

— Абсолютно — съгласи се Удбърн и отстъпи назад към бюрото си, като ни даде знак да го последваме. — Защо не поседнете и не прегледате някои от брошурите ни, за да се ориентирате какво точно търсите. Изборът е голям. А искате ли нещо за пиене — студен чай, минерална вода?

— Минерална вода — вдигна глава Алена, — но да не е газирана.

— Аз не искам нищо, благодаря — обадох се и аз.

Луис Удбърн ни отведе до тапицираните с кожа столове срещу бюрото си, после излезе, навярно да потърси водата за Алена. Аз обходих още веднъж стаята с поглед. На останалите две бюра седяха още двама продавачи, а семейство на възраст прелистваше един от каталозите. Допусках, че сега не е сезонът за сериозни продажби.

Удбърн се завърна с бутилка „Евиан“ и по пътя я подсушаваше със салфетка. Подаде я на Алена с цялата тържественост на виночерпец, който представя гордостта на избата си, и се върна зад бюрото си. Давах му петдесет години, а ако можеше да се вярва на пръстена и снимките на бюрото му, беше женен втори, а може би трети път.

— И така, за какъв плавателен съд си мислите? Някой крайбрежен за развлечение или нещо за по-далечни плавания? Яхтите от серията „Фор Уинс Виста“ са много добри, прекрасни за забавление. — Той порови сред брошурите на бюрото си и започна да ги подрежда пред нас. — Интересна е и серията яхти круизери. Препоръчвам ви горещо да огледате тези. Произведени са тук, по река Кейп Фиър. Наистина си струва да помислите за тях.

Протегнах ръка и той веднага постави в нея брошурата.

— А какъв размер търсите? — попита Удбърн.

— Девет-десет метра — отвърна Алена.

— По-скоро петнайсетина — уточних аз, докато разглеждах брошурата.

Алена остави бутилката си с вода и ме изгледа:

— По-рано казваше друго.

— Да видим първо какво ни предлага — отвърнах аз и отново се обърнах към Удбърн. — Проблемът с Миранда е, че изобщо не знае за какво става дума. Пространствените ѝ възприятия са много объркани.

— Саймън!

— Стига де, скъпа, знаеш, че е така. Признай си, нямаш никаква представа за разликата между петнайсет и деветметрова яхта.

— Осемметрова — настоя тя.

Удбърн се засмя тихо и го направи много добре, защото личеше, че оценява остроумието на Алена, без да обръща внимание на укора в гласа ѝ.

— Някои осемметрови съдове са много добри — започна той. — Само че оценката наистина е трудна, когато разговаряме абстрактно.

— При осем и деветметровите лодки мястото отдолу е доста ограничено — обърнах се аз към Алена. — А това няма да ти хареса.

— Вижте какво — намеси се Удбърн, — нека се разходим из магазина и сервизния отдел. Там ще видите различните размери. Няма да можете да се качите, разбира се, но поне представата ви за мащабите ще стане по-ясна.

— Това е отлична идея — скочих на крака заедно с него. И двамата погледнахме към Алена с очакване.

Тя въздъхна, а после с твърде правдоподобна неохота се изправи.

Оставихме Луис Удбърн да ни изрецитира програмата си, докато ни превеждаше през сервизния отдел. Изслушахме внимателно обясненията му за подобренията по този модел и специалното оборудване на другия. Той обясняваше повече на Алена, макар в нито един момент да не забравяше, че и аз съм там, а тя пресъздаде убедителна картина за това как лека-полека е спечелена за каузата. Наближаваше четири часът, когато завършихме обиколката, и Алена дори бе започнала да се смее на шегите на Удбърн.

По обратния път към салона за продажби тя ми пошепна:

— Джейк има право. Много е добър.

И посочи Удбърн не толкова заради мен, а за да е сигурна, че той разбира за кого говорим.

— Прав беше, наистина — съгласих се аз. — Трябва да му благодаря за препоръката.

— Все пак да изчакаме, докато купим някоя лодка — предложи Алена.

— Джейк ли? — попита Удбърн.

— Приятелят, който препоръча да се обърнем към вас — поясних аз. — Джейкъб Колинс.

Той го прие спокойно и не се замисли, още едно от качествата му на добър търговец:

— Сериозно? Е, това наистина е забавно. Много... забавно.

— Защо?

— Защото не съм се виждал с Джейк от доста време. — Луис Удбърн погледна часовника си и добави: — Боже, нямах представа

колко време ни е отнело. Извинявайте, господин Коул и госпожо Коул, налага се да сложа край на срещата ни. Доведената ми дъщеря има среща по бейзбол, която трябва да видя. Какво ще кажете да ви оставя на някого от колегите си?

— Приятно ни беше да преговаряме с вас — увери го Алена.

— Радвам се да го чуя, наистина, но трябва да тръгвам.

Той ни се усмихна, но не със съвсем същата усмивка. Не долових страх в нея, а по-скоро нещо като объркване, може би примесено с известно смущение. Ръкува се с мен, после кимна на Алена и се запъти към колата си — сребрист кадилак, нов модел.

Видяхме как кадилакът се изтегли по Маркет Стрийт и се загуби сред останалите автомобили.

— Е, ако все още е твоят човек, какво ще направи сега? — попитах Алена.

— Ще се обади на последния номер, който му е оставил Саржанти, и ще съобщи, че Миранда и Саймън Коул са се отбили при него.

— Сигурно така ще стане.

— Защо, странни ли ти се видяха реакциите му?

— Как така странни?

— Не знам. Като че ли не бяхме първите хора, които му говорят за Джейкъб Колинс лице в лице напоследък. Вместо, да кажем, да го споменат по телефона.

Алена замислено кимна:

— Нека сега се върнем в хотела. Ще звънна на Никола и ще го помоля да провери входящите съобщения, после да ни се обади.

Отидохме до паркинга, където бяхме оставили колата под наем, аз седнах зад волана и потеглих покрай реката към хотела ни. От време на време поглеждах в огледалцето и на два пъти ми се стори, че ни следи едно синьо беемве, но може би бях станал прекалено мнителен. Маркет Стрийт беше дълга, права и осигуряваше най-пряка връзка с центъра. Макар да имаше много изходи, трафикът по нея беше тежък и беемвето далеч не беше единствената кола, движеща се в нашата посока.

Това си казвах на себе си, докато не паркирахме в паркинга на „Уилмингтъниън“ и излязохме от колата.

— Колата е зад нас вдясно — съобщи Алена, без изобщо да я посочва. — Следваше ни по целия път дотук.

Бях на двайсетина метра и дори от това разстояние видът на човека, който слезе от колата, не ми хареса. Не че беше висок, не надвишаваше по ръст нито мен, нито Алена, но нещо във външността му веднага ми напомни за Дан. Когато се обърна към нас, видях как дясната му ръка се спусна към джоба на самото, а това ми се хареса още по-малко. Ако посягаше за пистолет, нямаше да можем да направим друго, освен да бягаме или да пострадаме. Ръката обаче се измъкна плавно и бързо, както беше влязла, без в нея да се е появило оръжие.

Сложих ръка върху рамото на Алена и се насочихме към една от петте сгради на „Уилмингтън“, онази, в която беше апартаментът ни.

— Приближава се отзад.

— И затова ни постави с гръб към него — измърмори Алена.

— Искам да бъдеш вътре — настоях аз.

— Ти си глупак.

Тя се спря и се извърна, а аз направих същото.

Човекът се беше приближил на пет-шест метра. И двете му ръце се виждаха добре и явно вървеше право към нас. Когато застанахме лице в лице, той се провикна:

— Извинете ме, извинете много. — Гласът му беше дълбок и плътен, не много различен от гласовете на оперните басы.

— С какво мога да ви бъда полезен? — попитах аз.

Той забави ход, после ни огледа бързо, но цялостно, като започна от Алена. Изражението му не беше враждебно, но не беше и неутрално; в очите му личеше най-вече предпазливост. Кожата му имаше топлия и хубав тен на човек със средиземноморски произход, а впечатлението се подсилваше от съвършено черната му коса и твърде тъмната отсянка на кафявите му очи. Навярно беше италианец, а още по-вероятно сицилианец. Носеше дрехи в защитен цвят, с черна тениска под отвореното сако, а палтото му, кафяво почти като очите му, беше тънко, сякаш очакваше пролетта да дойде всеки миг. Когато погледнах краката му, установих, че не носи маратонки или мокасини, а ботуши с четвъртита предна част. Над джоба на панталона му се виждаше дръжката на сгъваем нож.

Или сега, или в миналото беше служил в армията и за миг се зачудих дали не е някой от приятелите на Шон.

— Изпуснахте това — съобщи той, измина останалото разстояние помежду ни и протегна дясната си ръка.

— Не мисля.

— Да, да — натърти той. — Така беше.

Тогава ми показа какво имаше в ръката му.

Беше снимка на Натали Трент.

3.

Казваше се Джон Пано или поне това беше името върху шофьорската му книжка и визитката, които ни показа, когато влезе в апартамента ни. Книжката беше издадена в щата Мериленд. Визитката беше издадена от консултантската фирма по ресурсите „Финикс“. Фирмата явно нямаше пощенски адрес, само имейл и телефонен номер. Не можах да определя откъде е кодът на телефона.

— Още един наемник — въздъхнах, докато му връщах визитката. В другата ми ръка беше снимката на Натали.

— „Финикс“ не е „Горман-Норт“ — без каквито и да е притеснения отвърна той.

— А не, той е Китайската народна република. Пък и защо да не му променят името?

— Похабих осем месеца да наблюдавам Клуба за яхти и други водни возила в Кейп Фиър. От осем месеца чакам някой от вас да се свърже с Луис Удбърн. Осем. Гадни. Месеца. Не можахте ли да се ориентирате малко по-бързо?

Преобърнах снимката в ръката си. На гърба ѝ имаше написана на ръка дата, но не с почерка на Натали. Ако си спомнях добре, датата горе-долу съвпаднаше с времето, когато започнахме да работим заедно с нея. Върнах я пак към лицето и я огледах. Фотографията беше добра, намалена, за да се носи в портфейл. Натали се усмихваше на някого, но не на фотографа.

Оставих снимката на старинната масичка за кафе в средата на хола и погледнах Пано, който се бе разположил на канапето зад нея. Той ми отвърна, без да мигне, като че ли ми казваше: за какъвто и да се мислиш, на мен ми е все едно.

— С тази снимка успя да влезеш при нас — махнах с ръка аз. — Но тя не ти дава нищо повече.

— Какво повече ми трябва? — вдигна очи той. — Като се има предвид, че по-голямата част от полицията в страната в момента ви издирва.

Алена, седнала на перилото на един от фотьойлите, се наведе към него:

— Твърдиш, че си ни чакал осем месеца. Защо точно тук?

— Защото той ми беше казал да ви търся тук. — Пано не беше престанал да гледа мен.

— Кой?

— А вие за кого си мислите? — Той отмести поглед към снимката, после го върна към мен. — Баща й.

С угълчето на очите си видях, че Алена очаква от мен потвърждение.

— Възможно е — обърнах се към нея. — Елиът Трент работеше в тайните служби, преди да основе фирмата „Сентинъл“. По едно време дори сътрудничеса на охраната на президента. Имаше солидни връзки във Вашингтон — с разузнаването, военните, — така че не бих се учудил някой да е успял да изрови досието му.

Пано леко поклати глава:

— Не знаеш нищо за него, нали?

— Знам достатъчно.

— Трент беше във военното разузнаване, преди да отиде в хазната. Има повече връзки, отколкото са космите по задника ти.

Погледнах Алена.

— Знаеш ли, изисканите фрази, с които си служат войниците, ме карат най-много да страдам за армията.

— Той иска да говори с теб — съобщи ми Пано.

— Само с мен или с двамата?

— Ставаше дума за теб, макар че ако сте заедно, и тя трябва да дойде.

— Той се оттегли — отбелязах аз. — Трент. Продаде „Сентинъл“ и вече не се занимава с това.

— Миналата година. Прекара още един инфаркт. Третия от смъртта й насам. Не му остава кой знае колко.

Новината ме обезпокои повече, отколкото очаквах.

С Елиът Трент никога не сме се обичали, а и по нищо не личеше някога да можем да станем приятели. Съобщението, че е на смъртен одър, обаче ме натъжи повече, отколкото допусках. Беше загубил жена си, а сега и дъщеря си, беше се отказал от бизнеса си. Какво друго му оставаше, освен да умре? Явно нищо освен да наеме посредник от

организация, за която никога не бях чувал, и той да наблюдава Клуба за яхти и други водни возила в Кейп Фиър с надеждата, че някой ден ние ще се появим. Но ако Пано не преувеличаваше и наистина ни беше чакал осем месеца, това беше голямо постижение. Някой би трябвало да го забележи и ако не беше така, той наистина се беше справил много добре.

Реших, че сигурно преувеличава, затова се извърнах от него и от Алена. Прокарах пръсти през обръснатия си скалп. Растеше нова коса и с дланта си усещах игличките ѝ.

— Господин Трент иска да разговаря с теб, Кодиак. А аз трябва да те заведа при него.

— Доколко е в течение? — попитах го, като кимнах към снимката на Натали върху масата. — За начина, по който умря?

— Известно му е почти всичко — отвърна Пано. — Отне му около три години, но сега знае всички подробности.

— Знае ли кой е платил и е задвижил събитията?

— Знае, че ти си замесен. — Кимна леко и към Алена. — И тя.

Никой от нас не каза нищо в следващите секунди.

— Той те мрази до смърт — добави Пано и се усмихна на собствения си израз. — Сериозно говоря, наистина те мрази.

— И все пак иска да говори с мен.

— Както ти казах.

— А за какво?

— Е, той ще ти обясни.

— Къде се намира в момента?

— Има къща до Педън Пойнт, на дваайсет, дваайсет и пет километра оттук. Нанесе се в нея около месец след като ме изпрати да ви чакам тук. Просто искаше да е наблизо, когато накрая се появите.

Пано изчака малко да види дали имаме някакви въпроси, макар да не очаквах да им отговори. После се наведе и покри снимката пред себе си с длан. Върху кокалчетата му имаше поражения от удари по нечийи челюсти. Пусна снимката внимателно във вътрешния си джоб и се изправи.

— Ще ви отведа при него — съобщи ни Джон Пано.

Алена намръщено се взираше в някаква точка на килима. Вдигна глава към него, после погледна мен и забелязах, че е по-скоро озадачена, отколкото любопитна. Почти не беше имала контакти с

Трент. Беше свързана с Натали. Натали имаше всички данни да ѝ стане приятелка, ако беше оживяла.

— Хайде — подкани ни Пано. В гласа му нямаше нетърпение. — Вече му съобщих, че сте тук, и той ви очаква.

— Добре — съгласих се аз, после подадох ръка на Алена и ѝ помогнах да се изправи. — Да проверим колко ме ненавижда Елиът Трент.

4.

Оказа се, че Елиът Трент все още ме мрази значително. Разбрах го още с първите му думи:

— Ти не заслужаваш да си жив.

Произнесе го тихо и с убеждение, а когато не му отговорих веднага, повтори:

— Ти не заслужаваш да си жив.

Изтеклите четири години, през които не го бях виждал, не му се бяха отразили добре. Все още стоеше съвършено изправен, все още имаше стоманеносива коса, но очите му сега бяха хлътнали, а цветът на лицето беше нездрав — под лампата на входното антре изглеждаше като болен от хепатит. По лицето му се бяха появили нови бръчки, а дълбоките очни ябълки бяха покрити със спукани капиляри. Очите му горяха от враждебност и омраза и ме предизвикваха да отговоря, но тъй като думите му бяха съвсем верни, не отговорих нищо.

Все така изпълнен с омраза, той ни направи път да влезем в къщата. Пано остана накрая, но в това — както и във всичко останало, което правеше — нямаше нищо застрашително.

Като че ли Алена и аз бяхме изминали целия път, за да побегнем в последния момент.

Трент ни преведе по вестибюла до отворените врати на хола, чиито три френски прозореца имаха изглед към брега. Стените изглеждаха като белосани греди, а первазите покрай прозорците бяха в растителнозелен цвят. Обзавеждането и цветовете би трябвало да създават весело чувство, но вместо това действаха потискащо, както обикновено се случва с крайбрежните къщи. До една от стените имаше бюро с включен компютър, а на мястото за краката бе наврян пластмасов кашон от мляко, натъпкан с хартия. На стената от двете страни на компютъра висяха две снимки, поставени в рамки. Отначало помислих, че и двете са на Натали, но после се досетих — едната би трябвало да е на покойната му съпруга.

Трент се придвижи в стаята, а после, без да сяда, се обърна.

Направи ни знак да си изберем къде да седнем, имаше фотьойли и диванче за двама, после насочи вниманието си към Пано.

— Върху печката има малко чили. Похапни нещо.

— А тях ще храним ли?

Трент изсумтя.

Пано излезе от вратата, през която бяхме влезли, като остави Алена и мен на входа ѝ. Трент изчака още няколко секунди, после възпроизведе за трети път рефрена си:

— Ти не заслужаваш да си жив.

Този път бях сигурен, че в изявлението си включва освен мен и Алена.

Изгледът от прозорците беше забележителен. Къщата се намираше встрани от Лоудър Авеню и през прозореца виждах смрачаващото се под залеза крайбрежие и кораловите острови, чиито очертания постепенно се губеха. През сезона на ураганите Трент щеше да разполага с най-хубавите зрителски места.

Тогава Алена ме изненада с думите си:

— Съжалявам, че загубихте дъщеря си, господин Трент.

Устата на Трент леко помръдна, като че ли търсеше зъбите си с език.

— Твоят куршум ли беше? — властно попита той. — Това ли се опитваш да ми кажеш, че е паднала от твоя куршум?

— Ние не сме убили Натали — намесих се аз.

— Напротив, убихте я — изръмжа той. — Не сте я застреляли, но съвсем сигурно е, че сте я убили.

— Грешите — отвърнах аз. — А ако си мислите, че съм имал властта да накарам Натали да извърши нещо, което не е искала, жестоко се заблуждавате. Тя вървеше по собствен път и винаги го е правила. Също както избяга от вас и от „Сентинъл“, би могла да избяга и от мен.

— Но не го направи — мрачно процеди Трент. — Предпочете те пред мен, а ти я остави да загине.

Би трябвало да не отговарям нищо. Той беше неин баща, мъката си беше негова и ако някой имаше право да се гневи на цялата несправедливост на случая, това беше Елиът Трент.

— Не — тръснах глава аз. — Не се захващайте да ни обвинявате за това, да обвинявате мен. Вие имате своя дял от вината, защото сте я

загубили, когато сте я изпъдили, това си е ваше право. Заслужили сте си го. А мен не харесвате и никога не сте ме харесвали. Или ме мразите — нямам нищо против, може би съм си виновен за това. Но със смъртта на Натали нито аз, нито Алена имаме нещо общо и ако сте чакали осем месеца или три години от живота си, за да ни кажете това, ние нямаме повече работа тук.

Обърнах му гръб и тръгнах към коридора. След миг чух, че Алена също тръгва след мен.

— Не си тръгвай — обади се Трент.

Аз не спрях.

Гласът му беше станал дрезгав и напрегнат от силата, с която извика.

— По дяволите, Атикъс, не си тръгвай!

Пано, излязъл от кухнята, се появи в коридора вляво от мен. Беше свалил самото си и сега видях, че тениската му е без ръкави, като юнашка фланелка. Лампата от входа осветяваше една татуировка над лакътя му — избелял китайски дракон. Държеше купичка с вечерята си в едната ръка и лъжица в другата. Нямахше вид на човек, който се кани да ни спре.

— Не можете да ме обвинявате за това — довърших мисълта си аз, без да поглеждам Трент. — Не можете да обвинявате нито Алена, нито мен.

Зад себе си чух скърцане от стол, той седнаше.

— Не — съгласи се той, а от гласа му пролича умората, която изпитвах аз сутринта. — Не, не мога. Това е истината.

Накрая се обърнах и двамата с Алена се завърнахме в хола.

Трент ни гледаше, докато влизаме, после ни посочи диванчето за двама.

Алена се настани и аз я последвах.

— Понякога ми е трудно да призная, че тя беше скъпа и за други хора освен за мен — махна с ръка Трент. — Още по-трудно ми е да приема, че беше близка на хора като вас двамата, към които изпитвам такава неприязън.

— Просто се чувствахте длъжен да си го кажете, нали? — свих рамене аз.

— Нямам намерение да се преструвам. — После посочи Алена с десния си показалец, като че ли се канеше да прободне сърцето й. — Тя

е гадна убийца, а хората говорят, че ти вече си й партньор. Но дори и да не си, аз знам добре какво си направил за нея — това поне съм научил. Тя е убийца, независимо как се опитва да изглежда, а вече и ти си същият. Двама от Десетте, застанали един до друг пред мен. Ако си мислите, че това ми харесва, значи вие сте жертва на халюцинации, не аз.

До мен Алена не се помръдна. Не го гледаше, а се бе съсредоточила върху гледката през прозорците. Човек изпитваше чувството, че в стаята е станало по-тъмно, макар лампите на стената и в ъгъла да си горяха по същия начин.

— Вие сте похабили много време и нерви, за да разговаряте с нас, господин Трент — започна тя. — Може би вече е време да ни кажете за какво точно става дума.

— След малко. Като имате предвид колко време и нерви съм изхабил за това, сигурно имам право на една-две отстъпки. Все пак чакам този момент почти от три години.

— Пано ни каза, че са осем месеца — уточних аз.

— Осем месеца изминаха, откакто единствената ми следа бяха глупостите на Драма с г-н Колинс.

— А преди това, Елиът?

— Защо се върна тук? — отговори с въпрос той. По враждебност тонът му не отстъпваше на нищо, което бе казал досега. — Теб и Драма ви нямаше. И никой не би могъл да ви открие. Бихте могли да останете скрити, докато греховете ви отшумят, да си умрете от старост, преди някой да е разбрал, че сте още живи. Защо се завърна, Атикъс?

— Имах работа.

— Но вече си я свършил, нали? Докато убиваше Матю Бауълс в Монтана и връзваше панталоните на полицаите в Линч, успя ли да свършиш онова, което беше замислил?

— Не още.

— Защото не знаеш как, нали? Защото ти липсва едно малко парченце и изобщо не знаеш къде да го откриеш.

Взрях се в него, като не смеех да се надявам, че той знае онова, което Бауълс не сподели дори и пред смъртта си.

— Искаме едно и също — заяви Елиът Трент. — Искаме смъртта на мръсника, който уби дъщеря ми.

Пано отново влезе в стаята, като триеше уста с опакото на едната си ръка и държеше бутилка „Будвайзър“ в другата. Дръпна стола от бюрото и го намести така, че да вижда и трима ни, докато разговаряме. Отвън нощта най-последно беше пуснала завесата си и в тишината на стаята всички чувахме шума от разбиващите се в брега вълни.

— Кажете ми кой е той — кимнах към седналия вече Пано и се обърнах отново към Трент.

— Джон е син на мой приятел — отвърна той. — Що ви помага за всичко.

— Не ни е нужна помощта му.

— Ще я получите, независимо дали я искате или не. Не ме интересува колко е добра тя, нито за колко способен се мислиш ти, помощта му ще ви трябва. Той има връзки и е моят човек в тази работа. При неприятностите, в които сте се забъркали в момента, имате нужда и от двете.

— Само ми кажете името — махнах с ръка аз. — Останалото е моя работа.

Той се изсмя:

— Като две и две четири, а?

— Като две и две четири.

— Не — тръсна глава той. — Мислиш ли, че ако е толкова просто, ще си ми нужен ти? Или тя. Нямаш и най-беглата представа с кого се захващаш.

— Той е от Белия дом.

Трент реагира със слаба изненада. А Пано съвсем лекичко поклати глава.

— И това не те плаши? — повдигна вежди Трент. — Не те кара да спреш? А ако ти кажа, че това е президентът на Съединените щати, Кодиак? Ако ти дам неговото име? Все още ли ще си така самоуверен и така идиотски глупав да се захванеш?

— Такъв ли е случаят? — попитах аз.

Той отново се изсмя, въпреки че явно го болеше.

— Не, няма да работим по този начин. Не искам услуги от теб. Последното, което би ми хрумнало, е да ти искам услуги. Аз наемам теб и приятелката ти за това. И ви плащам. Каква е тарифата?

Сега дойде моят ред да поклатя глава:

— Елиът...

— По дяволите, каква е тарифата?

— Зависи от обекта — тихо се намеси Алена. — Ако тук говорим за президента на Съединените щати, вие не разполагате с тия пари. Никой не разполага.

— Обектът не е чак толкова високопоставен.

— Това донякъде ме успокоява — въздъхнах аз.

— О, не се радвай толкова — вдигна ръка Трент. — И онова, което съм ти приготвил, ще свие стомаха ти на топка.

— Тогава ми дайте името.

— Колко? — Този път Трент се обърна направо към Алена.

— Както вече казах, трябва ни повече данни, преди дори да разговаряме по въпроса.

— Искам да направя това както трябва. Както е прието да се прави. Какви са следващите стъпки? Установили сме контакт и след това какво? Трябва да ме проучите, така ли?

Алена се поколеба и ме погледна, сякаш да провери дали съм съгласен да продължи. Аз обаче не отклоних погледа си от Трент.

— Да — продължи тя, — следващата ни стъпка е да проверим дали сте откровен. И дали не ни устройвате някаква клопка.

— И как го правите? Общо наблюдение? Проверка на обкръжението ми?

— Това и още някои неща. Макар че в случая не е нужно. Вие доказахте откровеността си.

— Така ли?

— Вие някога сте защитавали президента на Съединените щати, г-н Трент. Човек, който е вършил това, дори не би и сънувал, че може да помисли за покушение срещу президента. Би било немислимо дори да предположи такова нещо. Дори шегата за подстрекателство към подобно дело е федерално престъпление. И все пак ние седим тук, а вие, бивш служител от тайните служби, ни говорите за това пред свидетел. Възможно е да сте нещо повече от откровен, г-н Трент. Това е проява на душевноболен човек.

Изражението на Трент се промени, като че ли някой дърпаше краищата му, както се постъпва при оправяне на болнично легло. Лицето му се разфокусира, докато обмисляше какво да отговори. Аз самият нямах никакви резерви относно истината в думите на Алена,

макар съзнателно да не бях помислил колко огромно е прегрешението на Трент. За миг изглеждаше, че и Трент не беше преценил това.

Той се надигна от стола си, но го направи така тромаво, че се зачудих дали не му е правен байпас, колко пъти и преди колко време. В началото помислих, че е тръгнал към Пано, после видях, че се е запътил към светилището на загубеното си семейство. Вдигна снимката на жена си, погледа я няколко секунди, после я върна точно на същото място.

— Вие нямате деца, нали? — Обърна се към нас върху диванчето за двама. — Каквото и да криете, това изглежда ясно: още не сте създали потомство.

— Не — поклатих глава, а Алена ме изгледа. Навярно се чудеше защо изобщо си правя труда да отговарям.

— Тогава не можете да ме разберете ни най-малко. Ние разговаряме за дъщеря ми, за единственото ми дете, и за човека, който го е убил. Говорим за живота, който майка ѝ и аз създадохме. Нашето дете. Когато Маги умря, аз останах само с Натали и тя беше всичко за мен. Ракът на гърдата е наследствен, знаете ли това? Наследствеността навярно е най-значителният рисков фактор. Имало е случаи, когато съм си мислил, че сърцето ми ще спре, ако злокачественото образувание се развива и в дъщеря ми. Знаеш ли по какво може да се познае истинският родител, Кодиак? Това не е биологична характеристика. Няма значение дали детето е осиновено или взето за издръжка — това не е важно. Всъщност тестът е прост и доказва нещата бързо. Родителят ще направи всичко и ще даде всичко, за да предпази детето си от увреждане, да му спести болката. Това е предназначението на родителя. Иначе казано, животът на детето ти е по-важен от твоя собствен.

Той спря за миг и ме погледна, за да се убеди, че го разбирам.

— Ако имаше начин законът да накаже човека, отговорен за това, което ѝ се случи, щях да оставя всичко на закона — заяви Трент. — Но законът няма да го направи. Законът няма и да го докосне, защото той се е защитил от него. Омотал е закона около себе си и сам се е издигнал високо над него. И не е единственият. Във Вашингтон има мнозина от неговата порода, винаги ги е имало, но сега — кълна се — положението е по-лошо отвсякога.

Затова сте ми нужни вие двамата. Ние сме във война, цялата идиотска страна е във война, а мръсниците като този тип се интересуват повече от онова, което влиза в джоба им, отколкото от хората, на които твърдят, че служат.

— Не приемам пари от вас — вдигнах глава аз.

— Ще приемеш — възрази Елиът Трент. — Защото няма да ти дам името му, ако не го направиш. Аз си купувам убийство и не искам някой от нас да си прави илюзии относно това. Нито искам някой от вас да забрави, че работи за мен по случая. Ето какво купувам с парите си.

Алена помести ръка и я постави върху моята. Погледнах и видях дългите ѝ силни пръсти върху опакото на дланта си. Когато вдигнах очи и срещнах погледа ѝ, видях в него болка, каквато не бях срещал дотогава — цялата беше за мен. Дори да беше си простила всички досегашни престъпления, Алена знаеше, че това, което сега се задава, никога няма да си прости. Ето какво ми беше причинила.

Преместих очите си от нея към Трент.

— Добре — махнах с ръка аз. — Но ни трябва името.

— Това е шефът на кабинета в Белия дом — заяви Елиът Трент.
— Казва се Джейсън Ърл.

5.

Джейсън Ърл е роден в Пойнт-о-Грес, щата Мичиган, като най-голямото от четири деца, и има три по-малки сестри. И двамата му родители са починали. Баща му бил застрахователен агент, майка му — домакиня, и е печелила трийсет и три годишни награди за домашната си туршия, до смъртта си.

Аз съм роден в Сан Франсиско, щата Калифорния, и съм по-големият от две деца, имам по-малък брат. Родителите и брат ми, доколкото знам, още са живи. Баща ми е професор по богословие, а майка ми професор по английски език, което навярно обяснява защо съм се оказал със странно име като Атикъс.

Джейсън Ърл израства със семейството си в Пойнт-о-Грес. Играе футбол и е председател на ученическия съвет в горните класове. Учи в Мичиганския университет и завършва трети по успех във випуска си като бакалавър по икономика. Именно в Мичиган той за първи път се сблъсква с политиката, работи като сътрудник в изборните кампании и на местно, и на щатско равнище.

При завършването го призовават за военна служба, но получава отсрочка заради необходимостта да издържа съпругата си Виктория, която е бременна от четири месеца и половина. Вместо в армията отива във факултета по право. Там кандидатства за мичиганската долна камара на Конгреса, но не успява да се класира.

На двайсет и девет годишна възраст постъпва на работа в обединението „Горман“ като сътрудник по снабдяването към службата за проучвания и разработка на газовите и петролните залежи. Остава единайсет години в обединението „Горман“. Четири от тях е заместник на главния юридически консултант.

Напуска „Горман“, за да постъпи в Белия дом, където служи като помощник на заместник-секретаря по енергетика, докато изтича мандатът на администрацията. Връща се в частния сектор, където предлага услугите си като консултант. От познанията му се възползват „Нортроп Груман“, „Дженерал Мотърс“, а после отново обединението „Горман“, и по-специално „Горман-Норт“, дъщерната фирма за

строителство. След това работи като юрист на частна практика и започва да проявява интерес към политиката и военното дело. Работи като съветник към борда по отбранителна политика в Пентагона.

Завръща се в Белия дом и при следващата администрация, където — благодарение и на познанствата, изградени през последните две десетилетия — е назначен за заместник-началник на кабинета. Остава на този пост две години и половина, докато дотогавашният шеф се пенсионира. Тогава заема поста съветник по националната сигурност към вицепрезидента на Съединените щати, докато вицепрезидентът е на служба.

След като се завръща в частния сектор, Ърл отново работи като консултант и сега услугите му се радват на широко търсене. Изтичат три години, през които работи в консултантски комисии към ЦРУ и Държавния департамент, като съветник на президента по икономическите реформи, и той приема поста на изпълнителен вицепрезидент за политика и международно развитие на обединението „Горман“. На този пост инспектира и делата на „Горман-Норт“, в това число и неправителствените военни споразумения.

Още е на работа към същото обединение, когато новоизбраният президент го кани да оглави екипа му по приемането на властта, пост, предшестваш ръководството на кабинета. Ърл, разбира се, приема начаса.

Аз израснах в Санта Круз, щата Калифорния, където упражнявах кроскънтри, действах като бойскаут, направих опит да играя футбол и баскетбол, но макар да не бях зле в никоя от тези области, никога не станах изключително добър. Единственото отличие, което получих в гимназията, беше „човекът, който най-вероятно ще каже каквото не трябва“. Изобщо бях твърде обикновен.

И тъй като винаги се е предполагало, че ще стане така, постъпих в колеж, в университета Нортуетърн. Минах през първи и втори курс и — както в гимназията — бях добър студент или поне на средно равнище. Обаче, отново както в училище, намирах живота за безцелен и отегчителен, така че напуснах след първия семестър на втората година. Прекарах следващите осем месеца в странстване из Европа и работа, където падне, докато не постъпих в армията у дома.

Родителите ми, които трудно свързваха двата края, за да се изуча, едва не се отказаха от мен.

Завърших основната и индивидуалната подготовка за напреднали, изкарах няколко месеца с Военната полиция, после кандидатствах за специалната школа във Форт Браг, където участвах в нов курс за специалните сили, наречен „Изпълнителна охрана“. Завърших го добре, получих нашивките си за сержант и бях зачислен към офицер на име Уайът, когото трябваше да защитавам. Нещата станаха по-сложни, когато след изтичането на срока ми отказах да се презапиша в армията и всякакви началници ме ругаха, защото съм изхабил много средства на данъкоплатеца за обучението си.

Преместих се в Ню Йорк заедно с един приятел от армията, наехме си апартамент в Гринидж Вилидж и аз се опитах да си намеря работа като агент по личната сигурност, макар всички останали да ме наричаха телохранител. Проверих в големите фирми — като „Сентинъл Гардс“ на Елиът Трент — интервюираха ме за някои назначения, но нещата не потръгнаха. Бях прекалено пряк и говорех без заобикалки, пък и биографията ми не беше особено внушителна. Накрая започнах да работя сам, но често се срещах и с други от този бизнес. Така се запознах с Натали Трент и станахме приятели.

Като бодигард се справях доста добре и работих за много хора — някои от тях си заслужаваха, но повечето не. Приятелят ми от армията умря и по този повод двамата с Натали преживяхме доста затруднения. Случайно попаднах на офицера, когото бях охранявал в армията, но първо срещнах дъщеря му и това промени живота ми, защото на няколко пъти ми се струваше, че съм се влюбил в нея. Продължавах да работя като охранител и се справях с повечето задачи, докато Натали, аз и още неколцина започнахме да охраняваме един човек от Десетте, когото — по липса на по-добре име — всички наричаха с псевдонима за непознато лице Джон Доу.

Джон Доу се превърна в Драма, а по-късно Драма се превърна в Алена Сизкова.

— Броят на хората, за чиято смърт е виновен Джейсън Ърл — или чрез мълчаливо съгласие, или чрез пряка заповед, не се знае. Лично аз знам самоличността само на двама от тях. Навярно има още стотици, ако не и хиляди.

Предполага се, че той е използвал ресурсите на „Горман-Норт“ за насилствено преселване на шестстотин седемдесет и трима индианци гуахиرو в Северна Венецуела, за да се осигурят нефтените проучвания на обединението „Горман“ по контракт, предоставен от държавната венецуелска компания „Петрилеос де Венесуела“. Земите на племето гуахиرو му били отстъпени чрез нашироко рекламирана спогодба с правителството, така че нежеланието на индианците да се преместят е разбираемо.

Историята — естествено, непотвърдена — е, че по горното течение на реката се случила злополука: някакви химикали се излили във водоизточника на племето. Първо измряла рибата, после и хората започнали да се разболяват. С нетипична бързина пристигнали аварийни групи за помощ, които се опитали да лекуват болните гуахиرو и да осигурят нов, чист водоизточник за останалите хора от племето. Доставили им лекарства, бутилирана вода за пиене, храна и одеяла.

Въпреки бързо оказаната помощ обаче почти цялото племе погинало. От пиене на заразна вода вместо бутилираната. А може би речната вода ги бе разболяла, а бутилираната ги беше убила.

Аварийните групи за помощ се състояли от кадри на „Горман-Норт“.

Ето и една друга история:

В една от страните със сух и горещ климат и доста песъчлив терен, където има ужасно голямо количество нефт на неособено голяма дълбочина, обединението „Горман“ има солиден контракт за помощ в строежа на машините, които ще изкарат петрола на повърхността. Обединението поддържа известно количество помпи и тръбопроводи и изгражда някакво миниатюрно подобие на Америка в тази ислямска страна. Това позволява служителите му да могат да си гледат работата с нужните удобства, без да обиждат домакините заради културни различия или случайни недоразумения.

Всичко върви добре в продължение на много години и така организираната работа носи добри пари ни обединението „Горман“.

Тогава един ден старият принц, който бил и министър на петрола в страната, умира, а на негово място идва нов. Новият принц се оглежда и няма как да не забележи, че навсякъде в страната петролът буквално се излива на повърхността. В страната му има много

безработни младежи, а това е най-ценният ресурс, разсъждава принцът и решава да прекрати договора с чуждите снабдители, защото работата, той е убеден, може да се свърши със същия успех от сънародниците му.

Това засяга не само обединението „Горман“, но и други компании — всички те, естествено, никак не са доволни от новото развитие на нещата. Смятат, че е наложително новият принц да разбере, че взаимоотношенията са взаимно изгодни и че прекъсването им ще бъде твърде вредно и за двете страни. Новият принц отвърща, че макар да вижда известна вреда за техните интереси, не вижда никаква за своите.

Хората от обединението „Горман“ и останалите подобни компании започват да правят всичко по силите си, за да спрат новия принц. Молят настойчиво и него, и баща му, султана, а след като никой от двамата не откликва, се обръщат към правителствата си с искане те да упражнят съответния политически натиск. Нищо не помага.

Тогава самолетът на новия принц се загубва в пустинята. Оцелели няма. Машината просто изчезва от радарите. В обширната пустиня така и не се открива и отломък от катастрофата.

Концесията си остава в сила.

Известна е и историята за журналиста от списание „Шпигел“, някой си Курт Хайнер.

Един ден хер Хайнер изглежда си задал въпроса как е станало така, че определена централноамериканска държава успява изведнъж да смачка революционното движение, което я тормози от почти две десетилетия, като на всичко отгоре в последните месеци популярността му нараствала чувствително. Как така, след години на борба срещу революционерите без осезателен резултат, въпросната държава разрешава проблема си толкова бързо.

По време на проучванията си хер Хайнер научава, че пратеник от държавата, за която става дума, се е срещнал с определени лица във Вашингтон с молба да помогнат на правителството.

Пратеникът твърди, че революционните сили в страната му не се борят за добри взаимоотношения със Съединените щати, тъй като идеологията им е различна от идеологията на големия северен съсед, затова — според него — САЩ не биха сбъркали, ако предложат известна помощ за борбата с проблема.

Отговорът, който пратеникът получава, изобщо не е този, на който той разчита. Не, представителите на властта, към които се обръща, му отговарят, че не могат да помогнат, колкото и да им се иска — в момента е невъзможно да поемат такава политическа отговорност.

Но... добавят представителите, бихте могли да поговорите с някого от „Горман-Норт“.

И така, правителството на централноамериканската държава превежда на „Горман-Норт“ огромни суми, за да дойдат и да „посъветват“ местните военни за методите, по които да се справят с революционерите.

Не научаването на тези факти обаче превръща г-н Хайнер в заплаха. Той става опасен, когато разбира какви именно са „съветите“ на „Горман-Норт“.

Изразите „сплашване“, „страх“, „предпазни мерки“ и най-вече — „принудителни похвати за разпит“, предстои да станат най-често използваните в статията му за „Шпигел“. Това вече го превръща в заплаха.

Затова някой се обажда в Уилмингтън и иска да говори с Джейкъб Колинс. Не, отговарят му, не сме чували нищо за Джейк от двайсет години, още от гимназията. Но какво толкова, оставете името и телефонен номер и ако случайно го видя, ще му предам.

Шестнайсет дена по-късно хер Хайнер загива след пожар в дома си в предградията на Берлин.

Колкото до моите престъпления, те още не са преброени.

6.

Трент настоя да останем в дома му, а доводите му ни се сториха и убедителни, и логични. Независимо от съобщенията по CNN двамата с Алена все още водехме списъка на „най-издирваните“ и макар досега никой да не беше попаднал на следите ни, не беше нужно да прекаляваме с риска. А и последното нещо, което Трент искаше, беше някой наблюдателен полицаи или съзнателен гражданин да забележи как се движим от точка А към точка Б. Налагаше се, поне докато изготвим плана, да бъдем негови гости. Той самият настояваше, че това е едно от нещата, заради които ни плаща — правото да следи какво вършим.

Чувствах, че това е начинът да се справи с вината си, макар да не ми беше ясно за какво точно се чувства виновен. Знаех, че си беше откупил убийство, че спокойно би могъл да си седи вкъщи със и без това отслабналото си сърце, колкото и да жадуваше отплата за смъртта на Натали. А може би всичко се дължеше на мисълта, че Алена и аз вече сме негови заместници, наети да извършат онова, което сам не може да направи.

Както и да е, ние оставахме, независимо дали ни харесва или не. Пък и заплахата, макар и неизречена, за онова, което ще ни се случи, ако откажем, беше свършено ясно.

Пано беше човекът, който направи паралелите между Хайнер и Алена, между Алена и „Горман-Норт“, между „Горман-Норт“ и Джейсън Ърл. Пак той беше изтичал снощи до хотела, за да прибере вещите ни и да ни отпише, а рано тази сутрин бе излязъл да напазарува по списък, приготвен от Алена.

В списъка нямаше нищо особено, само необходимите ни хранителни стоки и добавки. Пано малко се озадачи, когато прегледа поръчките ни.

Докато го нямаше, ние се опитахме да направим малкото упражнения, които можеха да се вършат в къщата. В солариума на първия етаж имаше някои почти неизползвани уреди. Изпълнихме първо програмата си по йога, после се заехме с уредите. Пано се

завърна на деветдесетата минута от упражненията ни. Седем минути след това, според таймера на един от уредите, той дойде при нас в солариума с чаша кафе в ръка. Обиколи ни бавно и огледа Алена, която гребеше на един от уредите, и мен — аз тичах по тренажора. После се подпря на перваза, за да го виждаме и двамата.

— Ти си го убила — обърна се той към Алена. Беше обикновено съждение, без каквито и да е чувства.

— За кого говорим? — попита Алена. Тонът ѝ беше като на човек, който пита само от любезност.

— Курт Хайнер от „Шпигел“. Превърнала си го в пуканка.

Тя продължи да гребе, като гледаше покрай рамото му. После кимна леко.

— Убила си го за „Горман-Норт“ — допълни Пано.

— Кога е било това? — намесих се аз.

— Преди шест години — обясни Пано. Той явно търсеше някаква реакция у Алена, но не я откриваше. — Опекла го е в Берлин и всичко е изглеждало като пожар от късо съединение. Отмъкнала е всичко от къщата, включително и записките му.

— Да.

Нито изразението, нито ритъмът на ударите ѝ се бяха променили. В лицето на Пано нямаше никаква промяна. Днес беше облечен в сини дънки и черна тениска; на дневна светлина виждах по-добре дракона върху ръката му. Изработката беше отлична, с много вложено мастило и много време, и свидетелстваше за голямата му устойчивост към болка.

Убийството на Курт Хайнер явно бе основание Джейсън Ърл да иска смъртта на Алена, пък и моята. Обединението „Горман“ иска смъртта на Хайнер, а Ърл е негов шеф тогава. Алена знае факти, които със сигурност биха могли да унищожат Ърл, а в зависимост от това как са поднесени — да сринат и администрацията, за която работи. Известно му е, че от няколко месеца аз съм неотлъчно с нея, и подозира, че тя ми е разказала всичко, което знае. Затова моето име автоматично попада в списъка му с хора за премахване.

Това наистина беше мотив. Само че не бях сигурен доколко е добър, а и вече познавах достатъчно добре Алена, за да чувствам, че и тя не е сигурна. Да, възможно беше смъртта на Курт Хайнер да застраши Ърл, но колкото повече мислех за това, толкова по-добре

разбирах, че на карта е поставено много повече. Администрацията би преживяла нещо такова, както обикновено се случва с властта. Освен ако няма замесен орален секс, срамни видео и фотоматериали, обществеността няма да се намеси, а останалата част от Белия дом ще извърти случая, както поиска — ще се откаже от Ърл, ще го обсипе с камъни или няма да му обърне внимание. Репутацията му наистина ще пострада, но трудно би се стигнало до съд. Къде са уликите? Никой не би могъл да очаква Алена да се появи на свидетелската скамейка дори при положение че той е пряко замесен в поръчката на убийството.

Опитвах се да не се замислям прекалено за Курт Хайнер, убит от Алена, защото си е гледал работата, а тя е взела пари за това.

— Не става — поклатих глава аз.

Пано се намръщи и ме изгледа накриво, сякаш се учудваше, че имам друго предложение.

— Не мислиш ли, че е така?

— Човекът може да е шеф на кабинета, но повече от три години рискува всичките си връзки, за да се добере до нас. Това са огромни разноски, не само в долари, а и в престиж. Господи, той първо прикрива убийствата в Колд Спринг, после насъсква медиите срещу нас в Монтана! Това не се прави по официалните пътища. Никой няма да жертва толкова сили само защото се бои, че ние ще започнем да говорим за нещо, което дори не бихме могли да докажем.

— Приказваш като че ли познаваш човека — възрази Пано. — А ти не го познаваш.

— Познавам работата — разперих ръце аз. — Знам, поне в основни линии, с какво се занимава шефът на кабинета в Белия дом. Ние говорим за човек, който заема поста от почти седем години. Повечето шефове на кабинети изкарват — колко? — две-три години. Този тип е умен и дискретен, той никога не би предприел такива мерки за нещо, което просто не би могло да се случи.

— И двамата сте усетили колко горещо става около вас. — Пръстът на Пано се насочи към Алена. — За нейните дела може да се напише цяла книга. Колко време според вас е нужно някой да вникне в ребуса?

— Много. Когато наемаш някого от Десетте, едно от нещата, за които плащаш, е мълчанието им. Това се приема за част от договора, иначе целият механизъм се разпада и нищо не се свършва. Дори да я

арестуват и да я разпитват, Алена никога не би признала престъплението, нито хората, с които то е свързано. Никога!

— Никога не съм се срещала с Джейсън Ърл — добави Алена. — Дори да исках, не бих могла да го улича пряко. Работата, за която говорите, получих по канален ред. Достави ми я една жена — Одри Доден, banker от Швейцария. Има много клиенти, така че не можах да установя на кого от тях служи.

Зад гърба ни се чу глас:

— Боже мой, и двамата сте толкова арогантни гадове, че ми се повръща.

Пано се захили. В отражението от прозореца до него видях, че Трент е застанал на вратата зад нас. Беше облечен, с чаша кафе в ръка.

— Бауълс ме нарече по същия начин — отвърнах, без да се обръщам.

— Защото на Бауълс нещата са му по-ясни, отколкото на двама ви заедно.

— Явно е така — обади се Алена, която продължаваше да гребе равномерно.

Трент се доближи до нас. Пано се изправи на крака.

— Това без кофеин ли е? — обърна се той към Трент.

— Това е каквото имаше в чайника. — С известно удоволствие забелязах, че тонът му към Пано беше толкова неприязнен, колкото и към нас с Алена.

— Да не би да си търсиш нов инфаркт? — Пано взе чашата от ръката на Трент и я постави на перваза. — Забрави за кофеина!

— Лакомия — намесих се аз. — Пари.

И Пано, и Трент се обърнаха към мен. Алена не го направи, но подхвърли:

— Това ще да е било огромно количество пари.

Изключих автоматичната успоредка и се смъкнах от нея. Бях се изпотил и нямаше с какво да се изтрия, така че използвах предната част от ризата си.

— Пари, секс и власт — заключих аз. — Това са причините да се убива.

— И да опазиш своето — допълни Пано.

— Наричаме го самоотбрана. Щом не е секс, трябва да е пари или власт. Колкото до Хайнер, случаят с него не е достатъчен, за да се

отнеме цялата власт на Ърл. Така че става дума за пари. Алена има право. Явно сме станали заплаха за огромни суми, щом Ърл е предприел толкова драстични мерки.

Пано хвърли поглед към Трент, който ме гледаше сякаш се чудеше колко още думи може да произнесе една маймуна.

— „Горман-Норт“, това ли е? — продължавах аз. — Ние не заплашваме Ърл, заплаха сме за „Горман-Норт“.

— Следващата стъпка беше да ти го напиша буква по буква — процеди Трент.

— Тогава защо не обясните и останалата част?

Той изпъхтя почти презрително и даде знак с ръка на Пано.

— Вие тримата не сте единствените, които искат историята с Ърл да приключи — започна Пано. — Заинтересувани са и други хора. Те от няколко години се опитват да го отстранят от влиятелното му положение, но досега не са успели.

Звукът от веслата се забави, Алена явно спираше упражнението си.

— Консултантска фирма по ресурсите „Финикс“ — досетих се аз. — Кого точно консултираш, Джон?

— Точно сега не работя за никого. — Пано се усмихна. — Това е лична услуга за господин Трент. Но ако питаш за хората, с които съм работил преди, единственият интересен за теб в момента е служител в Пентагона.

Алена скочи на крака.

— Противоречивите доклади?

Погледнах Пано, после Трент и отново Пано.

— Има ли изобщо човек, който да не знае, че се каним да убием шефа на кабинета в Белия дом?

— Изобщо знаят осем души — отговори Трент. — Четирима от тях са в тази стая.

— А останалите четирима?

— Те са от Петия кръг.

— Господи боже мой — изстенах аз. — Вие сте решили да ни използвате за началото на преврат!

— Е, това вече са спекулации — намеси се Пано. — Независимо дали ви харесва и дали ви се вярва, в момента ние сме във война и ще

останем в това положение за дълго. Има една фраза на Франклин Рузвелт от Втората световна, която подхожда тук. Той казва: „Не искам да има нито един военен милионер в Съединените щати, създаден от това световно нещастие“. А Хари Труман нарича военните спекулации предателство: „Хора умират в резултат от тях. Войници, цивилни граждани, техни, наши. Нашите хора не получават онова, което им трябва, или когато го получат, то не отива по предназначение или не е достатъчно, или се разпада, тъй като доставчиците спекулират или подправят крайния резултат“.

„Горман-Норт“ обслужва американските въоръжени сили по целия свят. Компанията изгражда базите, осигурява помощния персонал, материалната база и тиловото оборудване на войските. Тя е навсякъде в системата.

„Горман-Норт“ трупа милиарди от тази сделка. Милиарди и милиарди долари, а когато говорим за такива пари, и един процент, недоставен на бойното поле, вече е проблем. Става дума за отклоняване на стотици милиони долари. И както казах, това няма изгледи да свърши скоро. Ще има нови и нови контракти. И все повече и повече от тия пари няма да отидат там, където се очаква да пристигнат.

Пано спря да говори, но погледът му не слизаше от очите ми.

— Това не е преврат — намеси се Трент. — Не превръщай нещата в по-лоши, отколкото вече са.

— Положението и така е отвратително — замислено казах аз. — Ако Пентагонът го знае, ако някакви четирима души там го знаят, това означава, че военните са предприели действия срещу гражданското правителство. Как иначе бихте го нарекли?

— Никой не говори за сваляне на правителството — намеси се Пано.

— Но Ърл е осигурявал контрактите за „Горман-Норт“ в Белия дом. Убедени ли сте в това?

— Да.

— А трябва ли да вярвам само на вашата дума?

Трент помръдна ръка към бюрото и кашона от мляко.

— Докладът е там, ако искаш да го погледнеш.

Тогава се намеси Алена:

— Е, за кого именно работим, г-н Трент?

— Аз съм частно лице — отвърна Трент.

— Разбира се. Това ви оневинява напълно пред приятелите в Пентагона. Но откъде започва всичко? От някой страничен източник навярно? От бюрото на заместник-секретаря по отбраната, който отговаря за специалните операции и по-дребните конфликти може би? Или нещо сходно?

— Ърл е непоклатим — заяви Пано, като внимателно избягна всички предположения на Алена. — Обаче не пропуска нищо, което има отношение към „Горман-Норт“. Вие така или иначе ще свършите работата. Това не променя нищо, защото няма отношение към причините, заради които го правите, или желанието на господин Трент да го направите. Просто получавате допълнителна мотивация.

— Ще направим услуга на приятелите ви от Пети отдел — подхвърлих аз.

— И така може да се каже — съгласи се добродушно той.

— А какво получаваме в отплата? — попитах.

— Логистична поддръжка, разузнавателни данни. Пари, ако са необходими. По заобиколен начин, естествено.

— На нас вече ни е платено.

— Ще имате и допълнителни разноски.

— Искам и още нещо. Нещо различно.

Пано знаеше точно за какво става дума. Дори не мигна.

— За двама ни — добавих аз. — За Алена и за мен.

— Изпълнете задачата, както трябва — спокойно ме увери Пано, — и ще го получите.

— Тогава дай да се разберем как да убием мръсника — махнах с ръка аз.

7.

Преди няколко години пиех в клуба на Пади Райли, просто се подпирах на бара и убивах времето. Това беше преди Райли да стане известен певец и човек да не може да припари до заведението, тъкмо след раздялата ми с момичето, което ми беше показало клуба. Бяхме се заговорили с бармана, човек от Белфаст, и стана дума за професията ми — това често се случва, щом някой те попита как си вадиш хляба.

— Аз съм специалист по охраната — отговорих му.

— А какъв си, когато си у дома?

— Бодигард.

Това от своя страна ни отведе към разговор за защитата на хората и моето мнение за това по онова време. Барманът беше израснал в Белфаст с всички последствия от това и имаше съвсем определено лично мнение за насилието, каквото не се среща у повечето хора. По време на разговора стигнахме до темата за разликата между политическото и обикновеното убийство.

— Срещал съм доста сурови стрелци, приятелю — сподели барманът. — Направо можеш да се подмокриш, ако ги видиш.

— Трудно бих се подмокрил, ако ги виждам — отвърнах аз. — Аз се плаша от тези, които не мога да видя. От професионалните убийци, които дори не усещаш, докато не си заминат.

Барманът, който беше няколко години по-млад от мен по онова време, тръсна глава:

— Това са глупости от филмите за Джеймс Бонд. Ако искаш да убиеш някого, просто отиваш при него с граната или пищов. Защо да се будалкаш с всички останали глупости? С тях само ще объркаш нещата.

— Ама ти говориш за обикновени, не за политически убийци.

— То си е същото, приятел.

— Не е — възразих аз. — Обикновеният убиец се използва, когато не ти пука дали хората наоколо ще разберат, че това е убийство. А политическият се избира, когато не искаш никой да знае, че е убийство.

Барманът се съгласи и ми даде още един „Гинес“ за сметка на заведението.

Номерът беше не просто да се убие Джейсън Ърл, а да се направи така, че да не прилича на убийство нито преди, нито по време, нито след него. Трябваше да бъде съвсем чиста операция, която да не остави и петънце. Трент и Пано поставиха много ясно това условие, което, предполагам, значеше, че който и да е дал съгласието си от Пентагона, е изискал такава клауза. (А бях сигурен, че е *мъж*, защото знаех добре, че досега не е имало заместник-секретар по отбраната, отговарящ за специалните операции, който да е от женски пол.) И не трябваше да има никакви засечки, никакви, дори загатнати грешки.

Не че би било кой знае колко по-лесно, ако не ни интересуваше особено как изглеждат нещата отстрани. Макар шефът на кабинета в Белия дом да не разполагаше със защитата на тайните служби, на която се радваха президентът, вицепрезидентът и семействата им, той все пак си беше трудна мишена. Не можеше да става и дума ударът да се извърши в Белия дом — това беше явно невъзможно. Дори по някакво невероятно стечение на обстоятелствата и шанса да беше осъществимо, не мисля, че някой, в това число и Алена, би се захванал. Това беше Белият дом в крайна сметка.

Пано и Трент бяха приготвили пакет данни за Алена и за мен, с които да започнем. С тях се занимавахме през първите шест дена. Трент имаше безжичен интернет в къщата, така че заедно с документите в кашона от мляко и от лаптопа на Алена трябва да сме прегледали няколко хиляди страници с данни за Ърл, за живота и контактите му, за семейството и работата в обединението „Горман“ и „Горман-Норт“. Алена наричаше процедурата „потопяне в обекта“ — да се научи всичко, макар и повечето по-нататък да се забрави. Но трябваше да се знае всичко, защото човек не може да предвиди какво ще се окаже важно.

— Видео — обърна се Алена към Пано, след като бяхме работили една седмица.

— Има малко фотографски материал, но няма видео. Ърл не обича да е в центъра на вниманието.

— Няма значение — настоя тя. Трябва ни и едното, и другото. Намери ги.

След три дена Пано ни даде един компактдиск с компресирани видеокадри и разнообразни снимки на Джейсън Ърл. Снимките не ни помогнаха особено за затвърждаване на зрителните впечатления — вече знаехме как изглежда Ърл, пък и за разлика от нас, той не си правеше труда да прикрива лицето си. Доколкото това имаше значение, Даниъл и Кристофър Морс все още бяха на дневен ред, иначе казано, за Алена и мен имаше полицейско издирване, но поне в медиите историята бе започнала да минава на втори план. Светът си бе продължил по пътя, а след като Пентагонът беше спрял да очерня кампанията на Ърл, медиите се объркаха и загубиха ентузиазма си да насаждат допълнителни дози страх.

Това не означава, че приемахме всичко за вързано в кърпа. Алена изруси косата си, като премахна красивия ѝ меден оттенък и го подмени с нещо от бутилчица, на която пишеше „блондинки суперзвезди“, но резултатът приличаше повече на разтопен жълт пастел. Прекрой и веждите си, от което трябва адски да я е боляло, но не се оплака.

Колкото до мен, бях оставил брадата си да расте, но не допусках каквито и да е косми по главата си. Сърбежът от брадата взе да отминава и вече се търпеше. Последния път, когато пусках брада, тя беше скромна, тип катинарче. Сегашната обаче беше буйна и в съчетание с голата ми като билиардна топка глава не ме правеше особено красив. Не ми беше приятно дори да се гледам в огледалото.

След като не можехме да се доберем до местоработата на Ърл, ние се насочихме към жилището му, но бързо открихме, че и то не ни допада особено. Имаше къща в Чеве Чейс, щата Мериленд, и макар тя да не изглеждаше като крепост, имаше алармена инсталация и охрана и положително се наглеждаше често от службата за безопасност на Белия дом. Освен него там живееше и съпругата му, а тя рядко оставаше сама.

Джейсън и Виктория Ърл изглежда бяха изцяло верни един на друг, но тя, за разлика от него, беше флиртаджийка. Имаше широк кръг приятели, които я посещаваха, а тя обичаше да ги посреща. Беше и деен член на няколко групи и общества. Към и от къщата имаше оживено движение и макар човек лесно да можеше да се смеси с тълпата, рискът от непредвидени жертви беше огромен. А ние не

искахме да поставим капан за Ърл и вместо него погрешка да убием жена му.

Значи възможността за удар в дома му също отпаднаше.

— Разписанието — обърнах се към Трент. — Можете ли да ни осигурите разписанието му за следващите няколко месеца?

— За колко месеца става дума?

— Не знам. Ако можете да ни осигурите три, е добре. Шест е още по-хубаво.

— Да не мислите да проточите работата шест месеца?

— Колкото време е нужно, Елиът. Да се бърза, не е начинът, по който ще я свършим както трябва.

Трент ме увери, че ще вземе необходимите мерки.

Шефът на кабинета в Белия дом е една от длъжностите, за които всеки е чувал, но повечето хора нямат представа какво точно представлява. Като се има предвид, че често наричат човека на този пост „втория по власт във Вашингтон“, това донякъде обърква.

Шефът на кабинета е най-високопоставеният член на изпълнителната власт към президента на Съединените щати. Той отговаря за достъпа до президента — задължение, заради което понякога му казват „вратаря“, защото винаги има хора, които искат да се възползват от времето на президента. Той преглежда заявленията им и отклонява онези, които по една или друга причина не отговарят на неговите и — по-важно, на президентските изисквания.

Той ръководи работата на персонала в Белия дом. Това означава всички: прислужници, икономии, градинари, служители в западното крило, доставчици на храна. Осигурява всекидневната работа на Белия дом и се грижи за подготовката на държавни визити и други подобни.

Шефът на кабинета е един от най-доверените съветници на президента и затова му приписват толкова голяма власт. А след като често седи на най-видно място при разискванията и участва в най-важни политически решения, той трябва да е благонадежден, умен и открит. Нужно е с готовност да предоставя своето мнение, макар че крайното решение неотменно е на президента.

При това положение е ясно защо не при всяка администрация е имало шеф на кабинета. В някои случаи се е смятало, че длъжността

не е нужна, в други просто не е имало подходящ кандидат. Когато президентът е силен и активно ангажиран, шефът на кабинета може и да няма много работа, особено при формулиране на политиката и по въпросите на управлението. Но е имало и президенти с минимален интерес към дреболиите на управлението, тогава властта на шефа на кабинета ставала действително извънредно голяма, което довело до прозвището „квазиминистър-председател“.

Повечето от тях не се задържат на поста особено дълго — средната продължителност на работата им е две години и половина. Стресът често води до голяма преумора. Джейсън Ърл наистина се отличаваше с най-дългата си служба като шеф на кабинета — седем години — и надминаваше предишния рекордьор, Джон Стийлман, служил шест години при Хари Труман.

За Пано това беше толкова смешно, колкото и за мен.

Ърл имаше и други, неофициални задължения. Опитният шеф на кабинета умее да поддържа добри взаимоотношения с първата дама, с вицепрезидента и със съпругата на вицепрезидента. Всички те му вярват, а той прави всичко възможно, за да улесни контактите им с персонала. В много случаи предлага някои техни проекти и предпочитания като свои собствени. Лошите отношения с когото и да е от тримата, могат да разклатят най-важната му връзка, тази с президента, затова добрият шеф на кабинета — или поне онзи, който иска да задържи службата си — се отнася много сериозно към сътрудничеството и контактите си с тези тримата.

— Миналата пролет е постъпил в болница заради болки в гърдите — съобщи ми Алена. — Оплакал се от задъхване и остра болка в страни, докато бил на работа миналия април, и го отвели във военноморския център Бетезда за преглед и наблюдение.

— И?

— Нямаło усложнения и приписали всичко на стреса в работата.

— Мислиш, че това е прикритие за инфаркт?

Тя поклати глава:

— В това няма нищо срамно, защо да го скриват?

— И все пак.

Тя ухапа долната си устна.

— Може да се има предвид.

Трент ни набави копие от разписанието му чрез Пано, който го бе намерил неизвестно откъде. Бяхме в началото на третата си седмица и Пано прекарваше все повече време извън къщата, като навярно осъществяваше връзката между нас и координаторите си във Вашингтон. Надявах се, че на когото и да докладва — ако изобщо докладваше — всичко става дискретно. Последното нещо, което бихме искали сега, беше укритието ни да се разконспирира.

А предпоследното нещо беше Ърл да открие, че сме го взели на мушка. Ако знаеше... дори ако подозираше, че Алена и аз сме се уморили от ролята на преследвани и сме решили да обърнем играта, той вече нямаше да бъде труден обект, щеше да стане невъзможен. Щеше да се окопае и да се скрие в защитния си мехур. Тогава нямаше да можем да го достигнем.

Когато Трент все пак ни предаде разписанието на Ърл, на нас ни трябваше по-малко от минута да осъзнаем, че се е случило точно това, от което се опасявахме.

— Тук няма абсолютно нищо — разперих ръце аз. — Няма участие в обществени прояви, нищо. Само едно пътуване до Кемп Дейвид заедно с президента.

— Това е неговото примерно разписание за следващите три месеца. — Трент ме изгледа с хлътналите си очи. — Примерно. Не разчитайте особено на него.

Алена поклати глава с отвращение и подхвърли листа към растящата купчина, която вече обхващаше почти цялата маса в столовата.

— Той знае — отсече тя. — Някой му е подшушнал за нас и той знае.

— Някой не му е съобщил — отрече Трент. Тонът му не беше отбранителен, а предизвикателен.

Местеше поглед от Алена към мен като че ли подозираше нас в предателство.

— Тогава подозира — не отстъпи Алена. — По някакви причини подозира, господин Трент. Погледнете разписанието му. Няма обществени прояви. Нито една. Макар да е шеф на кабинета на Белия дом, не е запланувал нито едно публично участие, нито една поява

пред хора. Според това разписание действа изцяло като човек, който знае, че се е превърнал в мишена.

— Разписанието в най-добрия случай е примерно — настоя Трент. — То може и да се измени.

Поклатих глава:

— Не, освен ако реши, че заплахата вече е няма.

— Тогава вие трябва да го убедите, че е точно така.

— Ами най-лесният начин да се направи това, Елиът, е да се вдигне оня телефон и да се съобщи на ченгетата къде сме.

— Не — възрази Алена. — Още по-лесно е да бъдем убити.

— Не ме изкушавайте — вдигна пръст Трент.

— Не можем да фалшифицираме собствената си смърт — обърнах се към Алена, без да му обръщам внимание.

— Ърл няма да се хване на това.

— Няма да се изложи на показ, докато не се убеди, че заплахата от нас е премахната — заяви убедено Алена. — Докато не реши, че ние не представляваме опасност. А и може да си позволи да чака.

— Аз обаче не мога — намеси се Трент.

— Калаен ацетат — съобщи Алена.

Бяхме в леглото, двамата лежахме по гръб, взирахме се в тъмния таван и се вслушвахме в не така отдалечените вълни. Не бяхме правили любов. Не се бяхме любили, откакто се нанесохме в къщата на Трент — не от някакво уважение към него или от безпокойство какво ли би могъл да си помисли. Предполагам, че за всекики от нас беше трудно да премине на романтична вълна, докато планирахме нещо, което така или иначе си беше убийство. Чувствахме се добре един с друг и чувствата ни си оставаха все така силни, но за всяко нещо си има време и място, а времето и мястото за това просто не бяха сега и тук.

— Калай ли? — попитах я. Бях се унесъл в собствените си мисли, липсваше ми Кабулети, чудех се как ли я кара Миата със семейство Раминисшвили в тяхното интернет кафе в Кабулети.

Алена заговори тихо, но тонът ѝ беше решителен.

— Разтваряш го в оцетна киселина на кристали и получаваеш твърд калаен ацетат. — Тя се претърколи в леглото, за да ме погледне в тъмнината. Почти русата ѝ коса сякаш луминисцираше. — ЦРУ го е

използвало, за да предизвиква инфаркти по време на Студената война. Може да се разтвори и да се поеме като течност или да се използва като реактив.

— И с каква скорост действа?

— Ако се погълне, действа много бързо. Няколко минути. Като реактив се поглъща по-бавно, освен ако не се подпомогне от някакъв разтворител.

— Лесно ли се открива?

— Всичко се открива, ако човек реши да го търси. Въпросът е дали изобщо ще се направи аутопсия.

— Шефът на кабинета на Белия дом умира от кала...

— След като се е оплаквал от болки в гърдите и задъхване миналата година — прекъсна ме Алена.

— Мисля, че аутопсията е стандартна процедура.

Тя помисли върху това и отново се претърколи по гръб.

— Бетезда — досетих се аз. — Ще направят аутопсията във военноморския център Бетезда.

Обърна глава към мен:

— Военни лекари, нали?

— Разбира се.

— Тогава проблемът е разрешен — почти се усмихна тя.

Пред нас оставаха само три въпроса — как, къде и кога. Едно беше да решим, че ще убием Ърл, като го отровим с калаен ацетат. Съвсем друго бе да измислим как точно да въведем отровата в кръвоносната му система.

Отговорът дойде, докато гледахме видеото, което Пано ни беше намерил. Бяхме го пуснали на лаптопа — произволен сбор от медийни прояви, участия в кръгли маси и разговори. Най-новият материал беше от декември миналата година, вече на четири месеца. След това нямаше нищо, което само потвърждаваше онова, в което Алена и аз вече бяхме убедени — по някаква причина Ърл подозираше, че е станал мишена и не излизаше на показ. В резултат от това повечето материали, които гледахме, бяха остарели, заснети в първия мандат на сегашната администрация.

Клипът, който привлече вниманието ни, беше почти петгодишен и малко след като започна, осъзнах какво гледам, спрях го и превъртах. Изглеждахме го втори и трети път.

— Забелязваш ли това? — попитах Алена накрая.

— Да — кимна тя.

— Мисля, че ни падна.

— Да. — Алена въздъхна, но не от нещастие, не и от удоволствие. Просто реакция на човек, който е оставил зад гърба си особено трудна и не кой знае колко приятна работа. — Така е, Атикъс.

Вече знаехме как ще убием Ърл, ако изобщо ни се удаде възможност.

Както стояха нещата обаче, не ни беше известно нито къде, нито кога, а доколкото виждахме, Джейсън Ърл правеше всичко по силите си нещата да си останат завинаги така.

Три седмици и три дена след като бяхме започнали, седяхме с Трент и Пано на кухненската маса. Пано носеше последния вариант от разписанието на Ърл, който бе успял да набави, но и сега изглеждаше, че шефът на кабинета на Белия дом е прекалено зает с набиране на персонал за ведомството, за да излезе да се забавлява, и още по-малко — да бъде убит.

Предадох разписанието на Алена, която му хвърли един поглед, изсумтя и го върна на масата. Да изкараме Ърл на открито все още беше въпрос на бъдещето.

— Ще ни трябва калаен ацетат — заяви вместо това тя. — Лесно може да се набави от всеки склад за химически материали, от доставчиците за училища и лаборатории. Както и да се достави обаче, ясно е, че не трябва да се знае кой го е взел.

Пано си записа нещо с молив в бележник, който извади от джоба си.

— Кажи го буква по буква.

Казах го.

— Колко ви трябва?

— Не много — отвърна Алена. — Пет грама ще ни свършат работа; цената е към сто долара за грам. Десет грама ще е идеално, защото ще разполагаме и с резервна доза.

— Няма проблем — вдигна глава Пано. — Тук ли да ви го донеса?

— Ще стигнем и дотам.

— Какво ще правите с него? — попита Трент.

— Това ще ви хареса, Елиът — уверих го. — Фактически води до сърдечен удар. Потърпевшият изглежда като изкарал остър инфаркт на миокарда.

Трент се усмихна с неподправена радост.

— А какво ще стане, ако човекът получи своевременна помощ?
— попита Пано.

— Няма никакво значение, докато веществото е още в организма му. Сърцето ще спре отново и ще изглежда, че пострадалият е имал многократен, а не единичен инфаркт.

— С какъв носител се поема?

— Може да бъде погълнат, но ние ще опитаме с приложение от някаква повърхност.

Трент спря да се усмихва.

— Това не ми харесва.

— Говорим за убиване на човек, но вие не харесвате точно тази част?

— Това е необмислено. Какво ще стане, ако някой докосне въпросната повърхност преди него?

— Нищо няма да стане. — Погледнах към Алена. — Покажи им.

Алена отвори лаптопа си и го нагласи на видеото, което си бяхме отбелязали. От клиповете ни то беше най-старото — заснето преди пет години. В него Ърл говореше на аудитория, изпълнена с млади лица — студенти от факултета по бизнес в Харвард.

— Наблюдавайте ръцете му — насочи ги Алена.

Те се загледаха.

Тя пусна следващия клип — този път Ърл беше на подиума пред група журналисти.

— И сега.

Те отново гледаха.

Тя пусна още три клипа и накрая започна:

— Това е някаква вътрешна потребност и е изцяло подсъзнателна. Във всеки от клиповете той се приближава към катедрата, наглася микрофона и поставя ръце от двете му страни като че ли иска да се закрепят. Във всяко друго видео, където има катедра, Джейсън Ърл прави съвсем същото.

— Ще го хванем при случай, в който има излизане на сцена — обясних аз. — Ще изберем подходящо място, където да говори, да

кажем, след вечеря. Ще нанесем калаения ацетат върху катедрата непосредствено преди той да излезе на сцената. Ще разпределим веществото от двете страни, където той си поставя ръцете.

— Някой ще го представи обаче — тръсна глава Пано. — Помисли си, Кодиак. Ърл е виден оратор, затова някой ще го представи на публиката. Какво ще стане, ако представящият го постави ръцете си на някое от тези места?

— Начинът, по който ще разположим количествата, ще изисква контакт с двете ръце — обясних аз. — В идеалния случай ще го ударим при по-дребно, по-интимно събитие, където представянето по необходимост е кратко. И ако представящият докосне само едната страна, всичко ще е наред. Единствено комбинацията от дозите води до желанния ефект.

Трент се загледа в монитора на лаптопа за няколко секунди.

— Колко време ще е нужно? — попита накрая.

— Петнайсет минути или малко повече — отвърна Алена. — Ще бъде доста напреднал в лекцията си, преди да дойде инфарктът.

— Ще го боли ли?

— Ами това е инфаркт, г-н Трент. Вие сам сте изкарали няколко. Как мислите?

— Мисля, че адски боли.

— Така мисля и аз.

— Добре — доволен въздъхна Елиът Трент. — Кога ще го направите?

— Няма да го направим. — Затворих капака на лаптопа. — Няма никаква възможност. Нали видяхте разписанието? Той не говори на обществени места и сигурно няма да говори, докато си мисли, че има и най-малка възможност Алена и аз да се опитаме да го ударим. Вече видяхме четири варианта от разписанието му и всички те са еднакви. Той или знае, че вече е станал мишена, или го подозира, но така или иначе, прави абсолютно всичко възможно да ни лиши от каквато и да е възможност за удар.

На Трент това не му хареса и той тръсна глава:

— Не, това никак не е добре. Та той не живее в Белия дом, по дяволите. Можете да го хванете у тях.

— Според вашия приятел Джон сега дома му охраняват момчетата от „Горман-Норт“ — отвърнах аз. — Ако искате да ударим

къщата с гранатомети и автоматично оръжие, тогава може би... може би ще постигнем нещо. Но не и без допълнителни жертви. И не без да заприлича на точно това, което си е — на замислен удар.

— Това изобщо не е алтернатива — съгласи се и Пано. — Всичко трябва да бъде чисто.

— Тогава защо ни показахте всичко това? — гневно попита Трент и посочи лаптопа. — Обяснявате ни какво ви трябва, за да го направите, казвате ни как ще го направите, а после заявявате, че няма да го направите. Какъв, по дяволите, е смисълът от всичко това, Кодиак?

— Да ви покажем, че може...

— Но нали току-що...

— ... но не е възможно в момента.

Трент се канеше да отговори, но се спря.

— Разбирате ли какво ви говоря, Елиът? — попитах аз. — Казвам ви, че има начин да постигнем това, което искате. Можем да убием човека, виновен за убийството на Натали. Можем и да го направим, и да се измъкнем. Но не докато не се промени обстановката. Докато Джейсън Ърл не повярва — определено и абсолютно — че може спокойно да излезе от бункера си. Той трябва да повярва, че заплахата, която представляваме двамата с Алена, вече я няма.

Трент раздвижи устни като че ли опитваше всеки отговор, преди да го преглътне, вместо да го каже. Накрая откри нещо, което нямаше толкова неприятен вкус:

— Той се страхува от теб и от Драма. Натали умря, защото той преследваше вас. Бои се от вас, защото смята, че вие сте заплахата за него.

— Да — съгласих се аз.

— И всичките му глупави изпълнения са все заради това. Защото се страхува от вас двамата.

— Да.

— Мръсникът греши обаче. Би трябвало да се бои от мен.

— Точно това си мислим и ние — кимна Алена. Трент затвори очи и потъна в мрачните си мисли, които не бяха много далеч от моите. До него Пано се мръщеше, защото подозираше, че Трент, Алена и аз водим съвършено различен разговор от онзи, за който той знаеше.

— Тогава аз сам ще го убия. — Трент отвори очи накрая. — Вие само ми кажете как.

— По начина, по който дъщеря ви би го направила, г-н Трент — сви рамене Алена. — С пушка.

8.

Следващата сутрин се събудих рано и открих, че Трент вече е излязъл и навярно е взел Пано със себе си. Не беше оставил бележка, но двете снимки от светилището за семейството му също ги нямаше. В стаята на приземния етаж, където живееше Пано, видях пълна с оръжие торба, завряна под леглото. В нея имаше два полуавтоматични пистолета, „Колт“ и „Смит & Уесън“. Смитът имаше нарез за заглушител и аз не се учудих, че открих устройството в страничния джоб на торбата. Оставих ги на мястото им и излязох в утринната лека мъгла да направя упражненията си по йога.

Алена се присъедини към мен след петнайсетина минути и тъй като изведнъж се бяхме оказали без детегледачи, решихме да потичаме по брега. Върнахме се в къщата след час и половина и аз направих закуска, докато Алена вземаше душ. Ядохме на масата сред документите и бележките си.

— Искаш ли аз да го направя? — попита Алена, докато миехме съдовете.

— Не — тръснах глава и отидох да взема душ.

Следващата сутрин Пано се върна на кормилото на зелена хонда акура, която не бях виждал досега. Алена и аз го изчакахме на вратата. Той стъпи на верандата с вид на човек, който иска да ме пребие.

— Хотел „Мариот“ в Балтимор — съобщи Пано. — Във вътрешното пристанище, стая 1404.

Протегнах ръка и той пусна ключовете от колата в дланта ми.

— Ти си студенокръвен кучи син — изръмжа Пано.

— И двамата познаваме и по-студенокръвни — отвърнах.

Влязох в зелената акура и я подкарах към Балтимор.

Паркирах няколко пресечки преди хотела и изминах пеша останалото разстояние. Пролетта още не се чувстваше в Мериленд и вятърът, който идваше от водата, бръснеше жестоко — прииска ми се да бях взел вълнена шапка или друго прикритие за голия си скалп. Смит & Уесънът беше заврян под колана, а заглушителят беше в левия

ми джоб — металът и на двата беше много студен. Беше ранна, но вече тъмна вечер и наоколо имаше много хора. Наложих се да изчакам участниците в някакъв конгрес да напуснат фоайето, за да успея да вляза в хотела.

Потрябвах ми няколко секунди да намеря асансьора и още две минути, преди да потегли за четиринайсетия етаж. Возех се с още трима души: добре поддържана блондинка на трийсет и няколко години и двамата ѝ изискано пременени синове; по-големият сигурно имаше десет години. Той настъпи без да иска майка си, докато влизаха след мен.

— По дяволите! — изръмжа му тя. — Не вярвам да умреш, ако се извиниш.

Момчето я погледна с не по-малка омраза от нейната и се подпря на стената на кабинката. Без каквато и да е искреност измърмори:

— Извинявай.

Майката изсумтя нещо, а когато кабинката спря на четиринайсетия етаж, на излизане аз ѝ казах:

— Дръжте се с него като с чудовище и той ще стане чудовище.

Не чух какво ми отвърна зад затварящата се врата.

Трент ме покани в стаята, без да каже дума, като се извърна веднага щом влязох. Използвах случая да откача табелката „Моля, не безпокойте“ от вътрешната страна на вратата и да я прехвърля на външната дръжка. После го последвах в стаята и го заварих да си налива чаша бърбън. Добави лед с ръка вместо с щипците, после ми подаде чашата.

— Не, благодаря — отвърнах аз.

Отговорът му беше да наведе чашата и да изсипе половината от съдържанието ѝ в гърлото си.

Стаята беше със спалня и той се бе постарал да е подредено. На нощното шкафче до прозореца беше сложил снимките на жена си и дъщеря си. Чантата за голф, с която бе пренесъл пушката, се виждаше опряна на стената до гардероба, а самото оръжие лежеше върху кърпата за баня на леглото като че ли току-що го беше почиствал. А може би беше точно така. Пушката беше „Робинсън М96“, любимият модел на Натали, същият, с който Алена бе убила Оксфорд преди три години и половина.

Трент довърши питието и остави чашата върху вестниците, отрупали бюрото. От мястото си виждах колонките с цифри, които Алена му бе помогнала да изготви.

— Тя те харесваше — промърмори Трент, като гледаше снимките върху шкафчето. — Предполагам, че това значи нещо.

— И обичаше вас — допълних аз. — Това изобщо не се е променяло.

— Не би трябвало. — Той продължаваше да гледа снимките, като говореше колкото на мен, толкова и на тях. — Искаше ми се да съм неин защитник. Неприятно ми беше, че ме последва в „Сентинъл“, защото се тревожех да не пострада, но я обичах, задето пожела да последва баща си.

Изтъркалях заглушителя от джоба и свалих Смит & Уесъна от колана си. Заглушителят му пасна идеално.

— Тя ми беше най-скъпото на света.

Трент се изкашля и отново се обърна към мен.

— Не ме интересува защо ще го направиш, Атикъс — промълви той. — Направи го за страната си. За пари. Заради нея. Но накарай мръсника да си плати.

— Всички плащат понякога — казах аз.

И изстрелях два куршума в главата му.

9.

Според Пано нещата са се развили така: петнайсет часа след като го убивам, Елиът Трент е открит мъртъв в стаята си от персонала. От хотела викат полицията и малко след първоначалния оглед на местопрестъплението лейтенантът от отдел „Убийства“ към балтиморската полиция на свой ред се обръща към ФБР. Същият лейтенант осведомява специалния агент по случая, че убитият в хотел „Мариот“, Балтимор, готвел покушение срещу шефа на кабинета в Белия дом Джейсън Ърл.

ФБР поема разследването и — по процедурния ред — иззема всички материали по случая от балтиморската полиция, в това число и притежанията на жертвата, намерени около нея. Федералните агенти откриват мощна пушка, подходяща за снайперска употреба. Намират и две карти на Чеве Чейс, щата Мериленд, всяка от тях с бележки, нанесени от ръката на Трент, където домът на Ърл е означен с маркер. Отбелязани са и най-вероятните маршрути, по които той отива и се връща от работа. Агентите откриват и три листа с данни, на пръв поглед математически изчисления, но всъщност огневи позиции, каквито би използвал снайперист. Открити са и две фотографии — едната на покойната дъщеря на Трент, другата на покойната му съпруга.

Агентите не попадат на никакви улики, които биха могли да обяснят кой е убил Трент и защо.

Три дена след откриването на трупа на Трент специален агент от главната квартира на ФБР в столицата се среща с шефа на кабинета в Белия дом, за да го осведоми за хода на разследванията. Макар самоличността на убиеца на Трент да остава загадка, изчерпателните материали около открития труп водят до тревожно заключение. По времето на смъртта си Елиът Трент съвсем явно се е готвел за покушение срещу Джейсън Ърл.

Агентът не е в състояние да каже дали опитът е щял да бъде сполучлив. Без съмнение обаче намерението, способностите и желанието на Трент да извърши покушение са безспорни. Колкото до

мотива, агентът може само да предположи, че след като там са двете фотографии, Трент по някакъв начин държи Ърл отговорен за смъртта на съпругата и дъщеря си. А защо именно е мислел така, си остава загадка.

Агентът уверява шефа на кабинета, че Бюрото ще положи всички усилия да залови убиеца на Трент. При положение че няма нито очевидци, нито каквито и да е улики на местопрестъплението, за разкриване на убийството не бива да се хранят особени надежди.

Още преди да открият трупа на Трент, аз се бях върнал при Алена и Пано — този път в Шарлот вместо в Уилмингтън.

Със смъртта на Трент трябваше да изоставим къщата в Педън Пойнт и след като заминах, двамата се заловили да работят върху нея. Премахнали всички белези, че някой друг освен Трент е живял там, и оставили малка част от разследванията по Ърл с надеждата — ако ФБР посети и тази къща — да подкрепят теорията за едноличната акция на Трент.

После Пано и Алена достигнали Шарлот за четири часа с кола. Когато се срещнах с тях към един часа на следващия ден, те вече се бяха устроили в наетата от Пано къща на Комънуелт Авеню срещу електрическата подстанция.

Беше малко жилище, само с две спални и една баня, и с трима ни в него. Заради странната енергия помежду ни сега то щеше да бъде едновременно тясно и интимно. Алена ме посрещна с уморена усмивка и чаша билков чай. А Пано прие пристигането ми като повод да започне да пие.

Той потегли за Вашингтон на другата сутрин и през следващите осем дена двамата с Алена се занимавахме с каквото намерим. Повече седяхме вкъщи. Историята с Даниъл и Кристофър Морс вече почти не се срещаше в новините, но ние все още внимавахме.

Елиът Трент бе дал живота си с надеждата да подмами Джейсън Ърл да се покаже пред хората. Ние с Алена внимавахме да не направим нещо, с което да омаловажим саможертвата му, или да пропилеем възможностите, които се надявахме тя да създаде.

Пано се завърна девет дена след смъртта на Трент, пристигна рано вечерта и пак с нова кола, този път голям син форд пикап. Донесе

продукти за ядене и други необходими за дома неща. Бяхме започнали да ги подреждаме в кухнята, когато той ни съобщи добрата новина.

— Ърл вече е запланувал публични прояви.

Алена, която подреждаше пресните плодове и зеленчуци в хладилника, въздъхна с искрено облекчение.

— Какво точно разбра? — попитах го.

В отговор Пано ми подаде сгънати на четири листове и аз се разположих с тях на кухненската маса. Алена привърши с подреждането на продуктите, после отиде да си вземе лаптопа. Накрая дойде при нас, аз ѝ подадох листовите и заредих браузъра, който можеше да се използва чрез безжичното устройство на един съсед.

— Разписанието му е доста богато — подхвърлих аз.

— Предполагам, че е казвал „не“ прекалено често и сега с радост посреща възможността пак да започне да казва „да“. — Пано потърка наболата по бузата си четина. — А вие всички поехте страхотен риск. Невероятен риск.

Алена вдигна глава от разписанието:

— Ърл трябва да повярва, че с опасността, която двамата с Атикъс сме представлявали за него, е свършено. Като превърнахме Трент в заплаха и накарахме Ърл да заключи, че ние сме се разправили с нея, той смята, че въпросът е приключил.

— Това не са ли нагласени предположения?... Защо пък Ърл да не е погледнал на нещата така: вместо да е имало само една заплаха, вие двамата, заплахите са били две?

— Нагласени или не, разписанието му показва, че се е хванал — посочих с глава към масата аз.

— А може би показва, че ви се устройва капан.

Алена беше на третата или четвъртата страница и измърмори, без да ни поглежда:

— Това, разбира се, не е изключено.

— Но не го смяташ за вероятно.

— Може би Ърл е прекарал четири години в опити да разреши проблема с Алена и мен, Джон — намесих се аз. — Вложил е капитал, връзки и най-добрите стрелци на „Горман-Норт“. Но сигурно и той иска да махне това от главата си толкова, колкото и ние. Ще му се да върва, че сме си отишли.

— Ясно бе, Атикъс, разбирам те. — Пано се надигна от масата и тръгна към хладилника. — Но всичко това се гради върху хипотезата, че Ърл е прочел доклада за смъртта на Трент, че е видял заговор за убийството си, а после е заключил, че ти и Килър сте се погрижили за ликвидирането на Трент.

— Това изглежда разумна хипотеза — замислих се аз. — Ърл знае за връзката чрез Джейкъб Колинс. ФБР би трябвало да му е казало, че Трент има къща в Уилмингтън. Ако от Бюрото са провеждали някакви разследвания — а ние знаем, че са го правили — би трябвало да знаят, че там са живели поне трима души... не е нужно да знаят точно кои са били. За Ърл е достатъчно да направи връзката, да сложи Алена, мен и Трент на едно място по едно и също време. Естествено възниква въпросът защо сме били заедно. И какво ще бъде заключението, Джон?

— Че Трент ви е наел, за да му помогнете при планирането или изпълнението на удара.

— И изведнъж Трент се оказва убит — продължих аз. — Това е нашето предложение за мир към Ърл, начинът да му покажем, че сме квит.

— Очакваш Ърл да измине много криволичещ път, за да стигне там, където ти се иска.

— Трябва да бъде криволичещ. Всяка по-кратка отсечка би го накарала да се усъмни. Единственият начин планът ни да проработи, е да оставим Ърл сам да стигне до изводите.

Чу се звук от отваряне на капачка и Пано се върна до масата с дълга бутилка „Будвайзер“ в ръка.

— Може би.

Алена довърши четвъртия лист, остави го на масата и ми направи знак да плъзна лаптопа към нея.

— Имаме разписанието. Планът или е проработил, или не е. Или ние ще убием Ърл, или той ще убие нас. Смъртта на Трент обаче ни даде онова, на което разчитахме. Даде ни шанс.

— Или е дала шанс на Ърл — вдигна глава Пано.

После, след като се изказа последен, ни остави да си блъскаме главите кога и къде да убием Джейсън Ърл.

10.

Работихме по разписанието два дена, като проверихме по няколко пъти срещите, събранията и участията.

Една дата към края на април, след почти четири седмици, особено ни хареса. Ърл имаше запланувани две участия — едното в Джорджтаун, другото в хотел „Уотъргейт“ — и когато помолихме Пано да ги провери отново, се оказа, че няма промени, нито едно от двете не бе отменено.

В „Уотъргейт“ щеше да бъде почетен оратор след обяд на националната среща „Жени за опазване на американското наследство“. Това негово участие беше жест към първата дама или по нейна молба, тъй като ЖОАН беше един от любимите ѝ проекти — фондация, чиято активистка е била още преди да се запознае със съпруга си. Според разписанието Ърл трябваше да говори четиридесет и пет минути след десерта, но времето, посочено в разписанието, беше от пет до седем и половина — явно в случай, че настъпят някои промени.

В Джорджтаун, от друга страна, програмата беше по-сгъстена, до петдесет и пет минути. И там щеше да говори, от един до малко преди два следобед, но от разписанието не личеше нито дали ще говори в университета, нито каква е темата.

С лаптопа на Алена влязохме в джорджтаунския уебсайт, но и той не ни помогна особено. Наистина беше отбелязана лекция от началника на кабинета на Белия дом Джейсън Ърл в Маккарти Хол на зала „Макшейн“, но това беше всичко.

— Зала „Макшейн“ — промърморих аз. — Звучи познато.

— За бивши възпитаници сигурно — подхвърли Алена.

— Човек лесно може да се престори, че е някой от тях.

— Така ли? — Тя се замисли. — Има много други начини човек да влезе в университета и в залата преди събитието.

— Естествено.

— Много начини.

Усещах, че тя започва да съобразява. Оставих я да мисли.

На следващата сутрин се поскарахме, когато завършвахме упражненията си по йога в онова, което минаваше за всекидневна. Бяхме избутали всички мебели встрани, за да си освободим място, но и така стаята все още не беше каквато ни трябваше. От кухнята дочувах утринната програма по радиото и шумовете от Пано, който явно си приготвяше много голяма закуска.

— Мисля, че най-добрият начин да направим това, е единият от нас да замине следващата седмица до Вашингтон и да заеме позиция — обърнах се към Алена. — Да си намери работа в университета, в поддръжката или нещо подобно, да проучи разположението.

— Добре.

— Хубаво е сам да се увери, че всичко е така, както си мислим.

— Да.

— Тогава другият може да дойде ден-два преди удара, да подготви изтеглянето и да изчаква.

— Отново съм съгласна. Оставаме само ако сме сигурни в успеха на убийството.

И двамата се протегнахме, заехме нови пози. От моята гледна точка сега тя беше с главата надолу.

— Ще бъде цял месец без никакъв контакт — отбелязах аз. — Това е много време.

— Ще издържим.

— Ще внимавам много — заявих аз.

Алена се отдръпна изящно, като струя разтопено стъкло.

— Да не смяташ ти да го направиш?

— Естествено, Алена.

— Не, ти просто не разсъждаваш. Мен по ме бива за тези неща, знаеш това. — Излезе от позата си, издиша и се изправи на крака.

— Аз имам повече опит и съм малко по-трудна за разпознаване, поне в момента.

Аз също развалих позата си и стъпих на пода.

— Важно е да го направя аз.

— Защо? Защото бяхте приятели с Натали? Не ти ли стига, че Джейсън Ърл ще умре заради онова, което й причини? Не ти ли стига, че ще имаш същата вина като мен, Трент или Пано?

— Не става дума за това. Аз трябва да го направя. Трябва да го видя как умира.

— Не говориш като професионалист.

— Зарежи професионализма. Тук всичко е непрофесионално. Елиът Трент ме остави да го застрелям в главата, за да ни осигури възможност, и пет пари не даваше за професионализма. Тук всичко е непрофесионално, Алена. Всичко!

Тя ме гледаше, без да мигне, с все още лъскава от пот кожа.

— И не ми говори за професионализъм — натъртих аз. — Особено в този случай.

— Но аз говоря, Атикъс, говоря. Щом никой не действа професионално, поне един трябва да го направи. И това съм аз.

— Това не ти е Оксфорд. Не е случай, в който да ме предпазиш от това, което мога да стана. Аз вече съм станал това, Алена. Станал съм.

— Знам. А ти знаеш, че аз ще съм по-добра. Ако не мога да намеря работа, ще мина за студентка. Мога да се разхождам из университета, да поставя отровата и отново да изляза. Не че ти не можеш, Атикъс — но аз мога да го свърша по-добре, без да рискувам толкова.

Истината беше, че тя имаше право. Абсолютно. Можеше да мине за десет години по-млада — със съответните дрехи, с прическата. Можеше успешно да се представи за руска емигрантка и да получи работа по поддръжката, можеше да се представи за специализантка или за завършила студентка. Аз не бих бил и наполовина толкова добър.

Моето изпълнение би било непрофесионално и затова тя имаше право. Каквито и да са причините за удара, когато става дума за конкретно изпълнение, задачата е единственото важно нещо. Освен това всяка проява на емоции само би попречила и би затруднила работата.

— Права си — съгласих се аз.

След два дена Алена потегли заедно с Пано. Имаше нов мобилен телефон и нов документ за самоличност, който съответстваше на отскоро русата ѝ коса. Осем дена след пристигането си във Вашингтон тя вече беше в охраната на Джорджтаунския университет. Данните дойдоха от Пано, не от нея, защото сега тя работеше на тих режим и щеше да продължи така, докато пристигна за удара.

Пано имаше задачата да работи като свързка, а в деня на удара да осигури цялостно наблюдение, да потвърди, че Ърл пристига и че можем да действаме. През следващите три седмици ме осведомяваше за последните новини, дори дойде два пъти в Шарлот, за да се видим лично. Беше оставил калаения ацетат за Алена още преди да изтече първата седмица и се бе уверил, че тя го е взела и прибрала в наетия апартамент в Анандейл. Доколкото знаеше, тя действаше внимателно и не беше разкрита.

Минималните остатъци от медийния шум около Даниъл и Кристофър Морс ставаха все по-редки, а след това — също така отведнъж, както започнаха — спряха.

Аз изчаках. Почти месец, сам в къщата в Шарлот, изчаках и това ме убиваше. Тревожех се за Алена, но не както при тръгването от Линч. Онова беше страх, истински и неподправен, а сега усещах само притеснение, нищо повече. Все пак стоях без работа и след като се погрижих за едно-две неща в Шарлот, нямаше нищо друго. Към края на четвъртия ден вече се побърквах от затворения живот, затова на петия ден рискувах и излязох. Взех си карта за клуб за упражнения на четири километра от къщата. После потърсих местната библиотека и след като я открих, започнах да разпределям времето си между упражненията и рафтовете с книги. Многократно опаковах, разопаковах и подреждах пътната си чанта. Почистих къщата. Изцяло.

И навсякъде, където ходех, във всичко, което правех, ме придружаваха призраци.

Вземам книга от рафта на библиотеката и виждам Натали Трент със струяща кръв от устата, събрана в локвичка върху трошливи сухи листа. Мия чиниите и чувам звука от удара на мъртвото тяло на баща ѝ върху килима на хотела. Тръпка и хриптене на мъртвци, скрити зад полъха на дошлата в Шарлот пролет.

Движех се заедно с призраците и те не ме оставяха на мира.

В деня преди предвидения доклад на Ърл в Джорджтаун аз стегнах за последен път пътната чанта и подкарах към Вашингтон хондата втора употреба, купена специално за целта още преди две седмици. Имах нова самоличност, осигурена от Пано, както и старите, с които ни бе снабдил Саржанти в Боаз; осемнайсет хиляди долара в брой. Имах два чифта бельо и летни ризи, защото макар прогнозата да беше за меко време, спокойно би могло да стане и горещо.

Прекарах нощта в хана „Ред Руф“ до околоръстния път на столицата и там се срещнах с Пано малко след девет часа. Той се почерпи отново с „Будвайзер“, а аз си взех минерална вода. Освен нас имаше няколко делови мъже и жени, така че беше достатъчно шумно и можехме да говорим.

— Можеш спокойно да тръгваш — увери ме той. — Тя ще очаква да ѝ се обадиш утре сутринта в девет. Аз имам номерата и на двама ви, така че ще поддържам връзката.

— И не се притесняваш да говориш за това по мобилен телефон в сърцето на Ню Йорк?

— По вашите телефони, не. — Пано отпи от бирата и ми се захили. — Вие сте обезопасени.

Аз кимнах, след което помълчахме няколко минути.

— Познавахте ли се с Натали? — попитах го накрая.

— Още от деца — отвърна той и огледа бара. — Чак докато постъпихме в колеж.

— Но не сте поддържали връзка?

— Взе да става трудно. Аз влязох в армията, ходих насам-натам. Отдалечихме се. Моя е грешката, бих могъл да я намеря, ако исках, но не го направих.

— Защо?

— Бях влюбен в нея. — Пано престана да оглежда бара и спря погледа си върху мен. — Нещата между нас бяха много сериозни, особено в гимназията. Приключиха, когато постъпихме в колежа. Тя ги приключи. Отрази ми се доста зле.

— Мислех, че си се замесил в това заради Трент.

— Колкото заради него, толкова и заради нея. Нека те попитам нещо. Ти си бил в армията. Защо напусна?

— Не бях особено добър. А ти?

— Специалните войски.

— Нямах предвид това. Ти защо напусна?

— Изпитвам затруднения да изпълнявам заповеди на идиоти — махна с ръка той. — Има ги много, но аз изглежда притежавам дарбата да откривам и най-прикритите от тях. Моят проблем е, че изглеждам по-тъп, отколкото съм, а все имам работа с хора по-тъпи, отколкото изглеждат. Нали познаваш този тип?

— До болка.

— Имаш бъдеще в тази насока.
— Не съм сигурен, че го искам.
— Добър си. Номерът, който свихте в Уайоминг, беше страхотен.
— Той беше неин, не мой.
— Но не според жена ти. Аз я попитах.
— Как я нарече?
— Стига де, ако това не е съжителство на брачни начала, аз не знам какво е.

Поклатих глава:

— Тя скромничи излишно за Уайоминг.
— Казва още, че и изпълнението в Монтана било твоя идея. То беше наистина дръзко. При него само кураж не стигаше, трябваше и страст.

Погледнах го озадачено. Това не беше дума, която чувах често, а и точно сега не се чувствах особено страстен. Изпитвах хлад — към света и към себе си.

— Някои хора просто трябва да се убиват — безгрижно съобщи Пано.

— Това съм го чувал и друг път. Не съм сигурен, че съм на различно мнение. Както и не съм сигурен, че аз вземам решенията.

Той кимна, после вдигна чаша:

— За Натали и татко й.

Опрях чашата си в неговата.

— За Натали и татко й — приех тоста му.

През нощта не спях добре и бях на крака още преди зазоряване. Опитах се да направя някои йога упражнения, но не успях да изравня дишането си. Взех душ, обръснах си брадата, но запазих мустаците, които се бяха превърнали в нещо, което се точи покрай устата. Сегашният вид ми допадна малко повече отколкото брадата, но и това не означаваше, че бях станал красавец. След като се облякох, пуснах телевизора, но никъде не видях нито Лениното, нито моето лице.

Освободих стаята рано, качих се на колата и потеглих през река Потомак. Стигнах гробището „Арлингтън“, паркирах и изчаках да стане девет часа. Тогаваш извадих мобилния телефон, който Пано ми беше дал снощи, и набрах номера на Алена. Тя се обади веднага:

— Ало.

— Обичам те — признах ѝ аз.

Последва пауза.

— Комуникациите действат — отбеляза тя тихо накрая. Не бях сигурен дали в гласа ѝ имаше несигурност или изненада. — Обади ми се на обед за потвърждение.

— На обед — повторих аз и прекъснах връзката.

Пано се обади след пет минути, за да се увери и той, че връзката ни е наред и че всичко върви по план. Оставах ми повече от три часа за губене, така че отидох до мола. Във Вашингтон пролетта беше в разгара си и въздухът ставаше задушен, но това не спираше туристите. Докато открия място за паркиране, стана малко след десет. Тръгнах от Линкълн Мемориъл и вървах пеша през следващия час и половина. Спрях за двайсетина минути при Виетнам Мемориъл и установих, че ме трогва както винаги. Повечето време се вирах в тримата войници, в полевите им униформи, в достойнството и скръбта им.

Без да бързам, се запътих обратно към колата и ако някой ме следеше, така и не го забелязах. До дванайсет оставах двайсет и три минути, точно се настаних зад волана и телефонът ми от Пано започна да звъни.

— Говори — казах в слушалката.

— Отменил е доклада си — съобщи Пано. Успяваше много добре да прикрие разочарованието от гласа си.

Сърцето ми подскочи.

— Да не се е уплашил? — попитах. — Или някой го е предупредил?

— Да пукна, ако знам. Според моите данни е отменил единствено джорджтаунското си участие. Може да има хиляди причини да го направи. Това не значи, че подозира нещо.

— Можеш ли да провериш дали все още смята да отиде в хотел „Уотъргейт“?

— Той е отменил само...

— Това го знам. Моля те само да потвърдиш, че ще бъде в „Уотъргейт“ довечера.

— Ще го направя? Ти ли ще ѝ кажеш?

— Сега тръгвам натам. — Затворих и натиснах бутона за повторно набиране. Алена ми се обади веднага, както първия път. —

Той е отменил участието си.

— Защо?

— Все още не знаем. Опитвам се да проверя дали ще отиде в хотел „Уотъргейт“.

— Какво мислиш?

— Все още не знам. Ти къде си?

— На работа, в университета. Потвърдено ли е, че няма да дойде?

— Няма да дойде. Ще бъда при теб възможно най-бързо.

— От северната страна има паркинг. Влиза се от Резервоар Роуд. Да се видим там.

Затворих и подкарах колата. След секунда пуснах радиото и пробвах програмираните УКВ бутони, докато открих станция с новини. Не говореха нищо за нови кризи в света и аз реших, че това е добър признак, защото значеше, че каквото и да е накарало Ърл да отмени речта си в Джорджтаун, то няма да го накара да отложи плановете си за вечерта. Нужно ми беше да отиде в „Уотъргейт“.

Ако не направехме удара днес, не знаех дали изобщо ще ни се удаде друга възможност. Вече бяха изминали три месеца, а беше нужна и смъртта на Елиът Трент, за да сглобим всичко дотук. След нови три месеца щеше стане още по-сложно, а и по-опасно за нас. Не беше особено важно, че вече ни няма в новините. Вярно е, че обществеността помни главно глупости, но невинаги и не непременно.

Алена беше точно на мястото, което беше посочила. Носеше гащеризон на работник по поддръжката, а на гърба си имаше опърпана раница, която изглежда вървеше с облеклото. Беше подстригала косата си много късо, но пазеше външността си на блондинка. Предполагам затова бе скъсила косата си — трябвало е да я изрусява многократно.

Спрях колата, но оставих мотора запален, а тя отвори дясната врата и влезе, като пусна раницата в краката си. Канех се да подкарам, но тя ме изненада, като се пресегна и ме сграбчи с две ръце. Сложи устните си върху моите и ме целуна пламенно, но не особено дълго, после ме пусна.

— И аз те обичам — призна ми. — Карай.

Изтеглих на заден по Резервоар, завих надясно и поех в посоката, от която бях дошъл.

— Обади ли ти се вече?

— Още не. Опитвам се да получа потвърждение за хотел „Уотъргейт“.

— Искаш да се опитаме да направим удара там?

— А ти виждаш ли друг вариант? — попитах. — Няма как да го оправим в дома му, а започвам да си мисля, че цялата работа вече ни се изплъзва.

— Не можем да обработим катедрата там — намръщи се тя. — Първата дама ще присъства и рискът става прекалено голям.

— Няма да обработваме катедрата. Ще открием друг начин. Как да стигнем до квартирата ти?

— Тръгнал си в погрешна посока. Дай наляво на следващия ъгъл.

Направих ляв и като следвах указанията ѝ, се насочих към Анандейл.

— Пригответе ли си багажа?

— Няма много за приготвяне. — Тя побутна раницата в краката си с маратонката. — А защо отиваме там?

— Трябва ни мястото — отвърнах аз. — А и ти трябва да се преоблечеш.

— Тогава се налага да спрем някъде да си купя дрехи. Нещо хубаво ли ми трябва?

— Като за „Уотъргейт“.

— Имаш ли план?

— В момента го измислям.

— Ако не го направим днес, ще си имаме по-големи неприятности от тези с Ърл — измърмори Алена. — Не мисля, че приятелите на Пано са особено доволни от нас.

— Опитвам се дори да не мисля за това.

— Това е умно.

Телефонът ми иззвъня, подадох го на Алена и чух нейната част от разговора. Минаха само единайсет секунди, преди да затвори.

— Според неговите сведения Ърл ще уважи ангажимента си към първата дама довечера.

— Сега му звънни ти и му кажи да ни съобщи в минутата, когато Ърл тръгне. Кажи му също да облече костюм и че ще се срещнем с него в хотел „Уотъргейт“.

Тя го направи, като предаде думите ми точно. След малка пауза подаде телефона на мен.

— Сега иска теб.

— Какво? — попитах.

— Аз не участвам в самите действия — съобщи Пано.

— Да имаш да вземах — повиших тон аз. — Ако искаш една спортна метафора, ето ти я: вече ставаш от резервната скамейка. Може да ни потрѣбваш.

— Ти сериозно ли смяташ да опиташ? — попита Пано. Не ми беше ясно дали е респектиран или разтревожен. — Сериозно ли смяташ да го направиш — там?

— Да, разбира се.

— Ако се отдрѣпне...

— Тогава ще умра в процеса на опитване — изрѣмжах аз.

11.

Има някои вечни неща, които човек открива във всички хотели по света. Хотелите са различни, разбира се — по качество на обслужването, по удобствата, които предлагат. Някои предоставят двайсет и четири часов румсървис или пране за същия ден, или масажист на повикване, или видеотека. Някои имат портиерски услуги, чийто персонал буквално се скъсва, за да ти набави всичко, което би ти трябвало или би поискал. Някои имат повече, други по-малко.

Но всички те — или поне всички добри хотели — имат още две неща, на които можеш да разчиташ винаги.

Домакински персонал и персонал за поддръжка.

Длъжни са да ги имат. Иначе не биха могли да се нарекат хотели.

Докато стигнем хотел „Уотъргейт“, стана три и половина следобед, а тъй като Алена си беше купила нови дрехи от изискан магазин на Уисконсин и аз не изглеждах прекалено опърпан, никой не ни обърна внимание, когато влязохме във фоайето. Не беше пълно, но бе натоварено, така че беше лесно да преминем, без да привличаме внимание. Бяхме просто двойка, която разглежда прочутия хотел — жената със спретната нова раничка през рамо и мъжът със спортно палто в ръка.

Прекарахме в разходка девет минути, през които се наслаждавахме на интериора и използвахме случая да проучим системата за сигурност на хотела. След като ни стана ясно къде са охранителите и камерите, поехме към асансьора.

Никой не ни спря, нямаше защо.

Слязохме надолу и когато асансьорът спря, излязохме, като че ли знаехме накъде отиваме. Тръгнахме по коридор със сиви плочки, покрай стените на който бяха подредени колички за пране и счупени мебели. Имаше табели, че зоната е само за персонала, и табло със съобщения, някои служебни, други не. Спряхме, колкото да се убедя, че на таблото нямаше онова, което търся, после продължихме.

В края на коридора имаше Т-образно разклонение и още едно табло. Оттук се чуваха механизмите за поддръжка на напрежението. В

„Уотъргейт“ има двеста и петдесет стаи и когато е горещо, във всяка заета стая се използва отделна климатична инсталация. Това натоварва извънредно много компресорите и вдига много шум. Като се добави и останалото потребление на ток в тези стаи, в кухните и пералните, в общите помещения и на регистрацията, просто е удивително, че аварията са така редки.

Пред гардеробите имаше още едно табло и докато Алена надничаше през вратата, за да се убеди, че помещението е за персонала, аз открих каквото търсех — закопчано под препоръка винаги да си мия ръцете. Общ списък на стаите, подготвян всяка сутрин за чистачките. В него се посочваше кои стаи са заети и кои не са, а в някои хотели дори се посочва и фамилията на заелия помещението гост. Списъкът в „Уотъргейт“ не беше така щедър и включваше само номера на стаята с бележка дали е заета или не.

Дочух дрънкане на ключове и като погледнах наляво, видях един латиноамериканец на петдесетина години да се движи по коридора към нас. Носеше сива униформа на работник от поддръжката, която му стоеше зле, радио и връзка ключове на колана, а на една от халките имаше синджирче, завършващо в левия заден джоб. Погледна към нас с любопитство, но не каза нищо. Добрите обноски са много важни за хотелите, а тъй като повечето длъжности по обслужването са заети от имигранти, които изграждат нов живот, те внимават особено за маниерите си.

Коридорът беше тесен и той трябваше да ходи странично, за да се разминем. Докато се промушваше между мен и стената, аз протегнах дясната си ръка, хванах шнура и го освободих от колана. Електронната карта за отваряне на много врати се показва от джоба му. Взех я и синджирчето я последва.

Ако беше усетил, че са бъркали в джоба му, той не го показва и не спря.

Алена дойде до мен и аз ѝ посочих бележката; тя я смъкна от стената. Погледнах отново към служителя. Той отиваше към един от служебните асансьори, но не се обръщаше. Изчислих, че идва от втори гардероб, така че тръгнах натам и го видях. Докато Алена разглеждаше листа, който беше свалила от таблото, аз надникнах в стаята, видях, че е мъжки гардероб и че е празен. Щом смяната не се бе сменила в три,

едва ли хората биха се появили до четири. Влязох, издърпах Алена след себе си и затворих вратата.

Ето нещо, за което можеш да разчитаеш на хотелите. Имат охрана във фоайето, може би и офис на партера или в приземния етаж, в първия подземен етаж. И това е всичко. На местата, където пчеличките-работници се събират, например в гардероба, няма камери.

— Има ли нещо? — попитах я.

Погледът ѝ се рееше по листовете.

— Над сто апартамента.

— Неговият ще е означен по някакъв начин. Ще пише ВИП, ще има звезда или нещо такова.

Тя кимна и продължи да разглежда листовете. В това време аз прегледах шкафчетата. Повечето бяха заключени с катинар, но няколко не бяха. Даже едно стоеше отключено. Там открих гащеризон, в който бих могъл да се пъхна. Извадих го и го намачках в торбата си.

— Прав си, отбелязани са със звезда — обади се Алена. — Четири са.

— Колко не са заети?

— Два.

— Ще бъде в един от тях — реших аз.

— Толкова ли си сигурен? — Тя ме погледна с известно безпокойство.

— Отделил е два часа и половина за това в разписанието си. Той е водещият оратор, най-интересният. Всички го ухажват, затова ще му дадат апартамент да си почине или да напише нещо — естествено няма да го държат пред залата. Ще го повикат, когато са готови. Едва тогава ще слезе.

— Аха. — По устните ѝ играеше дяволита усмивка.

Извадих ключа от джоба си и ѝ го дадох.

— Върни се по-бързо.

Нямаше я трийсет и седем минути, през които се случиха три неща.

Първото беше, че свалих собствените си панталони и облякох униформа на служител от поддръжката. Не ми беше съвсем по мярка, затова оставих ципа разкопчан. Взех от чантата си съвсем бяла

тениска. Преди да я облека, я прекарах през пода, за да ѝ направя едно-две петна.

Второто нещо беше, че Пано ми звънна. Връзката беше много лоша, едва се чуваше.

— Той е на път към хотела. — Гласът му трептеше от статичното електричество.

Погледнах часовника си.

— Можеш ли да го изпревариш и да дойдеш тук преди него?

— Няма да е лесно.

— Опитай се — подканих го аз и затворих.

Третото нещо беше, че дневната смяна започна да пристига и тръгна към шкафчетата си. Долових няколко погледа, между тях и от човека, в чийто джоб бях бръкнал.

— Как си? — попитах го.

— Добре съм. — Акцентът му беше силен, по-скоро централноамерикански, отколкото мексикански.

Подадох му ръката си с усмивка:

— Джери, приятно ми е да се запознаем.

— Рамон. Ти отскоро ли си?

— Почвам довечера. Още не знам и половината неща наоколо.

Един от останалите, които се обличаха, се изсмя:

— Да, така е с всички в началото.

— Дори не ми казаха кое къде е — подкрепих мисълта си аз. — Сигурно ще разбере след първия си чек.

— Ако имаш късмет — обади се един друг. — Чакай да се преоблека и ще ти покажа. Аз съм Монте.

— Това ще е страхотно, Монте — усмихнах се аз. — Сериозно? Е, много ти благодаря.

Докато разглеждах, задигнах едно радио, комплект инструменти и кутия каналин. После отидох до тоалетната и останах там, докато чух, че и последният излезе от съблекалнята. Вдигнах много шум с тоалетната хартия, пуснах водата и когато излязох, видях, че съм сам в помещението. Преместих новия си комплект инструменти на пейката, отворих го и проверих какво има вътре. Повечето неща не ме заинтересуваха, но имаше един парцал, с петна, но сух, който прибрах в горния джоб на гащеризона си.

Радиото беше „Моторола“. Включих ги и го закачих на колана си. Вълните не бяха натоварени и аз се заслушах внимателно да видя как се подават и приемат съобщенията. Диспечерът беше жена на име Джанет и имаше приятен глас. Не се използваха никакви кодове, а съобщенията, които чух, бяха директни и кратки.

Тогава Алена надникна в съблекалнята с любопитно и малко изплашено изражение, но щом ме видя, заряза позата и дойде при мен.

— Готово — докладва тя и ми върна електронната карта за вратите със синджирчето.

— Той е тръгнал, може вече и да е пристигнал. Предполага се Пано да ми звънне от фойето. По-добре е и ти да отидеш там.

— Ти тук ли ще останеш?

— По-безопасно е. Тук съм един от работниците, част от цялото. По горните етажи управата може да ме забележи, а и работник по поддръжката, който се мотае из фойето, ще направи впечатление. Дай ми го.

Тя смъкна раницата си от гърба и отвори ципа на един от страничните джобове.

— А ако те познае?

— Надявам се да не ме познае.

— Но ако все пак те познае?

— Е, какво искаш да кажа? Ако ме познае, цялата работа приключва, много добре знаеш.

От джоба на раницата си Алена извади малък метален контейнер — като тези, които държат скъпи бонбони за по-добър дъх или специална дъвка — и ми го подаде. Прибрах го в джоба с картата за вратите.

— Трябва вече да се качваш — подсетих я аз.

Тя кимна, целуна ме по бузата и по устните и прошепна:

— Бъди професионалист.

— Е, за всичко си има първи път — усмихнах се аз.

12.

В шест без девет минути радиото ми изпука и чух обаждането, което очаквах.

— Едно-четири-четири-едно, климатикът не работи — събщи диспечерът. — Моля служител от поддръжката да се качи и да провери термостата. ВИП стаята.

— Джанет? Лес се обажда — дойде отговорът. — Аз ще се погрижа за това. До петнайсет минути.

— Благодаря, Лес.

Звъннах по мобилния си телефон на Пано.

— Ето какво трябва да направиш...

— Почакай — спря ме той.

— Няма време за чакане. Искам това да се свърши, и то веднага — настоях аз. — Трябва да намериш някъде стационарен телефон, да звънеш на хотелския номератор и да кажеш на оператора, че си в стая четиринайсет четиридесет и едно, където си бил извикан за термостата. Кажи им, че работи отново, и не е нужно да изпращат друг работник, така че да отменят повикването. Разбираш ли?

— Придружават го телохранители.

Спрях се на половината път към изхода на съблекалнята.

— Колко души са?

— Трима. Мисля, че всички са от „Горман-Норт“. Килър е измислила как да извика единия долу, но не знам за останалите двама.

— Обади се по телефона, после пак се свържи с мен. — Затворих, защото чаках моторолата си да каже нещо отново. Стори ми се, че измина много време, преди да го направи.

— Лес, сладурче, там ли си?

— Вече се качвам, Джанет, кажи им да не нервничат.

— Виж какво, току-що се обадиха да кажат, че климатикът е проработил, така че не се притеснявай за него.

— Сериозно? Тогава си вземам почивка.

— Приятен обяд, сладурче.

Телефонът ми иззвъня.

— Готово — съобщи Пано. — Изкарахме единия от стаята. Жена ти реши да търси някакъв посетител на рецепцията и беше толкова настоятелна, че успя да ги изнерви. А онзи тип сега е тук и разговаря с мениджъра.

— Тя къде е сега?

— Излезе, но ти имаш двама — или във или пред стаята. Не знам как ще се справиш с това.

— Не се тревожи. Ще ти се обадя, щом работата приключи.

— На слу...

Затворих, преди да е завършил, взех комплекта инструменти и тръгнах към служебния асансьор.

Слизах на четвъртия етаж, когато се досетих за две неща, които бях пропуснал. Първото беше, че четиринайсет четиридесет и едно съвсем спокойно можеше да не е стаята, предназначена за Джейсън Ърл. Алена беше изключила термостатите в две от стаите, а той би могъл да е във всяка от тях. Твърде вероятно беше да съм тръгнал не накъдето трябва.

Второто нещо беше по-глупаво — хрумна ми, че има начин да проверя дали съм тръгнал към подходящата стая. Пано беше споменал, че телохранителите са от „Горман-Норт“. Това, че Ърл изобщо беше довел телохранители, ме тревожеше, а фактът, че бяха само трима, ме объркваше. Ако бяха повече, щях да приема, че са му съобщили за подготвяното покушение в Джорджтаун и сега изгражда стена около себе си. Но само трима — не знаех как да го изтълкувам, дали беше за тежест, за самочувствие или за нещо свършено различно. Ако беше клопка, трима души бяха малко. Ако беше за защита, също не бяха достатъчно.

Така че какво, по дяволите, беше това?

Излязох от служебния коридор и стъпих върху мокета на вътрешността на хотела. Видях двама мъже на пост. Бяха на двайсетина метра от мен. Те също ме видяха и се извърнаха да ме огледат. Докато вървах към тях, вдигнах свободната си ръка за поздрав. Те не ми отговориха, но единият почука на вратата, която охраняваха — най-вероятно да съобщи, че съм дошъл.

— Извинявайте — започнах аз, като се приближих. — Извинявайте, но тази вечер е безумно натоварена. Дойдох веднага,

щом можах.

— Може ли да хвърлим поглед върху инструментите ви, господине? — попита по-едрият и по-високият от двамата.

— Разбира се. — Подадох му комплекта. Той го постави на пода и започна да тършува вътре.

Другият телохранител, шест-седем години по-млад, ме огледа внимателно. Срегнах очите му, но той погледна встрани, към другата страна на коридора. Не обичаше да гледа хората в очите, убедих се поне в това.

Колегата му затвори кутията и ми я върна:

— Всичко е наред.

После отвори вратата и я задържа, докато не влязох изцяло в апартамента на Джейсън Ърл.

13.

— Поддръжка — обадих се аз.

— Влизай.

Погледнах към човека — седеше на стол до прозореца вдясно от мен. Беше приведен над бюрото с голяма писалка в едната ръка; видях как я поднася към листа и бързо драска по него. Изобщо не вдигна глава. Взях се за миг в гърба му, после се преместих към термостата на стената. Пуснах инструментите в краката си, отворих кутията и извадих отвертка, за да освободя предния плот. Той издрънча и щом го свалих, видях, че Алена е изключила превключвателя, за да извади от строя термостата. Не му обърнах внимание и пошумях няколко минути, след което върнах отвертката в кутията. Тя тропна, а човекът на бюрото за миг трепна отегчено, после продължи работата си.

Извадих парцала от джоба на гащеризона си и го напръсках с малко от шишето каналин. Изправих се отново, за да му попреча да види какво правя, ако се обърне, и се престорих, че работя още върху термостата, докато прокарвах парцала по двете дръжки на предния плот. Каналинът се беше размирисал силно.

Върнах се пак към комплекта инструменти и потраках в него, после извадих металната кутийка, която бях взел от Алена. Извадих я. За миг погледнах към бюрото — човекът все още не ми обръщаше внимание, в момента придвижваше нова купчина документи пред себе си. Като използвах капака от кутията с инструменти като прикритие, изсипах съдържанието на металната си кутийка върху едното ъгълче на парцала. Гранулите бяха едри и със светлосив цвят. Затворих кутийката с една ръка, върнах я в джоба си и отново се обърнах към предния плот. Намазах всичките му накрайници с парцала.

Стаята беше тиха — чувах се само двама души, работещи по съвсем различни задачи.

Сгънах внимателно парцала и го използвах, за да предпазя пръстите си, докато връщам предния плот върху термостата. После го сгънах за последен път и го пъхнах внимателно в джоба си. Копчетата

малко блестяха от каналина, но тъй като бяха съвсем бели, прахът почти не се виждаше.

Покашлях се, но той не отговори, затова се обадох:

— Извинете, господине.

Той изправи гръб на стола си:

— Да?

— Направих всичко по силите си, но нямам достатъчно резервни части. Налага се да слеза до долу да ги взема.

— Ясно.

— Ако мога да ви обезпокоя за малко и да дойдете тук обаче, бих ви посочил бутона за рестартиране. Когато започне да работи, с него ще можете да го нагласите и без аз да идвам.

Дори от отдалеченото си място го чух как въздъхна. После сложи капачката на писалката си, стана и тръгна към мен. Аз се обърнах към термостата.

— Добре, покажи ми — подкани ме той.

Показах му двата бутона на предния плот.

— Когато е в позиция на рестартиране, трябва да се инициализира отново. Това става, като натиснете двата бутона за около пет секунди. Когато го направите, ще чуете щракане. После не правете нищо, всичко ще бъде наред.

— Двата бутона едновременно, така ли? — Той постави показалеца и средния пръст на лявата си ръка върху бутоните и силно ги натисна.

— Точно така, сега задръжте.

Той ги държа няколко секунди, после ги пусна:

— Не чух никакво щракане.

— Сигурен ли сте, господине?

— Абсолютно.

— Понякога не става от първия път.

Той поклати глава, явно ме намираше за досаден, после отново натисна бутоните с показалеца и средния си пръст. Този път ги държа по-дълго и забелязах как кръвта се оттегли от пръстите му. Отдръпна ги след почти десет секунди.

— Нищо не става. — Погледна пръстите си и се огледа с какво да ги обърше, но се отказа. — Не си ли почиствате инсталацията, когато свършите работата? Тук всичко е намаслено.

Издърпах парцала, избърсах плота с него и промърморих:

— Извинявайте, понякога забравям.

— Ама и този път нищо не чух.

— Трябва да е нещо в захранването — от това се притеснявах. —
Върнах парцала в същия джоб. — Ще видя дали мога да подменя инсталацията, тогава ще сменя цялата част.

— Това ще е добре. Тук взе да става задушно.

— Съвсем скоро ще се върна, господине.

Обърнах се към него, а и той ме гледаше, погледите ни се срещнаха.

През ума ми мина всичко, което исках да му кажа. Да му кажа, че е покойник, но все още не го знае; че аз съм го убил. Да му кажа защо съм направил това. Да му кажа, че Елиът Трент прие куршумите ми с усмивка, защото се надяваше този момент да настъпи. Искаше ми се да му кажа, че е изпратил на оня свят най-скъпата ми приятелка, без да се интересува коя е и какво представлява. Че е заплашил човек, по-скъп за мен дори и от Натали, а такива неща аз не прощавам.

Исках да му кажа, че за някои неща човек трябва да отговаря и че някой ден и аз ще отговарям.

Исках да му кажа много неща. Но не казах нищо.

Защото Джейсън Ърл ме гледаше в очите и не знаеше кой съм. Нямаше никаква представа.

— Извинявайте, че ви прекъснах работата, господине. —
Затворих кутията с инструменти и излязох от апартамента.

Не погледнах назад.

14.

През фоайето с голяма скорост се носеше екип от лекари на Спешна помощ и трябваше да им отстъпя, за да избутат количката си. Бях си сложил отново старите дрехи и бях върнал радиото и комплекта инструменти по местата им, а гащеризона бях наврял в ръчната си чанта. Огледах се, когато вратите на асансьора се отвориха, и видях Пано, който ме чакаше. Излязохме заедно в топлата вечер.

— Тя ми се обади преди три минути — съобщи ми той. — Предложи да се срещнете при мемориала на Джеферсън.

— Някакви неприятности?

— Не. А при теб?

— Той изобщо не се досети кой съм. Предполагам, че дори да изглеждах по същия начин, както преди четири години, пак нямаше да ме познае.

— Сигурно е така — съгласи се Пано. — Ела да те закарам.

Тя беше точно на мястото, което бе посочила, и Пано ме придружи до нея. По дърветата още имаше вишневи цветове и въздухът бе изпълнен с уханието им. Тя се обърна към нас, докато я приближавахме.

— Направи ли го?

— Съобщиха и по радиото — махнах с ръка аз. — Готово е.

— И ние сме готови — добави Пано. — Паспортите, които имате, ще ви служат още два дена, достатъчно време, за да стигнете, където отивате. После можете да ги изхвърлите. Трупите на Даниъл и Кристофър Морс ще бъдат открити до края на седмицата и тогава Интерпол ще допълни досиетата на Драма и Патриот с новите данни.

— Благодаря — кимнах аз, без да отделям поглед от Алена.

— Нали това искахте? Това да бъде отплатата? — попита Пано.

— Искам още едно нещо — погледнах го аз.

— Какво е то?

— Да си отида вкъщи.

Взех ръката на Алена и двамата тръгнахме към колата, за да започнем дългия си път обратно към Кобулети.

Издание:

Грег Рука. Самоотбрана

Американска, първо издание

Превод: Боян Николаев

Редактор: Евгения Мирева

Художествено оформление на корица: „Megachrom“

Компютърна обработка ИК „БАРД“ ООД: Веселина Симеонова

Формат 84/108/32

Печатни коли 21

Greg Rucka

Patriot acts

Copyright © 2007 by Greg Rucka

© Боян Николаев, превод, 2009

© „Megachrom“ — оформление на корица, 2009

© ИК „БАРД“ ООД, 2009

ISBN 978-954-655-009-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.